

จง ออก ไป

สู่เส้นทาง
การสร้างสาวก

Karl Rigsby

จง
ออก
ไป

As You Are Going

สู่วิถีทาง
การสร้างสาวก

โดย Karl Rigsby

จงออกไป

As You Are Going

สู่วิถีทางการสร้างสาวก

ลิขสิทธิ์ 2023

คาร์ล ริกส์บี

จัดพิมพ์โดย มูลนิธินาซารีนทอแสงธรรม

25 หมู่ 9 ตำบลสนมหาพน อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

All Rights Reserved สงวนลิขสิทธิ์

อ้างอิงพระคัมภีร์ภาษาไทยไทย ฉบับมาตรฐาน 2011 THSV

ISBN:

คาร์ล ริกส์บี

เขียน

พัชรา แสงวิชัย

แปล

วรรณกรรมนาซารีน

เรียบเรียง

สุวิทย์ อมรกุลสวัสดิ์

รูปเล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ : ฮากิโอสพับลิชชิง, 2024

จำนวน 300 เล่ม

Published in association with
Bridging Cultures Foundation, Inc.
Manila, Philippines, 1920

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data
Bridging Cultures Foundation, Inc.

จัดจำหน่ายโดย สำนักพิมพ์ฮากิโอสนัดส์

8/21 ซอยสวนสยาม 9 แยก 2 ถนนยาว กรุงเทพฯ 10230

www.hagiosbooks.com

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความดีงามของ

ครอบครัวเฮลิ

ความรัก ความทุ่มเทและการเสียสละของครอบครัวนี้เพื่อสร้าง
สาวกให้เป็นเหมือนพระคริสต์ในบรรดาประชาชาติ ทำให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงกับผู้คนจำนวนมาก และส่งผลกระทบต่อเนื่อง
ต่อการเจริญเติบโตและการเกิดผลทวีคูณทั่วโลก

แสดงความขอบคุณ

Book Layout and Illustrator

Dek Carrillo Khu

Assistant Illustrator

Christine Jason Hallig

Contributors and Editors

David Ackerman

Asia-Pacific Nazarene Theological Seminary

Wye Huxford

Point University

Krista Rigsby

Asbury University

Caleb Rigsby

Campbellsville University

New Day Team

Valley Team

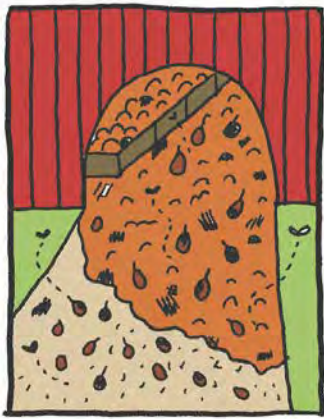
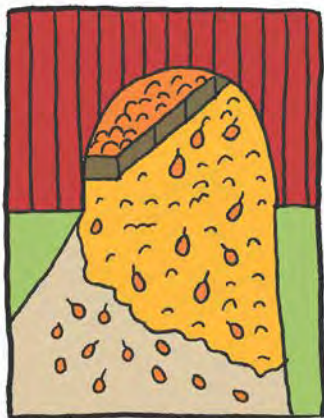
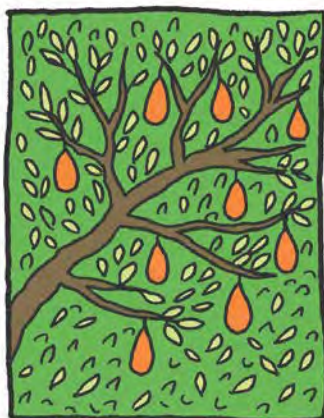
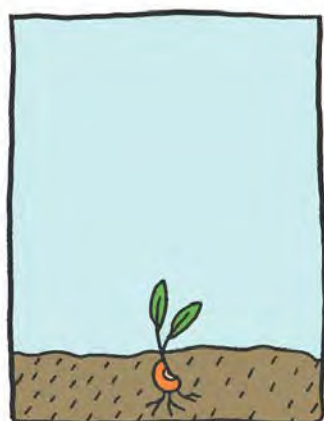
Grace Tia

Ernalyn Fausto

Asia-Pacific Resource Center Team

สารบัญ

คำนำ	1
การสร้างสาวกคืออะไร	6
บทที่ 1 • เวลาของการเก็บเกี่ยว	22
พระมหาบัญชา	24
พระมหาบัญชาดี	32
การเชื่อมโยงพระมหาบัญชากับพระมหาบัญชาดี	38
บทที่ 2 • คำถาม	42
คำถาม #1: ทำไมต้องเป็นฉันล่ะ	44
คำถาม #2: ฉันกำลังทำอะไรอยู่ที่นี่	52
คำถาม #3: ฉันจะเริ่มได้อย่างไร	58
คำถาม #4: ฉันจะพบใคร	62
คำถาม #5: จะเป็นอย่างไรถ้าทุกคน สร้างสาวกเหมือนฉัน	70
บทที่ 3 • การสร้างสาวกเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต	78
บทที่ 4 • การสร้างสาวกแบบธรรมชาติ (Organic Discipleship)	110
บทที่ 5 • การทวีคูณ (Multiplying)	150
ภาคผนวก	173
ขั้นตอน	175
เครื่องมือ	187

คำนำ

ชายคนหนึ่งปลูกต้นไม้ไว้ต้นหนึ่ง เขาดูแลต้นไม้เป็นอย่างดีด้วยการเฝ้ารดน้ำและใส่ปุ๋ย ต้นไม้เริ่มเจริญเติบโต หลังจากนั้นสองปีต้นไม้ดังกล่าวก็ให้ผลที่มีรสชาติดี และออกผลตลอดปี ซึ่งตอบสนองความต้องการทุกอย่างของครอบครัว ช่างเป็นภาพที่สวยงามเมื่อต้นไม้ออกผลมากขึ้นและมากขึ้น

เพราะต้นไม้นี้ออกผลมากเกินไป ชายคนนี้จึงตัดสินใจสร้างยุงฉางเพื่อเก็บผลไม้ไว้ เมื่อต้นไม้ยิ่งโตขึ้นผลไม้มากขึ้นจนยุงฉางที่มีอยู่เล็กเกินไป เขาจึงสร้างยุงฉางให้ใหญ่ขึ้นกว่าเดิม

สิบปีผ่านไป ชายคนนี้สังเกตเห็นว่าต้นไม้ดังกล่าวไม่เหมือนเดิม ใบไม้เริ่มเหลืองและไม่ออกผลเหมือนที่เคยออก ปีถัดมาก็ไม่ออกผลเลย เจ้าของต้นไม้เริ่มตกใจ แต่ก็ยังใจชื้นที่คิดขึ้นมาได้ว่าเขามียุงฉางที่เคยเก็บผลไม้ไว้เต็มครอบครัวของเขาสามารถอยู่รอดได้แม้ต้นไม้ไม่ออกผลเลยก็ตาม แต่เมื่อเขาไปเปิดประตูยุงฉางก็ต้องตกตะลึงเมื่อเห็นผลไม้ที่เก็บไว้เน่าเสียทั้งหมด

อะไรที่เขาจะทำตอนนี้

ในความสิ้นหวังชายผู้นี้คิดว่าเขาควรไปพบนักปราชญ์
ผู้อาวุโสประจำหมู่บ้าน ผู้อาวุโสนั่งฟังเรื่องราวของชาย
ดังกล่าวอย่างเงียบ ๆ หลังจากนั้นจึงถามว่า “อะไรคือ
เป้าหมายของผลไม้” เจ้าของต้นไม้ตอบว่า “ผลไม้
รสชาติดี และคุณก็ได้กิน”

ไม่ใช่เลย” ผู้อาวุโสตอบ “จุดประสงค์ของผลไม้
คือการทำให้เกิดต้นไม้ใหม่อีกต้นหนึ่ง ในผลไม้แต่ละ
ผลมีเมล็ด และเมล็ดเหล่านี้คือต้นไม้ที่เพิ่มขึ้น เหตุผลที่
ต้นไม้ออกผลก็เพื่อให้เกิดต้นไม้ต้นใหม่ แต่เจ้าเอาผลไม้
ไปเก็บไว้ในถังฉางซึ่งทำให้มันเน่าเสียไป ถ้าเจ้าเอาเพียง
ร้อยละสิบของผลไม้ที่เก็บได้แต่ละปีไปปลูก ตอนนี้เจ้าก็
คงมีต้นไม้เพิ่มขึ้นอีกเป็นร้อย ๆ ต้น และสามารถเลี้ยงดู
คนได้ทั้งหมู่บ้าน และถ้าเจ้านำร้อยละห้าสิบของผลไม้ไป
ปลูก เจ้าก็คงเลี้ยงคนได้ทั้งประเทศเลยทีเดียว

ตั้งแต่ปฐมกาล

พระเจ้าทรงมี

จุดประสงค์ให้

สิ่งทรงสร้างของพระองค์

เจริญเติบโต เกิดผล

และทวีคูณ

การทรงพระปาฏิหาริย์ของพระเจ้า

สิ่งมีชีวิตแรกเริ่มที่พระเจ้าทรงสร้างบนแผ่นดินโลกคือต้นไม้และพืชผัก พระองค์ทรงใส่ความมุ่งหมายอย่างหนึ่งในพืชพรรณเหล่านี้คือ ให้ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน ซึ่งวันหนึ่งเมล็ดเหล่านั้นจะออกผลพร้อมด้วยเมล็ดอีกมากมาย (ปฐมกาล 1:11-12)

เมื่อพระองค์ทรงสร้างปลาในทะเลและนกในอากาศก็ทรงอวยพรสิ่งเหล่านั้นเช่นกันว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มน้ำในทะเล และให้นกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก” (ปฐมกาล 1:22) ดังที่เราได้เห็นว่าจุดประสงค์แรกเริ่มแรกของชีวิตเริ่มต้นด้วยพระบัญชาให้ทวีคูณ

เรามักสับสนกับจุดประสงค์ของชีวิตอยู่บ่อยๆ อย่างในกรณีของคนสร้างยังฉางที่คิดว่าจุดประสงค์ของผลไม้คือเพื่อเป็นอาหาร แต่เมื่อปราชญ์อาวูโสบอกเขาว่าจุดประสงค์ของผลไม้คือการสร้างต้นไม้ต้นใหม่ เขาบอกให้ย้อนกลับไปดูที่มาแรกเริ่มของสิ่งมีชีวิตบนโลกซึ่งผลของต้นไม้คือคำตอบแรกแห่งนิมิตของพระเจ้าสำหรับโลก คือ การเป็นโลกที่เจริญเติบโต เกิดผลและบริบูรณ์

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์คำตรัสของพระองค์ต่อมนุษย์ที่ได้รับการบันทึกแรกสุดคือ “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน...” (ปฐมกาล 1:28) มนุษย์ก็ไม่ได้รับการยกเว้นในนิมิตของพระเจ้าที่ทรงมีต่อโลกอันเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิต ตั้งแต่เริ่มแรกเราได้รับการทรงเรียกให้ทวีคูณและอารักขาโลกที่เกิดผลทวีคูณนี้

เนื้อหาเริ่มต้นในปฐมกาลมีความคล้ายคลึงอย่างเด่นชัดกับการเริ่มต้นทำพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้ ในช่วงเริ่มต้นพันธกิจของพระเยซูในมัทธิว 9:37-38 บันทึกไว้ว่า “แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกทั้งหลายของพระองค์ว่า ‘ข้าวที่ต้องเกี่ยวนั้นมีมากนักรบ แต่คนงานยังน้อยอยู่ เพราะฉะนั้นท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ทรงส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์’” ประวัติศาสตร์ทั้งหมดนำมาสู่จุดนี้ ขณะที่โลกเต็มไปด้วยชีวิต และบัดนี้การเก็บเกี่ยวต้องเริ่มต้นขึ้น ไม่ใช่การถอนรากถอนโคนต้นไม้อะไร แต่เป็นการสะสมดวงวิญญาณที่หลงหายเข้าไว้ในแผ่นดินสวรรค์ และเราได้ชื่อว่าเป็นคนงาน

ดังนั้น จึงเหมาะสมกับถ้อยคำแรกของพระเจ้าที่ตรัสกับมนุษย์ว่าให้ “เกิดผลและทวีคูณ” และถ้อยคำสุดท้ายของพระกิตติคุณคือ “เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” การปลูกเสร็จสิ้นแล้ว เราได้รับการส่งออกไปเพื่อเก็บเกี่ยวผล

ถ้าเราเริ่มต้นด้วยชีวิตทั้งหมด แล้วมุ่งเป้าเจาะจงไปที่มนุษย์ และจดจ่อลงไปที่การเก็บเกี่ยวผู้หลงหายจากนั้น เรายังมีจุดแคบลงไปอีกซึ่งต้องให้ความสำคัญ นั่นคือตัวคุณ ตัวเราเองเกิดผลเมื่อเราอยู่ในพระคริสต์ (ยอห์น 15:5)

ตลอดการทำพันธกิจของพระเยซูเต็มไปด้วยข้ออ้างอิงเรื่องการเกิดผลของเรา ยอห์น 15:16-17 กล่าวว่า “ท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราเลือกพวกท่านและ

แต่งตั้งท่านให้ไปเกิดผลและเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่
เพื่อว่าเมื่อพวกท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของ
เรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน สิ่งที่เราสั่งพวก
ท่านไว้ก็คือ จงรักกันและกัน”

เราเองได้รับการทรงเรียกให้เกิดผล นี่หมายความว่า
ว่าอะไร หมายความว่าเราได้รับการทรงเรียกให้ “คิด
เหมือนพระเยซู” และการทำอย่างนั้นเราก็จะ “กระทำ
เหมือนพระเยซู” ซึ่งจะผลิตเมล็ดที่เป็นเหมือนพระ
เยซู พระองค์ทรงเกิดผลในชีวิตของเรา และเมื่อเรา
ดำเนินชีวิตตามจุดประสงค์ของพระเจ้าเราก็มีศักยภาพ
ในการนำผู้อื่นมารู้จักพระเยซู

ขณะที่เราเติบโต เราต้องเรียนรู้วิธีการที่สอดคล้อง
กับสิ่งที่พระวิญญาณทรงเปิดเผยในพระคัมภีร์และสถาน
ที่ซึ่งพระองค์ทรงนำเราไป เมื่อเราเข้าใจ “วิธีการ” และ
“สถานที่” ของการทรงนำของพระวิญญาณแล้วก็จะไม่มี
ข้อสงสัยว่าการทรงนำของพระองค์ก็เพื่อช่วยเราให้มีส่วน
ร่วมในเป้าหมายของพระเจ้าเพื่อครอบครัวของพระองค์
(คริสตจักร) ซึ่งเราเป็นคนที่ทวีคูณจำนวนของสาวก

การสร้างสาวก คืออะไร

หัวใจของการสร้างสาวกคือการติดตามพระเยซู การสร้างสาวกกำหนดให้เราต้องเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น ซึ่งสามารถทำได้ก็ด้วยการติดตามพระองค์

นั่นไม่ได้หมายความว่า เป็นเรื่องง่าย พระเยซูทรงบอกสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าใครต้องการจะติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา” (มธ. 16:24)

การสร้างสาวกคือ การรู้ว่าคุณต้องการเป็นเหมือนพระคริสต์มากกว่าสิ่งอื่นใด ทั้งยังหมายถึงการยอมให้ตัวเก่าของคุณตายไป เพื่อว่าคุณจะแบกกางเขนของคุณตามพระองค์ไป

การปฏิเสธ ตัวเราเอง

(ฟิลิปปี 2:6-7) “...ผู้ทรงสภาพเป็น
พระเจ้า ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียม
กับพระเจ้าเป็นสิ่งที่ต้องยึดไว้
แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับ
สภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์
และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์”

การแบก กางเขน ของเรา

(ฟิลิปปี 2:8) “พระองค์ทรงถ่อม
ตัวลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความ
มรณา กระทั่งมรณานบนกางเขน”

การติดตาม พระเยซู

การติดตามพระองค์นั้นเราต้องก้าว
ออกมาและอยู่ให้ห่างจากสิ่งที่เราอาจ
พะวง แล้วอุทิศตนให้กับการเชื่อฟัง
ตามแบบอย่างของพระเยซู และต้อง
เป็นการเชื่อฟังที่สมบูรณ์เท่านั้น

ฟิลิปปี 2:5-11 ให้ความหมายเชิงคริสต์ศาสนศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตอนหนึ่งของพระคัมภีร์ เปาโลบรรยายการมาบังเกิดและการเสด็จกลับสู่พระลือของพระเยซูให้เป็นรูปแบบของลักษณะของ “การปฏิเสศตัวเราเอง แล้วแบกกางเขนของเรา และติดตามพระองค์”

ในตอนนี้อำนาจ “พระองค์เอง” เป็นสรรพนามที่ใช้แทนประธานในประโยคซึ่งหมายถึงพระเยซู พระองค์เองทรงกระทำการตามคำกริยาที่บรรยายไว้ พระเจ้าพระบิดาไม่ทรงทำสิ่งนี้ “ต่อพระเยซู” และไม่ทรงทำสิ่งนี้ “เพื่อพระเยซู” พระเยซูทรงยินดีเลือกเชื่อฟังพระบิดาของพระองค์ ถ้าเราจริงจังเกี่ยวกับสร้างสาวกราก็ต้องเต็มใจในการทำตามเช่นเดียวกัน เราไม่สามารถรอคอยให้ใครบางคนมาทำงานของพระเยซู “เพื่อเรา” หรือ “ให้เรา” ได้

เปาโลยังเริ่มต้นเขียนวลีที่ว่า “...กระทั้งมรณابนกางเขน” (ข้อ 8) ถึงคริสตจักรในเมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นเมืองขึ้นของโรม ประชากรของเมืองนี้เป็นชาวโรมัน ตามหลักการแล้วคนโรมันจะไม่ตรึงคนโรมันบนกางเขน การตรึงที่กางเขนเป็นการลงโทษสถานหนักซึ่งใช้กับคนอื่น ๆ เช่น คนยิว เป็นไปได้หรือไม่ว่าตัววลีนี้ “... กระทั้งมรณابนกางเขน” เปาโลกำลังย้ำเตือนชาวฟิลิปปีรวมถึงเราด้วยว่าพระเยซูทรงทำแล้วในสิ่งที่ทรงขอให้เราทำ ... แล้วยังมีอะไรที่มากไปกว่านี้อีกเล่า

มัทธิว 16:24 และ ฟิลิปปี 2:5-11 ช่วยให้เราเห็นครบถ้วนถึงการตอบสนองที่สำคัญอย่างยิ่งสามประการเกี่ยวกับการเป็นผู้ติดตามของพระเยซู

การตอบสนองประการที่หนึ่ง

การปฏิเสศตัวแก่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของความเห็นแก่ตัวซึ่งทำให้เราเชื่อว่าโลกดำรงอยู่เพื่อความสุขสบายและความพึงพอใจ

การรับรู้ถึงความตั้งพระทัยของพระเยซูที่ “ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่จะต้องยึดไว้” ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงเสด็จมาและทรงดำเนินชีวิตท่ามกลางเราซึ่งย้ำเตือนทุกคนที่เป็นสาวกว่า พระเยซูทรงเสียสละมากกว่า

เรายังนึก ความเต็มพระทัยไปยังกางเขนของพระองค์คือตัวอย่างที่ดีที่สุดของการปฏิเสธตัวเอง

การเดินทางไปสู่กางเขนของพระเยซูทำให้เห็นภาพและสนับสนุนการที่ “พระองค์ทรงถ่อมตัวลง” เป็นผู้รับใช้ที่เชื่อฟังตามพระทัยพระบิดาของพระองค์ นี่เป็นความชัดเจนของเป้าหมายที่ทำให้พระองค์ไม่ทรงยอมให้สิ่งใดเบี่ยงเบนพระองค์ไปจากพระประสงค์ที่พระบิดาทรงมีสำหรับพระองค์

สิ่งที่ควบคู่ไปกับพระบัญชาของพระองค์ถึงผู้ที่ติดตามพระองค์คือแบบอย่างของพระเยซู ซึ่งไปที่การรู้จักตัวเองซึ่งถ้าขาดไปเราก็ไม่สามารถเดินไปบนเส้นทางการสร้างสาวกที่เกิดผลได้เลย เราไม่สามารถเข้าใจว่าเราต้องทำอะไรเพื่อ “ปฏิเสธตัวเราเอง” จนกว่าเราจะค้นพบว่าเราคือใคร การวางเนื้อหาสองประการนี้คู่กันสามารถช่วยเราให้รู้จักตัวเองมากขึ้นเมื่อเราเปรียบเทียบการทรงเรียกของพระเจ้าในชีวิตของพระเยซูกับการทรงเรียกของพระองค์ในชีวิตของเรา

การตอบสนองประการที่สอง

ผู้ติดตามพระเยซูแบกกางเขนของตนในความเชื่อ

“ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป”

แน่นอนว่าความเชื่อคือคุณลักษณะร่วมที่ยึดเหนี่ยวผู้ติดตามพระเยซูทั้งหมดให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและกับพระองค์ด้วย แนวความคิดเกี่ยวกับความเชื่อที่เปาโลบรรยายไว้ใน 2 ทิโมธี 1:12 ช่วยให้เราเข้าใจได้ดี “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงต้องทนทุกขัลลำบากเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่อับอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงสามารถรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้า จนถึงวันพิพากษาได้” ขอให้สังเกตระดับความก้าวหน้าของคำที่ใช้ระหว่าง “รู้จัก” ซึ่งเป็นคำที่บอกถึงกระบวนการรับรู้กับ “เชื่อ” ซึ่งชี้ให้เห็นว่าอย่างน้อยก้าวหน้าไปกว่าการรู้จักไปอีกขั้นหนึ่ง และ “เชื่อมั่น” ซึ่งบอกถึงความมั่นใจว่าบุคคลจะยืนหยัดมั่นคงแม้ในยามที่มีปัญหา

เปาโลเขียนตอนนี้เพื่อนักเทศน์หนุ่มคือทิโมธี
จะเข้าใจว่าเหตุใดเปาโลจึง “ไม่อับอาย” ต่อความลำบาก
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่าน ในที่สุดแล้วพระเจ้า
“ทรงสามารถรักษาสิ่งที่เรามอบไว้กับพระองค์จนถึง
วันนั้น”

พระผู้เลี้ยงที่ดีของเราทรงรู้จักเราและนำเราไปใน
ทางที่ได้ผลมาก มีปกป้องรักษา และยั่งยืนชั่วนิรันดร์
ความหมายทั่วไปของ “การปกป้องรักษา” ในตอนนี้มัก
ใช้บ่อยๆ ในพระคัมภีร์ “เพื่อรักษาบางอย่างไว้เพราะ
คุณค่าของสิ่งนั้น” เพราะว่าเราอยู่ในพระหัตถ์ของพระ
ผู้เลี้ยงที่ดี เราจึงมั่นใจได้ว่าพระเจ้าเองทรงเห็นว่าเรา
มีค่ามากเมื่อเราอุทิศตัวและมอบหมดทั้งชีวิตของเราให้
กับพระเยซูคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วย
ให้รอด องค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ทรงสร้างสาวก

การตอบสนองประการที่สาม

ในฐานะผู้ติดตามของพระเยซู เรายินดีให้พระองค์
ทรงนำไปที่ไหนก็ตามและเมื่อไหร่ก็ตาม

การปฏิเสธตัวของเราเองและแบกกางเขนของเรา
ทำให้เราเป็นไทในการเป็นผู้ติดตามพระเยซูซึ่งได้รับการ
ปลดปล่อย พระเยซูทรงเข้าใจว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่าง
ความรักและการเชื่อฟังซึ่งไม่อาจแยกออกจากกันได้ ใน
ตอนเดียวกันของหนังสือยอห์นบทที่ 14-16 พระเยซูทรง
สัญญาว่าจะส่งผู้ช่วยมา และยังตรัสอีกว่า “ถ้าพวกท่าน

รักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15)

พระเยซูทรงฝากพระบัญชาที่เรียบง่ายแต่ครอบคลุมทุกอย่างไว้กับสาวกของพระองค์นั่นคือ ความรัก นักเรียนพระคัมภีร์รู้ว่า “จงรักเพื่อนบ้านของเรา” คือพระบัญชาจากพระเจ้าเหมือนกับที่ย้อนไปในเลวีนิติ 19:18 และเรารู้ด้วยเช่นกันว่าพระเยซูทรงสรุปเนื้อหาทั้งหมดของพระบัญญัติได้เป็นสองข้อคือ การรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้าน (ลูกา 10:25-29) แต่พระองค์ทรงเพิ่มมิติให้กับแนวคิดนี้เมื่อทรงบอกกับสาวกที่ห้องชั้นบนในคืนก่อนการทรงถูกตรึงบนกางเขนของพระองค์โดยทรงเรียกร้องเราให้ “รักซึ่งกันและกัน เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” (ยอห์น 13:34)

ข้อนี้้นำเราย้อนกลับไปยังแนวคิดของการสร้างสาวก คือการเป็นเหมือนพระคริสต์ การสร้างสาวกหมายถึงการที่เราสะท้อนพระคริสต์ในการดำเนินชีวิตอย่างทุ่มเท มีความเชื่อและความรักอย่างเต็มที่ การสร้างสาวกจึงมากยิ่งขึ้นกว่าการไปคริสตจักร “ยุ่งฉาง” สัปดาห์ละครั้งซึ่งโอกาส “เน่าเสีย” มีสูงมาก แต่เราต้องทุ่มเทให้กับ “การให้ความรักแก่ผู้อื่นอย่างที่พระเยซูทรงรักเรา” โดยไม่คำนึงว่าเราเป็นใครหรือเราพบกับใคร ไม่มีข้อยกเว้น ผู้คนที่ติดตามพระเยซูในหนังสือพระกิตติคุณได้ชื่อว่าเป็นสาวก สาวกหมายถึงการเป็นนักศึกษา ผู้ฝึกงาน ผู้เรียน และผู้ติดตามในบริบทของเรื่องราวของพระเยซู

น่าสนใจที่เราพบคำว่า “สาวก” ในหนังสือกิจการ ซึ่งเป็นหนังสือเล่มเดียวของการสร้างสาวกนอกเหนือจากหนังสือพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม คำนี้ปรากฏ 26 ครั้งในบริบท

ต่างๆ ของหนังสือกิจการ ส่วนใหญ่ลูกาใช้คำนี้บรรยายถึงผู้ที่ติดตามพระเยซู สาวกกลายเป็นผลลัพธ์ของการทุ่มเทยุคแรกด้วย “การเป็นพยาน” (ดู กิจการ 1:6-8) เมื่อผู้เชื่อเป็นพยานถึงเรื่องราวของพระเยซู

ผู้ที่ติดตามพระเยซูกลุ่มแรกเป็นสาวกที่ไม่อาจจินตนาการได้ด้วยตัวเองว่า พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จะทรงนำเขาไปไหน แต่ในหนังสือพระกิตติคุณเขาได้รับการทรงเรียกตามตัวอักษร และเขาไปทุกที่ซึ่งพระองค์ทรงไป และทำสิ่งที่พระองค์ทรงทำ ในกิจการ 1 ลูกาประกาศว่าท่านกำลังเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ “สิ่งที่พระเยซูทรงเริ่มกระทำและสั่งสอน” เมื่อเราเห็นด้วยที่ลูกามองว่าหนังสือกิจการเป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องกับพระกิตติคุณ และท่านต้องการให้คำว่าสาวกหมายถึงคนที่ติดตามพระเยซู เราก็ไม่ควรแปลกใจที่มีการให้ความสำคัญอย่างมากต่อการสร้างสาวกในชีวิตของคริสตจักรยุคแรก

เมื่อเราพยายามค้นหาว่าการพรรณนาเชิงประวัติศาสตร์ของหนังสือกิจการมีความสอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของเราอย่างไรแล้ว เราต้องระลึกว่าหัวใจของแนวคิดเรื่องการสร้างสาวกคือเราสร้างสาวกให้มากขึ้น แทนที่เราจะรวบรวม “ผลผลิต” ที่ได้ไปเก็บไว้ให้ปลอดภัยในยุ้งฉางของเราก็ให้หาทางสร้างสาวกในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา (มัทธิว 28:18-20) ด้วยการเป็นพยานถึงผลกระทบของพระเยซูในชีวิตของเรา (กิจการ 1:6-8)

สำหรับผู้เชื่อบางคนนี้หมายถึงการให้ความสำคัญ
อย่างมากต่อวิธีการ เราจะไปถึงการสร้างสาวกอย่างตั้งใจ
ได้อย่างไร คนรอบข้างเราอาจไม่เข้าใจขั้นตอน ดังนั้นจึง
ต้องมีคำแนะนำ สำหรับบางคนก็มีเป้าหมายชัดเจนในการ
เกิดผล ซึ่งหมายถึงการมุ่งไปที่เป้าหมายสุดท้ายหรือผลลัพธ์
และวิธีการเพื่อให้ได้มาซึ่งผลลัพธ์เหล่านั้น

โดยไม่คำนึงถึงความเป็นไปได้ทั้งสองประการที่
กล่าวมาข้างต้น ส่วนประกอบที่ขาดไม่ได้ของความยินดีมี
ส่วนร่วมของเราในการสร้างสาวกคือเรามีความเชื่อในการ
ประกาศว่าพระเยซูไม่ทรงเป็นเพียงพระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น
แต่ยังทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วย ในองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของ เจ้านาย หรือผู้ที่ทรงมี
สิทธิอำนาจเหนือเรา

ใน 1 โครินธ์ 6:19-20 เปาโลย้ำเตือนเราว่า “... ท่าน
ไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วด้วย
ราคาสูง เหตุฉะนั้น ท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วย
ร่างกายของท่านเถิด” เนื้อหาตอนนี้มีแนวคิดที่ค่อนข้าง
เหมือนกับที่ท่านพบในฟิลิปปี 3:20 ที่ว่า “เราเป็นพลเมือง
แห่งสวรรค์ และเรารอคอยผู้ช่วยให้รอดจากสวรรค์คือพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อเราตัดสินใจติดตามพระ
เยซู เราจึงเลิกความคิดเรื่องการเป็นเจ้าของและสิทธิพิเศษ
ส่วนตัวทุกอย่าง เราปฏิเสธทั้งหมดเกี่ยวกับตัวเราเองแล้ว
ติดตามพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า

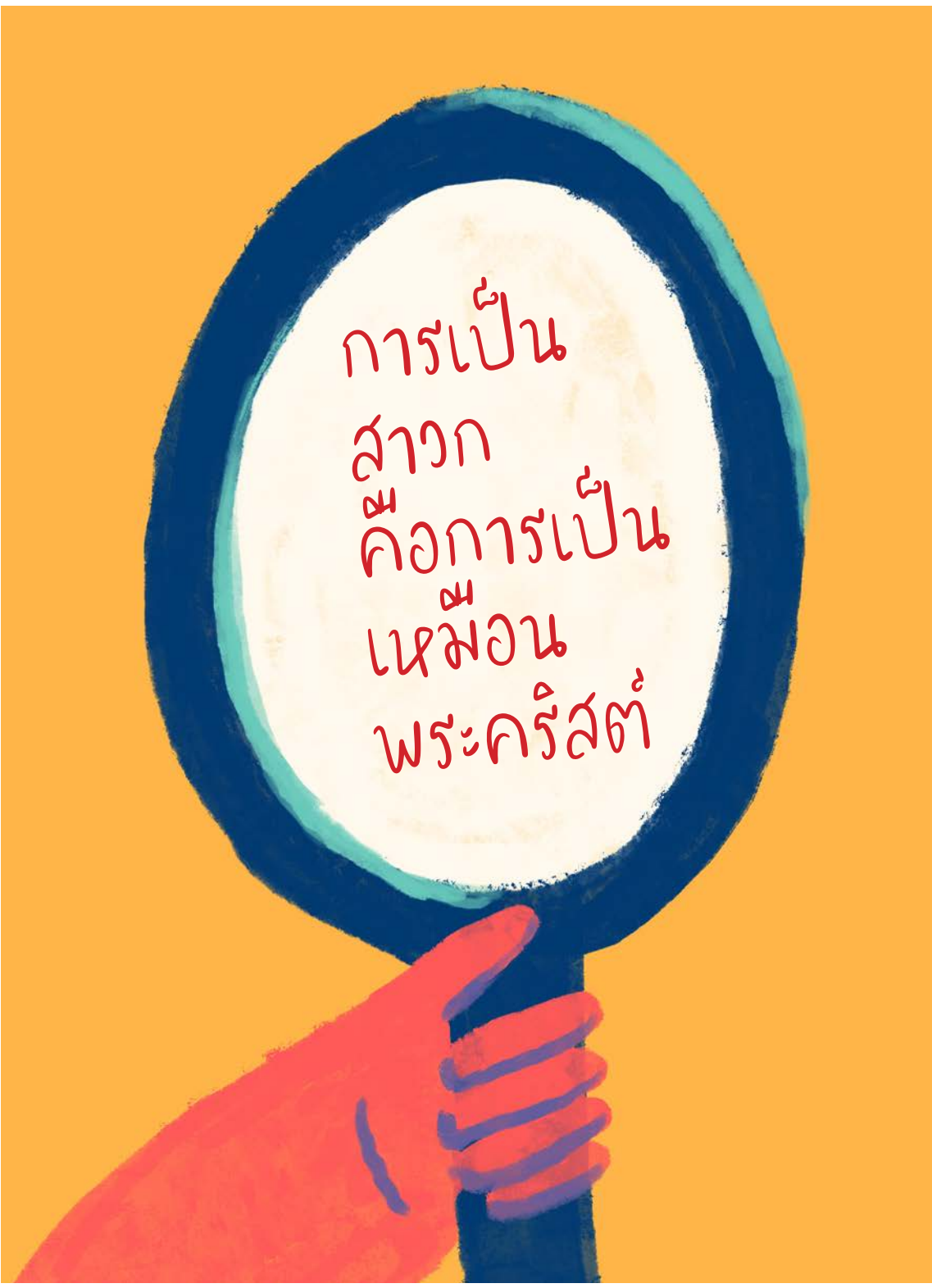
ปัญหาสำหรับเราคือเรายินดีหรือไม่ที่จะอุทิศตนแด่
พระเยซูในฐานะที่ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเรายอมรับ
การทรงเรียกของพระองค์อย่างจริงจังในชีวิตเพื่อจะเป็นผู้
สร้างสาวก

พระเยซูตรัสบ่อยๆ ในเรื่องการเกิดผลว่าเป็นคุณลักษณะหนึ่งของผู้ที่ติดตามพระองค์ เรื่องเถาองุ่นและแขนงในยอห์น 15 อาจเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด เราต้องระมัดระวังเพื่อจะไม่สับสนระหว่างการเกิดผลในระบบเศรษฐกิจของแผ่นดินของพระเจ้ากับระบบเศรษฐกิจของโลก

การเกิดผลอาจไม่ใช่เรื่องของจำนวนมากนักแต่เป็นเรื่องของการสร้างสาวกที่เป็นเหมือนพระคริสต์ซึ่งจะสร้างสาวกที่เป็นเหมือนพระคริสต์ต่อไป

เปาโลเตือนคริสเตียนที่เมืองโครินธ์ว่า “คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ” (1 โครินธ์ 3:7) และในบทเดียวกันเปาโลเรียกสาวกว่า “ผู้ร่วมงานของพระเจ้า” (3:9)

ยิ่งน่าประหลาดใจเมื่อคิดถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างจักรวาลผู้ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาเป็นพระผู้ไถ่และองค์พระผู้เป็นเจ้าของชีวิตเราและทรงให้เราเป็น “เพื่อนร่วมงาน” ของพระองค์ ยิ่งเราระลึกถึงพระพรและสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ที่เราก็ก็น่าจะยิ่งเกิดผลมากขึ้นในความพยายามเป็นผู้สร้างสาวก

An illustration of a hand holding a circular sign against a solid orange background. The hand is rendered in shades of red and pink, with blue outlines for the fingers. The sign is a light cream color with a thick dark blue border. Inside the sign, Thai text is written in a red, hand-drawn font. The text is arranged in five lines, reading from top to bottom: 'การเป็น', 'สาวก', 'คือการเป็น', 'เหมือน', and 'พระคริสต์'.

การเป็น
สาวก
คือการเป็น
เหมือน
พระคริสต์

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าทุกคนสร้าง สาวกเช่นเดียวกับคุณ

ลองจินตนาการถึงโลกซึ่งทุกคนในคริสตจักรของคุณเป็นผู้สร้างสาวก คงไม่มียุ่งฉางที่ใหญ่พอในการเก็บผลทั้งหมด จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราไม่หยุดแค่การจินตนาการเรื่องนั้น แต่ทุ่มเทให้การมีส่วนร่วมของเราเพื่อให้จินตนาการนั้นเป็นจริง

แนวคิดเบื้องหลังคำว่าสาวกที่เราศึกษากันมาไม่ได้พูดถึงผู้เชื่อที่พิเศษและยอดเยี่ยม การสร้างสาวกไม่ใช่เป็นแค่งานของศิษยาภิบาลที่เคยเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรมหรือสถาบันศาสนศาสตร์

พระเยซูไม่เคยตรัสว่า “เราต้องการให้บางคนในพวกท่านไปสร้างสาวก” แต่ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวก...” (มัทธิว 28:18-20) คำศัพท์ที่สำคัญและไวยากรณ์ของพระมหาบัญชาเป็นพหูพจน์ไม่ใช่เอกพจน์ เราทุกคนได้รับหน้าที่ให้สร้างสาวกขณะดำเนินชีวิตประจำวัน

อย่างไรก็ตาม มีอุปสรรคบางประการที่เราสร้างให้ตัวเองซึ่งมาจากจุดกำเนิดที่แตกต่างกันเมื่อคิดเกี่ยวกับการสร้างสาวกในพระมหาบัญชา เช่น

1 ขำพเจ้า ยุ่งเกินไป

อุปสรรคแรกพูดว่า “ขำพเจ้ายุ่งมากเหลือเกิน” ปัจจุบันคนจำนวนมากในโลกสมัยใหม่ถูกรุมเร้าด้วยรายการของสิ่งที่ต้องทำอยู่ตลอดเวลา เรามีงานต้องทำ ต้องเข้าชั้นเรียน ต้องซื้อของใช้ในบ้าน ต้องจัดการงานบ้าน และต้องดูแลครอบครัว นี่เป็นเพียงรายการไม่กี่อย่างจากรายการที่ต้องทำไม่หมดไม่สิ้น

ดังนั้น เราจึงพูดกับตัวเองว่า “ขำพเจ้าไม่มีเวลาให้กับการสร้างสาวกหรอก” บางทีเมื่อขำพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ที่ตามรายการเสร็จแล้วก็จะสามารถเริ่มได้

ข่าวดีคือการเปลี่ยนมุมมองง่ายๆ สามารถแสดงให้คุณเห็นว่าแท้จริงแล้วคุณได้รับการเตรียมไว้อย่างสมบูรณ์แล้วโดยรายการที่คุณต้องทำเพื่อการสร้างสาวก แต่ละสิ่งใน “รายการที่ต้องทำ” เป็นโอกาสของการเริ่มปลูกเมล็ดพันธุ์การเป็นเหมือนพระคริสต์

พระมหาบัญชาไม่ได้เรียกเราให้หยุดสิ่งที่คุณกำลังทำแล้วไปสร้างสาวก แต่บอกคุณว่าให้ทำอะไรก็ตามที่คุณกำลังทำให้เป็นการสร้างสาวก บทที่ 1 จะไม่เพียงแต่ให้ความสำคัญกับการทรงเรียกของพระมหาบัญชาเท่านั้น แต่จะเน้นถึงวิธีการสนับสนุนของพระมหาบัญชาด้วย

จ. ชื่อของใช้ประจำบ้าน

อ. ทำความสะอาดครัว

พ. ศึกษาพระคัมภีร์

พญ. ติดต่อธนาคาร

ศ. โทร. หาคุณแม่

ส. กำจัดขยะ

อา. ไปคริสตจักร

2 ข้าพเจ้า ไม่รู้วิธีการ

อุปสรรคที่สองบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้วิธีการ” ง่าย
มากที่เราจะจมอยู่ในความคิดที่กลัวไปต่าง ๆ

นานาว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่คริสเตียนที่ดีพอจะไปสร้าง
สาวกกับคนอื่น ๆ หรือ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะ เชื่อมโยงความ
เชื่อของตัวเองกับคนรอบข้างได้อย่างไร หรือ ข้าพเจ้า
ไม่มีทักษะที่จะสร้างสาวก และ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะเริ่มต้น
ตรงไหนดี”

ศูนย์กลางของความกลัวเหล่านี้มีกวนเวียนอยู่รอบ
สิ่งหนึ่งนั่นคือความจำกัดซึ่งมาจากความเป็นมนุษย์ แต่
ก็มีข่าวดี

คุณไม่ใช่ผู้ที่เข้าไปถึงหัวใจของผู้ที่หลงหาย แต่
คุณนำพระเจ้าซึ่งไม่มีความจำกัดใดๆ ของคุณไปด้วย
ทั้งหมดที่คุณต้องทำคือติดตามการทรงนำของพระองค์
แล้วพระองค์จะทรงดูแลส่วนที่เหลือทั้งหมด รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการติดตามการทรงนำของพระเจ้า
จะอยู่ในบทที่สอง

3 ข้าพเจ้าไม่ได้รับ การทรงเรียก

อุปสรรคที่สามคือ “ข้าพเจ้าไม่ได้รับการทรงเรียก” อุปสรรคข้อนี้นำไปสู่คำถามที่ว่าอะไรคือ ความหมายของ “การทรงเรียก” สำหรับคริสเตียน บ่อยครั้งที่คำนี้ใช้เพื่อหมายถึงของประทาน หรือความสามารถพิเศษที่คุณมีเชื่อมโยงกับคริสตจักรหรือชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ แต่พระมหากษัตริย์มีความชัดเจนว่าถ้าคุณติดตามพระคริสต์คุณได้รับการทรงเรียกให้ออกไปและสร้างสาวก

นี่หมายความว่า การทรงเรียกของคุณเรียบง่ายในวิธีการที่คุณนำเมล็ดพืชออกไปปลูก ในทุกๆ งานอดิเรก งานที่ทำ และการพักผ่อนหย่อนใจ คุณสามารถเข้าถึงผู้คนเฉพาะกลุ่มได้ในขณะที่คนอื่นซึ่งไม่มีความสนใจหรือมีความสามารถพิเศษเหมือนกันเข้าถึงได้

แทนที่การสร้างสาวกเป็นงานที่คุณออกไปแล้วทำ ก็ให้เป็นความตั้งใจที่คุณทำไปกับงานที่คุณทำอยู่ การสร้างสาวกไม่ใช่โปรแกรมของคริสตจักรที่คุณเข้าเรียนสัปดาห์ละครั้ง ทว่าเป็นการใช้รูปแบบการดำเนินชีวิตทั้งหมดของคุณ แต่คุณจะปรับให้การสร้างสาวกเป็นรูปแบบของการดำเนินชีวิตได้อย่างไร

บทที่สามจะให้ความสำคัญกับคำตอบและการແຈກແຈງคำถามต่างๆ เกี่ยวกับส่วนที่ร่วมกันของรูปแบบการดำเนินชีวิตกับการสร้างสาวก

เมื่ออุปสรรคเหล่านี้ได้รับการจัดการ หลายคน
สามารถพูดว่า “ได้เลย ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับสร้างสาวก
ทั้งหมดนี้ว่าเป็นเหมือนท่าทีในการดำเนินชีวิต แต่
หน้าตาของการสร้างสาวกที่เป็นจริงเป็นอย่างไร ง่ายๆ
คือ เขาสามารถทำสิ่งที่คุณทำได้หรือไม่ เขาสามารถ
อธิษฐาน ศึกษาพระคัมภีร์ อดอาหาร และเดินไปร้าน
สะดวกซื้ออย่างเดียวกับคุณหรือไม่

ข่าวดีสำหรับเราคือเรามีตัวอย่างที่สมบูรณ์ของ
ลักษณะการสร้างสาวกจากพระเยซูเอง

คำอุปมาหนึ่งที่พระเยซูทรงอธิบายเป็นข้อๆ ให้
กับสาวกของพระองค์ในเรื่องนี้คือเรื่องการหว่านพืช
พระองค์ทรงแจกแจงว่าการสร้างสาวกควรและไม่ควร
ให้ความสำคัญอะไร ในบทที่สี่เราจะเจาะลึกเข้าไปใน
กิจการที่ยู่เหิงของลักษณะที่เป็นจริงของการสร้าง

[illegible]

บทที่ 1
เวลา
เก็บเกี่ยว

เช่นเดียวกับชายที่ปลูกต้นไม้ในเรื่องราวเริ่มต้นของหนังสือเล่มนี้ ถ้าเราเป็นผู้สร้างสาวกเราจะคาดหวังการเก็บเกี่ยว ถ้าการสร้างสาวกของเราได้ผล เราจะค้นพบทันทีว่าฝูงชนของเราเต็มล้น บทนี้ให้ความสำคัญกับจุดเริ่มต้น แนวคิดที่สำคัญสองประการซึ่งพระเยซูตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ในพระกิตติคุณสามารถช่วยเราได้ดังนี้ ประการหนึ่งในนั้นคือ พระมหาบัญชาและอีกประการหนึ่งคือพระมหาบัญชา

พระมหาบัญชา

พระเยซูทรงใช้เวลากว่าสามปีในการเดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ ของแคว้นยูเดียเพื่อเรียกให้ผู้คนติดตามพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์ทรงเรียกชายสิบสองคนที่ได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก คำว่าอัครสาวกมีความหมายดั้งเดิมว่า “ผู้ที่ถูกส่งออกไป” ในขณะที่คนเหล่านี้ทำหน้าที่สำคัญในชีวิตของคริสตจักรยุคแรกนั้นเราไม่ควรลืมว่าผู้รับใช้ที่เป็นคริสเตียนรุ่นแรก ๆ ซึ่งพระเยซูทรงเรียกเขาสามารถบรรยายด้วยถ้อยคำที่มีความหมายว่าเป็น “ผู้ที่ถูกส่งออกไป”

อย่างน้อยที่สุดเริ่มแรกเขาไม่ได้ใช้เวลามากนักกับ “การออกไป” แต่เขาได้รับการทรงเรียกให้ติดตามพระองค์ก่อน อาจช่วยได้ถ้าเราจินตนาการสักครู่ถึงบ้านในดินแดนปาเลสไตน์ยุคศตวรรษแรก พระเยซูทรงอยู่ในบ้านและคนเหล่านั้นก็อยู่ในบ้านกับพระองค์ เขาถวายตัวในการติดตามพระองค์อย่างสิ้นเชิง บางคนอยู่นอกบ้านแต่ก็มองผ่านหน้าต่างด้วยความสงสัยว่าอาจารย์ผู้เดินทางไปทั่วนี้เป็นใคร บางคนก็ยืนดูอยู่บนเนินเขาห่างออกไปแต่ถูกบังจากคนที่อยู่ในบ้านและคนที่มุ่งดูอยู่นอกบ้าน พระเยซูไม่ใช่ผู้ที่ทรงอยู่ในบ้าน ดังนั้นเราจึงเห็นพระองค์ทรงทำกิจกรรมอยู่นอกบ้านเป็นประจำ

วลีเริ่มต้นของมัทธิว 9:35-38 สามารถแปลให้เหมาะสมได้ว่า “โดยปกติวิสัยแล้วพระเยซูทรงเดินทางไปยังเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ...” อัครสาวกไม่ได้ถูกส่งออกไปจนกระทั่งพันธกิจของพระเยซูสำเร็จบนโลกนี้ ด้วยคำสั่งสุดท้ายก่อนลาจากซึ่งเป็นพระมหาบัญชาว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ติดในแผ่นดินโลกก็ติดทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดาพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:18-20) ด้วยคำสั่งนี้และตัวอย่างโดยตรงของชีวิตและพันธกิจของพระเยซูซึ่งเขาได้รับการเตรียมตัวให้ทำหน้าที่ตามชื่อที่ได้รับและถูก “ส่งออกไป”

ออกไป

ขอให้เราแยกส่วนคำสั่งนี้ เริ่มต้นด้วยคำสั่งสั้น ๆ คือให้ “ออกไป” นี่ไม่ใช่เป็นคำสั่งให้ “ออกไป” ของหัวหน้า แต่ตรงประเด็นมากเข้าไปอีกว่า “เมื่อท่านกำลังออกไป”

พระเยซูไม่ทรงเน้นมากกว่าเราจำเป็นต้องเริ่มออกไป เพราะเราออกไปแล้วไม่ว่าจะไปทำงาน ไปโรงเรียน ไปซื้อข้าวของ ไปเยี่ยมเยียนเพื่อนๆ หรือไปจัดการกับรายการของสิ่งที่ต้องทำอันไม่จบสิ้น โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์เป็น ‘คนที่ออกไป’

มุมมองตอนนี้คือ ‘การออกไป’ ของเรามีเป้าหมาย เราไม่ได้ไปทำงานเพื่อหารายได้ หรือไปโรงเรียนเพื่อการศึกษา เราไปเพื่อหาโอกาสการเป็นผู้สร้างสาวก คุณไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำของคุณ แต่คุณแค่เปลี่ยนวิธีการเท่านั้น ทุกที่ทุกแห่งที่คุณไปล้วนเป็นโอกาสให้สร้างสาวก

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

เคนตราทำงานที่สำนักงานกฎหมายในเมือง
ทุกเช้าเธอแวะซื้อกาแฟและขนมที่ร้านก่อนเข้าไป
ที่ทำงาน ด้วยทำที่ตามพระมหาบัญชา เธอสามารถ
เปลี่ยนสิ่งที่สำคัญบางอย่าง

เคนตรารู้จักซื้อพนักงานทุกคนในร้านที่ทำงาน
กะเช้า และแม้กระทั่งการยืมคืนให้เขาสั่งอีกหน่อย
เพื่อเข้าไปข้างในร้านแล้วสั่งกาแฟและขนม แต่ละ
วันเธอใช้ความพยายามอย่างมีสติเพื่อเรียนรู้เพิ่มขึ้น
เกี่ยวกับคนทำกาแฟของร้าน

ตอนนี้เธอไม่ใช่ไปที่ร้านเพื่อซื้ออาหารเช้า แต่
กาแฟและขนมคือข้ออ้างให้เธอรู้จักและแสดงความ
ใจดีต่อพนักงานที่ทำกาแฟ

บัพติศมา

เราได้รับการบอกว่ให้นำสาวกและบัพติศมาเขา ในโรม 6:3-4 เปาโล เขียนเกี่ยวกับการบัพติศมาว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า เราผู้ที่ได้รับบัพติศมา เข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในการตายของพระองค์? เพราะ ฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายโดยพระสิริของพระองค์ แล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน”

เมื่อคุณเป็นสาวกแล้วคุณจะไม่เหมือนกับคนเดิมที่คุณเคยเป็น แต่ตัวเก่าของคุณตายไปแล้วและคุณได้รับการชุบให้มี “ชีวิตใหม่” พิธีบัพติศมาเป็น พยานต่อสาธารณชนว่าบุคคลนั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของประชาชนของพระเจ้า แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือการถวายตัวเป็นผู้ที่ติดตามพระเยซู และเป็นผู้ “ถูกส่งออกไป” ด้วยเช่นกัน

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

เคนตราได้รู้จักกับคนทำกาแฟ
ที่ชื่อเทเรซา และเธอก็ชวนเธอเข้าไปร่วม
กิจกรรมหลายครั้ง (จากการไปรับประทาน
อาหารปิ้งย่างไปจนถึงงานวันเกิด) ก่อนที่จะเชื่อมโยง
เธอเข้ากับชุมชนคริสเตียนของตน ต่อมาเธอซาத்தัสใจว่า
เธอต้องการรับบัพติศมา

เดบโต

ต่อไปคือสอนเขาให้เดบโตกับพระเจ้า บางครั้งเราแปลความ “ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้” ว่า “จากนั้นสอนเขาให้ทำตามกฎเกณฑ์ทั้งหมด”

เมื่อแทนที่เราจะมีเป้าหมายในการสอนเขาให้มีความสัมพันธ์กับพระเยซูเพื่อตัวเขาเอง คงง่ายกว่าในการสร้างสาวกถ้าทุกคนที่คุณสร้างสาวกด้วยเป็นเหมือนคุณ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น ขอให้คิดถึงคนทั้งหมดที่คุณไม่เคยติดต่อกับเขาได้

ภาษาที่คุณไม่รู้จัก วัฒนธรรมที่คุณไม่คุ้นเคย งานอดิเรกที่คุณไม่มี และอาหารที่คุณไม่สามารถรับประทานได้มักมีอยู่เสมอ ถ้าสาวกแต่ละคนได้รับการสอนให้เป็นเหมือนคุณ เขาก็จะไม่สามารถเข้าถึงคนที่คุณไม่สามารถเชื่อมโยงได้ แต่เราได้รับการทรงเรียกเพื่อสอนผู้คนให้ค้นพบจิตใจของพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 2:5) เพื่อว่าเขาจะสามารถใช้การได้เต็มประสิทธิภาพสูงสุดของเขา

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

เทเรซาและเคนทราน่ากลุ่มศึกษา
(พระคัมภีร์) ในวันหยุดสุดสัปดาห์โดยการ
เชิญชวนเพื่อนร่วมงานโดยไม่มีการกดดัน

พระองค์ทรงอยู่กับคุณ

สุดท้ายแล้วพระเยซูไม่ทรงส่งสาวกของพระองค์ออกไปต่อสู้อย่างลำพัง พระองค์ทรงสัญญาว่าจะทรงอยู่กับเราจนกว่าจะสิ้นยุค (และในหนังสือกิจการบอกว่า “จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”)

เราไม่ได้รับการทรงเรียกให้ทำเรื่องนี้ด้วยกำลังของเราเอง อะไรที่พระองค์ทรงสั่งให้เราทำ พระองค์จะทรงมอบทรัพยากรและกำลังให้เรา พระองค์จะทรงอยู่กับเรา และนำเราให้กำลังแก่เรา เติมพระองค์เองในเรา เพื่อที่เราจะสามารถทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา

ในกิจการ 1:8 พระเยซูตรัสกับสาวกที่มาอยู่รวมกันว่า “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์อำนาจ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็มทั่วแคว้นยูเดียทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” พระเยซูทรงสัญญาว่าผู้ที่ติดตามพระองค์จะได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในกิจการ 2 เป็นเรื่องราวของวันเพนเทกอสต์ซึ่งเราเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาด้วยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่

เฉพาะในวันนั้น สามพันคน (นับเฉพาะผู้ชาย) ได้รับบัพติศมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยเราเป็นพยานและสร้างสาวก พระเยซูไม่ทรงตั้งเราไว้เพื่อให้ล้มเหลว

เรามีทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อทำตามพระมหาบัญชาและผู้เชื่อทุกคนได้รับการทรงเรียกให้นำภารกิจนี้ไว้ในใจ นี่เป็นเรื่องความยินดีเชื่อฟังของเราเท่านั้น

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

เธอได้เห็นโอกาสในการนำกลุ่มการสร้างสาวก
ในที่ทำงานของเธอ และเคนตราได้รับการเลื่อน
ตำแหน่งในที่ทำงานใหม่ และมองหาร้านอาหารแ
แห่งใหม่

ทั้งๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงแต่ทั้งสองก็มีโอกาส
ใหม่ในการสร้างสาวก ทั้งสองคนเชื่อฟังพระเจ้าและ
ใช้แนวทางของพระองค์ในการสร้างสาวกกับคนอื่น
ๆ ไปเรื่อยๆ

An illustration featuring a large, vibrant red heart as the central element. Two hands, rendered in a simple, stylized manner with brown skin tones, are shown holding the heart. One hand is positioned at the top, with fingers gently gripping the upper edge, while the other is at the bottom, supporting the heart from underneath. The heart is outlined with a thick black border and has a soft, light blue shadow beneath it, giving it a three-dimensional appearance. The background is a solid, warm yellow. In the center of the red heart, the Thai text 'พระมหาบุญญ์ติ' is written in a clean, white, sans-serif font.

พระมหาบุญญ์ติ

จอห์น สก็อตต์ คิชยาภิบาลและนักวิชาการที่ยิ่งใหญ่ชาวอังกฤษมักพูดว่า พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้ามิชชันนารี เมื่อเราอ่านตลอดพระคัมภีร์ก็พบว่า พระเจ้าผู้ทรงสร้างจักรวาลทรงหาทางสร้างความสัมพันธ์กับอิสราเอลตลอดเวลา แม้เขาจะปฏิเสธพระองค์เพราะพระอื่น ๆ และในพระคัมภีร์ใหม่เราค้นพบว่าพระวิญญาณมิชชันนารีของพระเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์ที่มีเนื้อหนังในความเป็นบุคคลของพระเยซูชวนาซาเรธ

อะไรที่เป็นแรงจูงใจให้พระเจ้าทรงเป็นอย่างนั้น เราสามารถอ่านได้จากหลาย ๆ ตอนในพระคัมภีร์ แต่คงไม่มีตอนใดที่ชัดเจนและโน้มน้าวใจได้มากไปกว่า ยอห์น 3:16 “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ความรักคือสิ่งที่ทำให้พระเจ้าผู้สร้างจักรวาลทรงไถ่เรา

เรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับองค์การสร้างสาวก ขอให้สังเกตคำว่า “โลก” ในพระคัมภีร์ข้อนี้ พระเจ้าไม่ทรงจำกัดความยินดีของพระองค์ที่จะรักทั้งโลกในการส่งพระบุตรของพระองค์ลงมา ถ้าความรักสามารถทำให้พระเจ้าทรงไถ่เรา ต่อจากนั้นจนกระทั่งเราเรียนรู้ที่จะรักเหมือนที่พระเยซูทรงรัก แล้วเราจะคืนรนเพื่อให้เห็นว่าเราเองเป็นผู้สร้างสาวก

แต่เมื่อเราเดินในทางนั้นเราก็จะเห็นว่ามนุษย์ทุกคนในโลกเป็นคนที่พระเจ้าทรงรักและเขาต้องการการทรงไถ่ ครั้งหนึ่ง (ดู มัทธิว 22:34-40; มาระโก 12:28-34; ลูกา 10:25-28) มีการถามพระเยซูเกี่ยวกับ “พระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุด” หรือ “การได้รับชีวิตนิรันดร์” คนเหล่านี้ที่ตั้งคำถามไม่ได้สนใจคำตอบของพระเยซูแต่ต้องการจับผิดพระองค์ พระเยซูทรงอธิบายถึงแนวคิดของ “การรักพระเจ้า” ว่าเป็นพระบัญญัติข้อแรกและยิ่งใหญ่ที่สุด

จากนั้นพระองค์ตรัสว่า “ส่วนบัญญัติที่สำคัญอันดับสองคือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’” แล้ว พระองค์ทรงประกาศว่าธรรมเนียมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้ (เป็นวิธีการของคนยิวในการอ้างอิงสิ่งที่เรารู้ตามพระคัมภีร์เดิม) เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ข้อที่สองก็เหมือนกัน” พระองค์ไม่ทรงหมายความว่าทั้งสองข้อมุ่งไปที่ความรัก

ความรักคือ
สิ่งที่ทำให้
พระเจ้าสร้างจักรวาล
ทรงไถ่เรา

แต่ทรงหมายความว่าทั้งสองต่างเป็นครั้งหนึ่งของการกระทำเดียวกัน ถ้าเรารักพระเจ้าเราก็จะรักเพื่อนบ้านของเรา เพราะอะไร เพราะว่าพระองค์ทรงรักเราก่อน ในยอห์น 13:34 กล่าวว่า “เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น”

คุณไม่สามารถรักพระเจ้าโดยไม่รักคนอื่นได้เลย พระองค์ไม่เพียงแค่ขอให้เราเมตตาและรักกันและกันเท่านั้น แต่นี่อ้างถึงพระมหาบัญชาข้อใหญ่ที่สุดด้วยเหตุผล พระบัญญัติและพระบัญชาทั้งหมดของพระเจ้าหลอมรวมกันในสองสิ่งนี้คือรักพระเจ้าและรักผู้อื่น

ก่อนที่จะเราไปถึงความสำคัญของการให้ความหมายของ “ความรักคืออะไร” พูดยให้เข้าใจง่าย ๆ ความรักคือ ‘คุณก่อน’ ความคิดโดยรวมถูกห่อหุ้มด้วยการให้ความจำเป็นของคนอื่นมาก่อนของตนเอง ซึ่งตรงกันข้ามกับความชั่วร้ายที่มักให้ ‘ข้าพเจ้าก่อน’ เสมอ เมื่อคุณคิดถึงความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งบางคนแสดงออกจะเป็นการเสียสละ ซึ่งตรงกันข้ามกับความชั่วร้ายที่สุดซึ่งเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและเหยียบย่ำความจำเป็นของผู้อื่น

ดังนั้น ความจำเป็นของการสร้างสาวกเข้ามาตรงไหน ยอห์นกล่าวว่า “ถ้าใครกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ารักพระเจ้า’ แต่ใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน เขาเป็นคนพุดมสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นแล้ว

ความรัก = คุณก่อน

ความชั่วร้าย = ฉันก่อน

จะรักพระเจ้าที่มองไม่เห็นไม่ได้” (1 ยอห์น 4:20)
ก่อนหน้านี้ในบทเดียวกัน ยอห์นกล่าวว่า “ท่านที่รัก
ทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราอย่างนั้น เราก็ควรจะรัก
กันและกันด้วย” (4:11)

การรักพระเจ้าหมายถึงเราจะหาทางทำให้ความ
รักของพระองค์เป็นที่รู้จักในหมู่คนที่อยู่รอบๆ ตัวเรา
เช่น เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน นักเรียน และครอบครัว
ของเรา รวมถึงการปฏิบัติสัมพันธ์ที่เป็นไปได้ในชีวิตของ
เรา ถ้าเราไม่ทำอะไรเลยในการสร้างสาวก เราจะพูดได้
เต็มปากว่าเรารักพระเจ้าหรือ

ความรักจะสร้างสะพานถึงคนที่เราบปะ การ
สร้างสาวกอย่างตั้งใจช่วยให้ผู้อื่นสามารถ เข้าข้าง
และเตรียมตัวให้เชื่อฟังงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่
ทำให้เห็นบาป (ดู ยอห์น 16:8-10) พระเยซูทรงให้
สัญญาว่าส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระวิญญาณต่อโลก
คือ “ทรงทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความบาป ความชอบ
ธรรม และการพิพากษา” (16:8)

ความรักของเรามีต่อเพื่อนบ้านหมายถึงเรา
ร่วมมือกับพระวิญญาณในภารกิจของพระองค์และผลลัพธ์
คือสาวกใหม่ อย่าลืมนึกว่าเปาโลย้ำกับเราว่า “ไม่มี
ใครสามารถพูดว่า ‘พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า’
นอกจากจะพูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (1 โครินธ์
12:3) และเราควรจดจำว่าพระวิญญาณทรงพร้อมที่จะ
ชี้ให้เพื่อนบ้านของเราเห็นบาป พระองค์ทรงร่วมงานกับ
เราในขณะที่เราเป็นพยาน

‘ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า
ของท่านด้วยสุดใจของท่าน
ด้วยสุดจิตของท่าน
และด้วยสุดความคิดของท่าน’
นั่นแหละเป็นพระบัญญัติ
ข้อสำคัญอันดับแรก
ข้อที่สองก็เหมือนกัน
คือ ‘จงรักเพื่อนบ้าน
เหมือนรักตนเอง’

มัทธิว 22:37-39

การเชื่อมโยง
พระมหาบัญชา
กับ
พระมหาบัญชาชีวิต

[illegible][illegible]

เมื่อเซาโล/เปาโลพบพระเยซูที่ไม่ใช่ในธรรมศาลา หรือพระราชวังของจักรพรรดิ แต่ในขณะที่ท่านเดินทาง อยู่บนถนนดินสู่เมืองดามัสกัส คำเทศนาที่ทรงพลัง อำนาจที่สุดของพระเยซูก็เกิดขึ้นนอกเมือง การอัศจรรย์ ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์เกิดขึ้นที่ประตูเมือง ทะเลสาบ และในบ้านของคนบาปรวมทั้งบ้านของผู้เชื่อด้วยเช่นกัน

วัตถุประสงค์ของย៉องฉางนั้นมีแน่นอนคือไว้เก็บพืช ผลก่อนจะนำไปปลูกใหม่ แต่ถ้าเราทิ้งพืชผลที่เก็บเกี่ยว ไว้ในย៉องฉางก็เหมือนกับเรื่องเล่าในคำนำคือพืชผลเหล่านั้นเน่าเสียไปโดยไร้ประโยชน์

ย៉องฉางที่กระจายอยู่ทั่วโลกเป็นเหมือนตัวแทน ที่กำลังยึดหัวหาดที่มีศักยภาพสูงและจำนวนมหาศาล ซึ่งรอคอยการปลูกเราให้ออกไป ไม่ใช่เก็บเขาไว้ใน ย៉องฉางให้มากขึ้น แต่ออกไปสร้างสาวก

แน่นอนว่าพืชผลที่เก็บเกี่ยวมาเก็บไว้ในย៉องฉาง จะค่อยๆ เน่าเสียไป สมาชิกมากขึ้นที่ละทิ้งคริสตจักร ของตน เขามองเห็นและรู้สึกได้ว่าเป้าหมายราวกับว่า ความเชื่อของเขาเป็นเรื่องเสียเวลา

นั่นเป็นจริง ถ้าเราเต็มใจพูดว่าเรารักพระเจ้า แต่ไม่เต็มใจออกไปในโลกและรักคนอื่น

เช่นนี้แหละเราจึงรู้จักความรัก
โดยที่พระองค์ได้ยอมสละ
พระชนม์
ของพระองค์เพื่อเรา
และเราก็ควรจะสละชีวิต
ของเราเพื่อพี่น้อง
1 ยอห์น 3:16

บทที่ 2

คำถาม

เราเผชิญกับโอกาส
ที่ไม่อาจผ่านไปได้

ในคำนำเราพูดถึงหนึ่งในสิ่งกีดขวางการสร้างสาวกที่วนรอบคำพูดนี้ คือ “ฉันไม่รู้วิธีการทำ” หรือ “ฉันไม่สามารถทำได้” เมื่ออ่านบทก่อนหน้า นี้แล้วก็ง่ายที่จะรู้สึกท่วมท้นไปด้วยการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการมองโลก ของคุณ เรามีคำถามว่า ทำไมต้องเป็นฉันล่ะ ทำไมที่นี้ล่ะ ฉันจะอย่างไร ล่ะ ฉันกำลังทำสิ่งนี้เพื่อใครกัน สิ่งเหล่านี้จะหน้าตาเป็นอย่างไร

คำถาม #1

ทำไมต้องเป็นฉันล่ะ

คุณเป็นพระวิหารของพระเจ้าและ
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่ในคุณ

ก่อนที่จะเราจะลงลึกไปกว่านี้ให้เราดูมุมมองพื้นฐาน
ของประโยคที่ว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไร หรือ ฉันไม่
สามารถทำได้” เขาพยายามบอกว่าตัวเองรู้สึกไม่มีความ
สามารถเพียงพอต่อหน้าพระเจ้าและการทรงเรียกของ
พระองค์

คุณมักพบความรู้สึกเช่นนี้ในผู้คนที่ไม่ยินดีถวาย
ตัวให้พระคริสต์จนกระทั่งเขาสามารถ ‘แก้ไข’ ตัวเอง
ได้ นี่ทำให้อย้อนกลับไปถึงหนึ่งในความทรงจำแรกๆ
ของมนุษย์ในสวนเอเดน

ในหนังสือปฐมกาลบอกว่าพระเจ้าทรงดำเนินใน
สวนกับอาดัมและเอวา แต่หลังจากการทำบาปครั้งแรก
เขาก็หลบซ่อนตัวและพยายามปกปิดร่างกายที่เปลือย
เปล่าซึ่งเขาเพิ่งค้นพบ (ปฐมกาล 3) ส่วนหนึ่งของ
ธรรมชาติบาปของเราคือ การรู้ว่าขาดความสัมพันธ์กับ
พระเจ้าและรู้สึกต้องการปกปิดตัวเองไม่ว่าด้วยเสื้อผ้า
หรือข้ออ้าง

ชีวิตของโมเสสเป็นตัวอย่างแก่เรา ในอพยพ 3
โมเสสดูแลฝูงสัตว์เลี้ยงของเยโรซึ่งเป็นพ่อตาในดิน
แดนมีเดียน เพราะท่านเป็นเจ้าชายอียิปต์ที่มั่งคั่งแล้ว
หนีมา โมเสสเลี้ยงสัตว์อยู่นานหลายปีตามที่บันทึกใน
อพยพ 2:23

ในเวลานั้นพระเจ้าทรงสังเกตเห็นสถานการณ์ที่เลวร้ายของทาสชาวฮีบรูในอียิปต์ และทรงพร้อมทำภารกิจการไถ่เพื่อเห็นแก่คนเหล่านั้น โมเสสอดีตเจ้าชายผู้เติบโตในพระราชวังของฟาโรห์ทั้งหลาย ที่เกิดมาจากพ่อแม่ชาวฮีบรูยังคงเลี้ยงแกะอยู่

อยู่ๆ พระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์ในรูปของพุ่มไม้ที่มีเปลวไฟ แต่พุ่มไม้นั้นไม่ถูกไฟเผาไหม้ โมเสสสังเกตเห็นพุ่มไม้นั้นจึงเข้าไปสำรวจดู ท่านไม่เคยคิดฝันถึงความเปลี่ยนแปลงที่เหตุการณ์ครั้งนี้นำมาสู่ชีวิตของตน

พระเจ้าตรัสกับโมเสสจากพุ่มไม้ที่มีเปลวไฟนั้นว่า “ถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าทรงที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์” (อพยพ 3:5) พระเจ้าทรงบอกท่านว่า “เราจะใช้เจ้าไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ เพื่อจะได้พาประชากรของเราคือชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์” และโมเสสทูลตอบเป็นครั้งแรกว่า “ข้าพระองค์เป็นใคร ที่จะไป...”

ข้ออ้างต่างๆ ของท่านตามมาเรื่อยๆ เช่น “แต่ดูสิ พวกเขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์หรือฟังเสียงของข้าพระองค์...” และ “ข้าพระองค์ไม่ใช่คนพูด” เราจะกลับมาที่เรื่องนี้อีกครั้งในบทนี้ แต่คำตอบที่สำคัญต่ออุปสรรคข้างต้นมาจากคำตรัสของพระเจ้า

พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ใครเล่าสร้างปากมนุษย์หรือทำให้เป็นใบหูหนวก ตาดี หรือตาบอด เราพระยาห์เวห์ เป็นผู้ทำไม้ไผ่หรือ บัดนี้ ไปเถิด เราจะช่วยเจ้าให้พูด และจะสอนคำซึ่งควรจะพูด” (อพยพ 4:11-12)

จงไปเถิด
เราจะใช้เจ้าไป

พระเจ้าทรงรู้ความจำกัด ความยากลำบาก และความล้มเหลวส่วนตัวของคุณ ไม่มีใครรู้จักคุณดีไปกว่าพระเจ้า และทั้งๆ ที่มีเหตุผลครบถ้วนคุณก็อาจพูดว่า ‘นี่ต้องไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงเลือกให้ข้าพระองค์’

แผนการของพระเจ้ามักจัดเราให้อยู่ในสถานการณ์ที่เราขาดคุณสมบัติ หรือ ขาดการเตรียมตัว เพื่อให้เรารู้ว่าสิ่งที่เพิ่มขึ้นไม่ใช่ผ่านทางทักษะของเราเอง แต่ผ่านทางฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

โมเสสพยายามช่วยคนอิสราเอลด้วยกำลังของท่านเองเมื่อท่านฆ่าคนอียิปต์ที่ทุบตีทาส นี่ไม่ได้ผล และทำให้ท่านต้องหนีไปในถิ่นทุรกันดาร ตอนนี้ท่านอายุมากขึ้นและพลัดถิ่น พระเจ้าทรงเรียกให้ท่านทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อท่านทำตามพระเจ้า อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนแผ่นดินโลกก็พ่ายแพ้และอิสราเอลได้รับอิสระ

ไม่ใช่โมเสสเป็นผู้ปลดปล่อยคนฮีบรู แต่พระเจ้าทรงทำการผ่านทางโมเสส ไม่ใช่พุ่มไม้ที่มีเปลวไฟซึ่งเป็นพื้นดินบริสุทธิ์ แต่เป็นการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า และเมื่อโมเสสละจากสถานที่แห่งนั้น ท่านนำพระเจ้าไปกับท่านด้วยเช่นเดียวกับเรา เด็กๆ มักได้รับการสอนว่าพระเยซูทรงอยู่ในใจของเรา แต่นี่ไม่ใช่เป็นเพียงคำพูดสำหรับเด็กๆ เท่านั้น แต่เป็นการย้ำเตือนด้วยว่าเราคือพระวิหารของพระเจ้าและพื้นดินบริสุทธิ์ในขณะนี้ที่กำลังออกไปสู่โลก

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

เกิดเป็นช่างไฟฟ้าที่แต่งงานแล้วและมีลูกสองคนกับ
สุนัขพันธุ์ลาบราดอร์หนึ่งตัว นอกเวลาทำงานเขาใช้เวลากับ
เพื่อนร่วมงานด้วยการเป็นแฟนคลับของทีมเบสบอลชิชิ ตก
ปลา และโยนโบว์ลิ่ง เขาไม่เคยอบรมในด้านศาสนศาสตร์
และยังต้องต่อสู้กับการสร้างแรงจูงใจให้คนไปคริสตจักรใน
วันอาทิตย์ด้วยซ้ำ

เกิดพูดกับตัวเอง “อย่างแน่นอน” ว่า “พระเจ้าไม่ทรง
เรียกผมให้สร้างสาวกหรอก ผมไม่ใช่ศิษยาภิบาลหรือแม้
กระทั่งเป็นคริสเตียนที่ดี”

แต่ถ้าไม่มีเท็ดแล้วใครจะเข้าถึงเพื่อนร่วมงานของเขา
ซึ่งไม่ค่อยออกไปไหนนอกจากไปทำงาน ใครจะช่วยเตือนที่
ร้านขายอุปกรณ์ตกปลาให้ยืมแม่เขาต้องพบเจอกับวันที่ยาก
ลำบาก ใครจะรับโทรศัพท์ของเพื่อนที่เล่นโบว์ลิ่งซึ่งกำลังรู้สึก
ว่าบางอย่างหายไปจากชีวิตของเขา ใครจะช่วยสงบศึกเมื่อมี
การโต้เถียงกันที่สนามเบสบอล

ที่สำคัญที่สุด ใครจะแนะนำลูก ๆ ของเขาและเติบโตใน
พระเจ้าไปพร้อม ๆ กับภรรยาของเขา ในทางปฏิบัติแล้วเท็ด
เป็นคนเดียวที่มีโอกาสพิเศษนี้และพระเจ้าทรงต้องการใช้
เขาอย่างไม่มีทางเป็นอย่างอื่น ฉะนั้น ถ้าไม่ใช่เขาแล้วจะเป็น
ใครอีกหรือ

บางครั้งก็ยากที่จะเข้าใจความหมายที่แท้จริงของ
“แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์”

หีบทองคำที่บรรจุบัญญัติสิบประการคือหีบพันธสัญญาที่เป็นการสถิตอยู่ของพระเจ้าบนโลกนี้ก่อนพระเยซู หีบศักดิ์สิทธิ์มากจึงต้องทำตามพิธีการและขั้นตอนทั้งหมดเมื่อต้องประดิษฐานหรือเคลื่อนย้ายไปในที่ต่าง ๆ ใน 2 ซามูเอล 6:6-8 กษัตริย์ดาวิดจำเป็นต้องย้ายหีบ และในขั้นตอนการย้ายนั้นอุสซาชายีนมี้อออกไปจับหีบทำให้เขาเสียชีวิตในทันที ส่วนที่เป็นอภิสุทธิสถานในพระวิหารก็เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยเหตุนี้เลวีนิติ บทที่ 16 ทั้งบทจึงกล่าวถึงขั้นตอนการชำระตัวเองเพื่อเข้าไปในนั้น

เป็นเรื่องยากสำหรับเราในปัจจุบันหลังจากเวลาที่พระเยซูทรงอยู่ในโลกนี้แล้วที่จะรับรู้ถึงฤทธิ์อำนาจอันน่ายำเกรงของความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ก่อนการเสด็จมาของพระองค์ การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าอยู่ในสถานที่นี้ ซึ่งเป็นการย้ำเตือนถึงการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้า เมื่อพระเยซูทรงกล่าวถึงพระมหาบัญญัติ พระองค์ทรงสร้างหีบพันธสัญญาใหม่กับคุณ เวลานี้คุณนำการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าซึ่งมีความศักดิ์สิทธิ์และน่าเกรงขามไปด้วยทุกแห่งหนที่คุณไป คุณเป็นสัญลักษณ์ที่มีลมหายใจของความรักและฤทธิ์อำนาจของพระองค์

ท่านทั้งหลาย
รู้แล้วไม่ใช่หรือว่า
พวกท่านเป็นวิหาร
ของพระเจ้า และ
พระวิญญาณของพระเจ้า
สถิตอยู่ในพวกท่าน

1 โครินธ์ 3:16

คุณเป็นหีบของพันธสัญญาใหม่
ทุกอย่างก้าวของคุณคือที่ศักดิ์สิทธิ์

คำถาม #2

ฉันกำลังทำอะไร อยู่ที่นี่

กำลังฟังพระประสงค์ของพระเจ้า

เอลียาห์เป็นหนึ่งในผู้เผยพระวจนะที่มีอิทธิพล
ที่สุดคนหนึ่งในพระคัมภีร์เดิม ท่านทำวลกับราชินี
ผู้ชั่วร้าย กองทัพบุโรहितของนาง ทำให้เกิดความแห้งแล้ง
ทำให้คนเป็นขึ้นมาจากความตาย

นี่เป็นตัวอย่างของผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้า
แต่เอลียาห์มีชีวิตอยู่ในความกลัวหลังจากที่ถูกขู่เอา
ชีวิตจากพระนางเยเซเบลราชินีผู้ชั่วร้าย ท่านจึงหนีไป
อยู่ในถิ่นทุรกันดารโดยหวังว่าพระเจ้าจะทรงเอาชีวิต
ของท่านไป

แต่พระเจ้ากลับทรงจัดเตรียมอาหารและน้ำให้ท่าน
ในที่สุดเอลียาห์พบว่าตัวท่านเองนั่งอยู่ในถ้ำด้วยความ
สิ้นหวังและหดหู่ใจ พร้อมทั้งจะล้มเลิก ขณะที่จมอยู่ใน
ความรู้สึกพ่ายแพ้เสียงของพระเจาก็มาถึงเอลียาห์ว่า
“เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่” (1 พงศกษัตริย์ 19)

เอลียาห์ทูลพระเจ้าอย่างกล้าหาญว่าอิสราเอล
ทอดทิ้งพระองค์ และประหารผู้เผยพระวจนะของ
พระองค์ มีเพียงท่านผู้เดียวที่เหลืออยู่ เพื่อให้เรื่อง
เลวร้ายมากขึ้น เอลียาห์ทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์
หวงแหนแทนพระยาห์เวห์” นี่เป็นการยอมรับว่า “ชีวิต
นี้ไม่ยุติธรรม”

พระเจ้าทรงบอกให้เอลียาห์ออกมาจากถ้ำ เรารู้ว่า
“พระยาห์เวห์กำลังทรงผ่านไป” (19:11) ขณะยืนอยู่
ที่นั่นเอลียาห์พบกับลมพายุรุนแรง แผ่นดินไหว และ
ไฟ แต่พระเจ้าไม่ได้สถิตในลม แผ่นดินไหว และไฟนั้น

จากนั้น เอลียาห์ได้ยินเสียงลมสงบและแผ่วเบา
ขณะที่ยืนอยู่บริเวณปากทางเข้าถ้ำ เสียงของพระเจ้ามา
ถึงท่านอีกครั้งว่า “เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่”

เอลียาห์พูดถึงรายการข้ออ้างซ้ำเพราะความทุกข์ยากของท่าน พระเจ้าทรงบอกท่านว่า “ไปเถอะ” ยังมีภารกิจที่ต้องทำให้สำเร็จ เอลียาห์มีเวลาฟังพระบัญชาของพระเจ้าขณะที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารและในถ้ำเพื่อให้ท่านไปและกลับไปยังอิสราเอล แต่ความกลัวที่มีต่อเยเซเบล ความหิวและกระหาย ความหุดหู่และความวิตกกังวลในพันธกิจของท่านส่งเสียงดังยิ่งกว่า

ท่านเริ่มมองหาพระเจ้าให้ตรัสกับท่านผ่านทางสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ซึ่งดูเหมือนจะเสียงดังและมีพลัง ในที่สุดแล้วนี่ไม่ใช่พระองค์เดียวกับที่เคยนำไฟลงมาจากสวรรค์ต่อหน้าผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลที่มารวมตัวกันดอกหรือ

เอลียาห์ต้องเข้าไปในถ้ำเพื่อให้รู้ว่าการฟังพระเจ้าไม่ใช่เกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่น่าเกรงขาม แต่เป็นการอธิษฐานก่อนที่ไฟถูกเรียกลงมา การวิงวอนขอให้กู่ชีวิตบุตรของหญิงม่าย และเสียงแผ่วเบาของพระเจ้าที่ทรงอยู่ทีนั้น เพียงแค่ค้นหาความสงบอยู่เสมอเพื่อให้ได้ยินเสียงของพระองค์ ฉันกำลังทำอะไรอยู่ที่นี่ เป็นคำถามที่เราควรถามตัวเราเอง เมื่อรู้สึกละโลกต่อต้านเราและทุกอย่างสูญเสียไป นี่เป็นการเตือนเราให้แสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้า และในความมืดพระองค์ทรงเปิดเผยให้รู้ว่าเราต้องไปที่ไหน

หลังจากที่เอลียาห์ตระหนักในเรื่องนี้แล้วเท่านั้น พันธกิจของท่านจึงเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง จุดสำคัญของตอนนี้คือเอลียาห์พบกับเอลีชาและเริ่มต้นสร้างสาวก เพื่อให้เป็นผู้เผยพระวจนะที่มีศักยภาพและยิ่งใหญ่กว่าเอลียาห์เองด้วยซ้ำ

“เจ้ากำลังทำอะไรอยู่ที่นี่” เป็นคำถามจากพระเจ้า ที่วนเวียนเราอยู่ทุกชั่วขณะในชีวิตของเรา และต้องการการตอบสนองจากเรา เรากำลังทำอะไรอยู่ในเวลานี้ และสถานที่นี้ ทำไมเราไปทำงาน ไปโรงเรียน ไปซื้อของ ไปรับประทานอาหารเย็นกับเพื่อน ๆ และเพื่อนบ้าน และบางทีแม้กระทั่ง “ทำไมเราไปคริสตจักร”

พระเจ้าทรงมีบางอย่างให้เราทำเสมอไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน เอลียาห์หลบซ่อนอยู่ในถ้ำ เปโตรพักผ่อนอยู่บนดาดฟ้า บางครั้งเราหลบอยู่ในยุงฉาง พระเจ้าทรงต้องการรู้ว่า “เจ้ากำลังทำอะไรอยู่ที่นี่”

นี่เป็นตัวอย่างการทดสอบง่าย ๆ คือเรารู้จักชื่อของคนที่เราไปพบปะด้วยหรือไม่ เรารู้จักชื่อคนเก็บเงินที่ร้านขายของชำ หรือปั๊มน้ำมันที่เราพบในสัปดาห์นี้หรือไม่ เราอาจคิดว่าเราไปที่ร้านค้าเพื่อชื้อนมหรือไข่เท่านั้น แต่แท้จริงแล้วเราไปที่นั่นในฐานะส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้า เพื่อให้พระเจ้าทรงพบกับคนเก็บเงิน

การพบปะผู้คนทุกครั้งเรามีโอกาสแบ่งปันความรักของพระเจ้า คนเหล่านี้คือโอกาสต่อเนื่องซึ่งผ่านเข้ามาในชีวิตประจำวันของเรา

พระเจ้าทรงต้องการตรัสกับแต่ละคนที่เราพบโดย
ไม่มียกเว้น เรารักผู้คนทุกที่ที่เราไป และสนใจว่าเขา
เป็นใคร

เราไม่ต้องพยายามนำผู้คนเข้าไปในคริสตจักรหรือ
ทำให้เขารู้สึกอายในกลุ่มย่อยอีกต่อไป เพราะเราเป็น
คริสตจักรไม่ว่าเราไปที่ไหนก็ตาม

เราให้ความสำคัญกับอะไร ถ้าไม่ใช่กิจการของ
แผ่นดินพระเจ้า แล้วเรากำลังทำอะไรกัน เหตุผลที่เรา
ตื่นนอน ไปทำงาน ไปโรงเรียน ไปรับประทานอาหาร หรือ
ไปซื้อของ ... ก็เพื่อค้นหาโอกาสที่พระเจ้าทรงให้แก่เรา
นั่นอาจเป็นอาสาสมัครต่อไปก็ได้ ใครจะรู้

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

ถัดมาดูเกมการแข่งขันเบสบอลระหว่างทีม
อิชีกับทีมเอ็มยู ขณะที่เชียร์แฟนคลับของทีมเอ็มยู
บังเอิญไปปัดข้าวเกรียบนาโหลหลุดจากมือของแฟน
คลับทีมอิชีและดูเหมือนว่าการทะเลาะจะรุนแรงขึ้น
ที่แรกถัดมาที่นี่เพื่อดูการแข่งขัน แต่หลังจากที่ถาม
ตัวเองว่า “ผมมาทำอะไรที่นี่” เขาก็เห็นว่ามีโอกาส
เห็นเสนอตัวซื้อข้าวเกรียบนาโหลให้กับทั้งสองฝ่าย
เรื่องก็จบลงโดยไม่มีปัญหา

เรื่องนี้เปลี่ยนแปลงชีวิตของคู่ปฏิบัติหรือ
ไม่ อาจไม่ แต่จะมีผลกระทบเชิงลึกกับผู้ที่เห็น
เหตุการณ์ การต่อสู้เป็นสิ่งที่คนเห็น แต่ความมั่นใจ
ของคนแปลกหน้าก็เป็นบางอย่างที่คุณบอกเล่าให้
ผู้คนฟังในวันรุ่งขึ้น

คำถาม #3

ฉันจะเริ่มทำ อย่างไร

จงดูว่าเจ้ามีอะไรอยู่ในมือ
อะไรอยู่ในมือของเจ้า

ให้เราย้อนกลับไปยังเรื่องราวของโมเสสและพุ่มไม้ที่มีเปลวไฟ หนึ่งในคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ที่สุดซึ่งโมเสสทูลถามพระเจ้าที่เราเองก็มีเมื่อเริ่มต้นการเป็นสาวกคือ “จะเป็นอย่างไรถ้าพวกเขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์หรือฟังเสียงของข้าพระองค์” (อพยพ 4:1) คำตอบของพระเจ้าให้มากกว่าที่โมเสสคิดได้ พระองค์ทรงตอบด้วยคำถามว่า “อะไรอยู่ในมือของเจ้า”

โมเสสเติบโตมาในฐานะพระราชบุตรของพระธิดาของฟาโรห์ เป็นรัชทายาทของอาณาจักรที่มีอำนาจมากที่สุดในยุคนั้น แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าพุ่มไม้ที่มีเปลวไฟท่านเป็นแค่เพียงคนเลี้ยงแกะที่ทำงานให้พ่อตาเท่านั้น

โมเสสไม่มีทรัพย์สินใดๆ นอกจากไม้เท้าที่พึ่งได้เท่านั้น พระเจ้าทรงบอกท่านให้โยนไม้เท้าลงบนพื้นดินแล้วมันก็กลายเป็นงู จากนั้นพระองค์ทรงบอกให้ท่านหยิบไม้เท้าขึ้นมา ซึ่งเป็นอีกบทเรียนหนึ่งของการวางใจในพระเจ้า ต่อมาพระเจ้าทรงบอกให้โมเสสสอดมือไว้ที่อกใต้เสื้อคลุม เมื่อท่านชักมือออกมามือของท่านก็เป็นโรคเรื้อนซึ่งเป็นความทรมานทั้งกายและใจไปจนตายในสมัยนั้น เมื่อท่านเอามือสอดไว้ที่อกอีกครั้งมือนั้นก็กลับสะอาดไร้มลทินอีกครั้ง

โมเสสรับใช้พระเจ้าซึ่งมีฤทธิ์อำนาจเหนือสรรพสิ่ง ดังนั้นจึงไม่สำคัญว่าคุณมีเงินมากแค่ไหน คุณขับรถยี่ห้ออะไร หรือคุณเรียนจบอะไรมา

คุณรับใช้พระเจ้าผู้ทรงสามารถรักษาโรค ทรงเรียกไฟลงมา ทรงสร้างชีวิต และทรงรู้ความจำกัดของคุณแต่ยังทรงเลือกคุณให้ทำพันธกิจนี้ คุณมีทุกอย่างที่คุณจำเป็นเพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

สิ่งเดียวที่คุณจำเป็นต้องมีคือความวางใจทั้งหมดใน
พระองค์

สุดท้ายแล้วคำถามคือ เราจะใช้ชีวิตของเราเพื่อ
ตัวเราเองหรือเพื่อพระเจ้า เราจะหาทางสร้างความ
เชื่อมโยงเพื่อให้เราสามารถสร้างสาวกหรือเลือกที่จะ
หลบซ่อนในความกลัว ความสงสัย และแม้กระทั่งการ
ไม่เชื่อฟัง พระเจ้าทรงถามโมเสสว่า “อะไรรอยู่ในมือของ
เจ้า” ท่านตอบว่า “ไม้เท้า” ไม้เท้านั้นปรากฏในเรื่องราว
ของหนังสืออพยพครั้งแล้วครั้งเล่า

เราควรดูอย่างซื่อสัตย์และตรงไปตรงมาว่าพระเจ้า
ทรงให้เราทำอะไรในมือ จากนั้น จงเชื่อฟังด้วยความถ่อม
ใจในการใช้สิ่งนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า จงจำไว้ว่า
พระเจ้าจะไม่ทรงเรียกเราให้ทำในสิ่งที่พระองค์ไม่
ประสงค์ที่จะเตรียมเราให้ทำ

**พระเจ้าไม่ได้
ทรงเรียกเราให้ทำ
สิ่งที่พระองค์ไม่ได้
จัดเตรียมให้เราทำ**

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

ก่อนที่จะตัดสินใจซื้อข้าวเกรียบนาโหลส์
ขณะที่ดูการแข่งขันเบสบอลที่สนาม คงง่ายที่เขาจะ
พูดว่า “ผมขอให้ใครบางคนจัดการเรื่องนี้ ผมไม่รู้จัก
พวกเขาด้วยซ้ำ” แต่เขากลับคิดว่าตัวเองมีอะไรอยู่
ในมือซึ่งก็คือเงินในกระเป๋า ในกรณีนี้ เพียงแค่นั้น
เขาก็สามารถสร้างแรงกระทบได้แล้ว แม้ว่าเขาไม่
เห็นก็ตาม

คำถาม #4

ฉันจะพบใคร

ทุกคน
คนที่อยู่ตรงหน้าฉันมีความสำคัญ
มากกว่าทุกสิ่งที่คุณต้องทำ

ในมาระโกบทที่ 4 บอกว่า พระเยซูทรงใช้เวลาที่ชายหาดทะเลกาลิลี ดังนั้น จึงมีผู้คนมากมายสนใจในพระองค์จนพระองค์ต้องเสด็จลงเรือแล้วถอยออกไปจากฝั่งเล็กน้อยเพื่อสั่งสอนจากที่นั่น

วันนั้นพระองค์ทรงมุ่งความสำคัญไปที่แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนกับแทบทุกวันที่ผ่านมา พระองค์ทรงเล่าเรื่องอุปมาอยู่บ่อยๆ วันนี้พระองค์ทรงเล่าเรื่องผู้หว่านพืชที่ออกไปหว่านตามที่เราศึกษาก่อนหน้านี้ และจะศึกษากันอีกครั้ง

พระองค์ตรัสเกี่ยวกับความอัศจรรย์ของเมล็ดพืชที่เติบโตอย่างลึกลับ พระองค์ตรัสถึงเมล็ดมัสตาร์ดซึ่งมีขนาดเล็กแต่เจริญงอกงามเป็นต้นไม้ใหญ่พอให้นักในอากาศมาอาศัยทำรัง

พระเจ้าทรงเรียกเราให้หว่านเมล็ดพืชไม่ใช่เปรียบเทียบประวัติการทำงานกัน ใน 2 ทิโมธี 2:15 เปาโลบอกทิโมธีคนหนุ่มว่า “จงอุตส่าห์ถวายเป็นตัวท่านเองที่พระเจ้าทรงรับรองแล้วแต่พระองค์...” ให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้บอกให้ทิโมธี “จงอุตส่าห์ถวายเป็นตัวท่านเท่าๆ กับการถวายเป็นตัวของเรา” และท่านก็ไม่ได้พูดว่า “จงทำดีเหมือนๆ กับที่ตัสทำ” ท่านเพียงแค่พูดว่า “จงอุตส่าห์ถวายเป็นตัวท่าน”

“ท่าน” ในพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นเอกพจน์ (คนเดียว) ไม่ใช่พหูพจน์ เราไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตของเราเพื่อจะเป็นอย่างอื่นนอกเหนือไปจากที่พระเจ้าทรงสร้างเราให้เป็น พระองค์ทรงสนใจในการอุตส่าห์ถวายเป็นตัวของฉัน และของคุณ

เหล่าสาวกเข้าใจเข้าใจในหลักการสำคัญเหล่านี้ของแผ่นดินพระเจ้า นี่เป็นวิธีการดำเนินชีวิตแบบใหม่และเขาพยายามวางใจเต็มที่ในพระเจ้า

ในมาระโก 4:35 พระเยซูตรัสว่า “ให้พวกเราข้ามไปฝั่งโน้นเถิด” เขารู้ว่าตอนนี้พระเยซูทรงเดินทางตลอดเวลา แต่เขาไม่รู้ว่าทั้งหมดนั้นเป็นการเก็บสะสมไว้เพื่อเขา

ขณะที่ทรงข้ามทะเลพระเยซูบรรทมหลับแล้วก็เกิดพายุใหญ่โหมกระหน่ำโดยไม่มีเค้ามาก่อน เรือกำลังจะจม สาวกต่างลนลานอย่างที่เคยเป็น แล้วก็ปลุกพระเยซูพร้อมทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์พระองค์ไม่ทรงเป็นห่วงว่าพวกเรากำลังจะพินาศหรือ” พระเยซูทรงลุกขึ้นและห้ามลม แล้วตรัสกับทะเลว่า “จงสงบเสียบ” ลมก็หยุดพัดและทะเลก็สงบ พระเยซูทรงถามเขาเสียงดังว่า “พวกเจ้าไม่มีความเชื่อหรือ”

สำหรับสาวก คำถามของเขาเปิดเผยปัญหาที่แท้จริง เขาพูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นใครกันหนอ ขนาดลมกับทะเลยังเชื่อฟังท่าน” (มก. 4:41) เขาเพิ่งรู้ความจริงทั้งหมดว่าพระเยซูเป็นใคร

เมื่อข้ามไปถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลเขาพบชายที่ถูกผีโสโครกเข้าสิง ชายคนนั้นไม่ใส่เสื้อผ้าและอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ ผีโสโครกบอกว่ามันชื่อ “กอง” เพราะว่ามันมีหลายตนอยู่ด้วยกัน

พระเยซูทรงขับผีออกไปอย่างมีฤทธิ์อำนาจ แล้วชายผู้นั้นก็มีจิตใจปกติ สงบ และมีสติสัมปชัญญะ พระเยซูทรงบอกให้เขากลับไปหาพวกพ้องของเขาและบอกเล่าสิ่งที่พระเยซูทรงทำแก่เขา

ไม่นานหลังจากนั้นพระเยซูทรงพร้อมที่จะข้ามทะเลอีกครั้ง (5:21) น่าสนใจที่จะรู้ว่าสาวกคิดอะไรเกี่ยวกับการชักชวนนั้น เป็นไปได้ว่าที่พระองค์ทรงข้ามทะเลกาลิลีไปก็เพียงเพราะชายผู้นี้คนเดียวหรือไม่

นั่นมากยิ่งขึ้นกว่าความรักที่พระเยซูทรงแสดงทุก ๆ วันระหว่างที่ทรงทำพันธกิจบนแผ่นดินโลก ชายคนนี้ได้รับการเปลี่ยนแปลงและถูกส่งไปบอกเล่าเรื่องราวของพระเยซูถึงสิบเมืองในภูมิภาคที่เรียกกันว่าทศบุรี

เมื่อพระเยซูและสาวกเดินทางกลับถึงอีกฝั่งของทะเลก็มีฝูงชนขนาดใหญ่รวมตัวกันอยู่ พระเยซูทรงพบกับนายธรรมศาลาชื่อไยรัส ซึ่งมีบุตรสาวที่กำลังป่วยหนัก

ในระหว่างทางเดินไปยังบ้านของไยรัส มีผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังดิ้นรนมาเป็นเวลานานพยายามสัมผัสพระองค์แล้วนางก็หายโรคทันที ดูเหมือนพระเยซูทรงยินดีที่ถูกขัดจังหวะ พระองค์ทรงหยุดแล้วตรัสกับผู้หญิงคนนั้นว่า “ลูกหญิงเอ๋ย ที่หายโรคนั้นก็เพราะลูกเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้อีกเถิด” (มก. 5:34)

ระหว่างที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้นั้นก็มีคนมาทูลพระเยซูว่าบุตรสาวของไยรัสเสียชีวิตแล้ว แต่พระเยซูทรงเดินทางไปยังบ้านของไยรัสและทรงทำให้บุตรนั้นมีชีวิตกลับคืนมา

เรื่องราวเหล่านี้บอกเล่าเราด้วยพลังอำนาจ เพราะถ้าพระเยซูไม่เคยยุ่งเกินไปถึงจะสังเกตดูผู้คนที่อยู่รอบ ๆ พระองค์ เราไม่ควรเป็นเหมือนพระองค์หรือพระองค์มักทรงออกนอกเส้นทางเพื่อช่วยเหลือคนเล็กน้อยและต่ำต้อยที่สุดในวัฒนธรรมของพระองค์

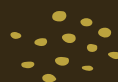
บางครั้งเรา “ยุ่งเกินไปที่จะสังเกตเห็น” และทำให้พลาดโอกาสที่พระเจ้าทรงวางไว้ในหนทางของเราหรือไม่ การติดตามพระเยซูไม่ได้ขึ้นกับว่าเรารู้มากแค่ไหนเท่ากับว่าเราใช้ชีวิตอย่างไร

เมื่อเราพบว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราอยู่ในยุ่งฉางที่ปลอดภัยเสมอ นั่นเรามีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับความรู้ไม่ใช่การใช้ชีวิต พูดอีกอย่างคือคนที่อยู่ตรงหน้าเรามีความสำคัญมากกว่าทุกอย่างที่เราต้องทำ

ผู้คนทั้งหมดรอบข้างเรากำลังมองหาพระเยซู แต่ไม่รู้ว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าพระองค์ทรงมีหน้าตาอย่างไร ใครที่พระเจ้าทรงส่งมาให้คุณเป็นพยาน ใครอยู่ตรงหน้าของคุณ แต่เหมือนกับสาวกในท่ามกลางพายุที่ทำให้คุณจลจลที่ตัวเอง

เราจะไม่เป็นผู้สร้างสาวกจนกว่าเราเรียนรู้ที่จะพบปะคนที่อยู่ตรงหน้าเรา ช่างๆ เรา และรอบๆ เรา

มีผู้คน
รอบๆ ตัวเรา
ที่กำลัง
มองหา
พระเยซู
แต่ไม่รู้ว่า
จะพบ
พระองค์
ได้ที่ไหน

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

ชีวิตประจำวันโดยทั่วไปของเท็ดอาจเป็นอย่างนี้ เขาตื่นนอนและค่อยข้างสายแล้วจึงตัดสินใจซื้อกาแฟระหว่างทางไปทำงาน เมื่อถึงที่ทำงานเขาได้รับมอบหมายให้ไปทำงานที่ออฟฟิศแห่งหนึ่งให้เสร็จ วันนั้นเขาซื้ออาหารกลางวันจากร้านอาหารจานด่วนบริเวณนั้นก่อนเดินทางกลับ วันทำงานจบลงและเขาแวะเติมน้ำมันรถก่อนไปรับลูกๆ ที่สนามเบสบอล เขาแวะส่งเพื่อนคนหนึ่งของลูกกลับบ้านด้วย เมื่อถึงบ้านก็รับประทานอาหารเย็นด้วยกัน เท็ดทำกิจวัตรประจำวันอีกเล็กน้อยก่อนพักผ่อนจนถึงเวลาเข้านอน

ในหนึ่งวันเท็ดพบผู้คนที่พระเจ้าทรงชี้ให้เขาเห็น เช่น แคชเชียร์ที่ร้านกาแฟ ร้านอาหารจานด่วน และปั้มน้ำมัน เพื่อนร่วมงาน หรือ ลูกค้าที่ออฟฟิศ ลูกๆ ของเขา และโค้ชของลูก หรือเพื่อนๆ ของลูก และอาจมากกว่านี้ ทุกคนที่เท็ดพบเห็นตลอดวันนั้นคือใครบางคนที่พระเจ้าทรงกำลังใช้เขาให้ไปพบ

WE ARE
GOING TO
seek out
OPPORTUNITIES
TO BE
DISCIPLE
makers

“เรากำลัง**หาโอกาส**เป็นผู้สร้างสาวก”

คำถาม #5

จะเป็นอย่างไร
ถ้าทุกคน
สร้างสาวก
เหมือนฉัน

ตั้งที่เราว่านี่เป็นจดหมายฉบับแรกของเปาโลที่เขียนถึงคริสเตียนในเมืองโครินธ์ ท่านให้เรื่องการสร้างสาวกอยู่ในบริบทของพระคัมภีร์เมื่อท่านกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า เหมือนกับที่ข้าพเจ้าทำตามแบบอย่างของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:1) พระคัมภีร์ฉบับแปลบางฉบับแปลข้อนี้ว่า “จงลอกเลียนข้าพเจ้าเหมือนที่ข้าพเจ้าลอกเลียนพระเมสสิยาห์”

แม้เปาโลจะมีของประทานทุกอย่างในการสร้างสาวก แต่ท่านก็ระมัดระวังไม่ให้ตัวเองเป็นศูนย์กลางของจุดสนใจ ท่านต้องการให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางของความตั้งใจของเรา นี่คือการสำคัญของผู้เชื่อทุกคนที่เราดำเนินชีวิตโดยให้ผู้อื่นเห็นพระคริสต์ในเรา ขณะที่เขาใช้สิ่งที่เห็นจากชีวิตของเราเพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับชีวิตของเขา

นี่คือคำถามที่เราต้องจัดการ: ความสนใจในการสร้างสาวกของเราสะท้อนพระคริสต์ และมีคุณค่าของการเป็นตัวอย่างแก่ผู้เชื่อคนอื่น ๆ หรือไม่ ก่อนที่เปาโลจะเสนอแนะว่า “จงลอกเลียนข้าพเจ้าเหมือนที่ข้าพเจ้าลอกเลียนพระเมสสิยาห์” ท่านแสดงออกต่อเพื่อน ๆ ในเมืองโครินธ์ถึงสิ่งที่ทำให้ความสนใจในการสร้างสาวกของท่านได้ผล

ใน 1 โครินธ์ 9:19-23 ท่านบรรยายถึงบริบททางวัฒนธรรมที่หลากหลายซึ่งแวดล้อมท่านอยู่ในชีวิตปกติ ท่านยินดีให้ตัวเองเข้าได้กับสภาพความเป็นจริงของแต่ละวัฒนธรรมเหล่านั้นเพื่อการสร้างสาวก ท่านใช้คำว่า “เพื่อจะได้” ถึงห้าครั้งในย่อหน้าสั้น ๆ นี้ จากนั้นในที่ซึ่งเราคาดว่าท่านจะใช้คำนี้เป็นครั้งที่หก ท่านกลับใช้คำว่า “ช่วยให้อุด” แทนที่

ความตั้งใจทำทุกอย่างที่ท่านจำเป็นต้องทำเพื่อมีส่วนร่วมกับการบริหารทางวัฒนธรรมที่แตกต่างเหล่านี้มีรากมาจากแนวคิดที่เป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่ง นั่นคือ ท่านต้องการ “เพื่อจะได้” ให้เขามาถึงพระคริสต์

สรุปคำจำกัดความรวบยอดของ “เพื่อจะได้” คือ เปาโลยืนยัน “เป็นทุกสิ่งสำหรับทุกคน เพื่อว่าโดยทุกวิธีการท่านสามารถช่วยบางคนให้พบความรอดได้”

นั่นเป็นจริงสำหรับเราแต่ละคนหรือไม่ในฐานะผู้นำของแผ่นดินที่ขึ้นไปพระเมสสิยาห์ในฐานะตัวอย่างที่แท้จริงของเรา แนวคิดนี้ช่วยเราให้รอดพ้นจากอันตรายในการให้ผู้นำเป็นศูนย์กลาง ซึ่งวางตัวเองว่าเป็น “เจ้าของ” โครงการสร้างสาวก

การสร้างสาวกไม่ใช่ของใช้ที่ “ขนาดเดียวใช้ได้ทุกคน” การติดตามแบบอย่างของพระเยซูของเราแต่ละคนต้องคิดให้ดีว่าจะออกมาอย่างไรในบริบทของเราเมื่อ “เป็นทุกอย่างสำหรับทุกคน” เพื่อเป็นพยานถึงความเชื่อของเราในพระคริสต์ต่อคนเหล่านั้น

เฮนรี ฟอร์ดเป็นผู้คิดค้นเรื่องสายการผลิตเพื่อสร้างรถยนต์ไม่ใช่เพื่อสร้างสาวก บิล ฮอลให้ข้อสังเกตว่า “บางคนพยายามทำให้การสร้างสาวก เป็นแผนการผลิตที่ตั้งอยู่บนการทวีคูณเพื่อการประกาศกับโลก” แต่พระเจ้าไม่ทรงสร้างเราให้ทุกคนเหมือนกัน และการใช้วิธีการสร้างสาวกของเรา รวมถึงระดับความสนใจในการสร้างสาวกของเราต้องคำนึงถึงว่าเราเป็นใคร และพระเจ้าทรงวางเราให้รับใช้พระองค์อย่างไร

ในตอนท้ายๆ เล่มของหนังสือลูกา เราอ่านเรื่องราวที่ตะลึงใจอย่างลึกซึ้งและให้กำลังใจมากเกี่ยวกับชาย

สองคนที่กำลังเดินทางกลับบ้านที่เอมมาอุสหลังจากเหตุการณ์ครีโครมที่กรุงเยรูซาเล็มเมื่อสองสามวันก่อน เรื่องราวทั้งหมดบันทึกอยู่ในลูกา 24:13-35

ทั้งสองคนกำลังท้อแท้ใจและกังวลเพราะเขาคิดถึงพระเมสสิยาห์ที่ถูกตรึงบนกางเขน ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเดินไปกับเขา แต่เขาไม่รู้ว่าเป็นพระองค์ หนึ่งในนั้นคือคลีโอพัส เขาเล่าเรื่องราวของพระเยซูให้คนแปลกหน้าที่เดินไปกับเขาฟังเมื่อพระองค์ทรงถามเขาว่ามีอะไรเกิดขึ้น

ที่จริงคลีโอพัสสรุปข่าวดีได้เป็นอย่างดี แต่ไม่สามารถเชื่อมโยงในความคิดของตนระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มกับพระเยซูและคำสอนของพระองค์ ตาของทั้งสองยังมองไม่เห็นว่าเป็นพระเยซู (24:16) จากนั้นคนแปลกหน้าผู้นี้จึงเริ่มอธิบายสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้เกี่ยวกับพระเยซู ดังที่ลูกากล่าวไว้ว่า “พระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมด” (24:27) เมื่อเขาเดินทางถึงหมู่บ้านเอมมาอุสแล้วคนแปลกหน้ามีที่ทำว่าจะเดินทางต่อไป แต่เขาจะยื่นคະຍອື່ນให้พระองค์อยู่รับประทานอาหารเย็นด้วยกันก่อน

ณ โต๊ะอาหารเย็น พระองค์ทรงหยิบขนมปังแล้วขอพระพร แล้วทรงหักส่งให้เขา ในทันใดนั้น “ตาของเขทั้งสองก็เปิดออกและเขาก็จำพระองค์ได้ แล้วพระองค์ก็ทรงอันตรธานไปจากเขา” (24:31)

สองคนนี้ทำอะไร ในความมืดทั้งสองรีบเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อบอกกับเหล่าอัครสาวก

และคนอื่นๆ ว่าเขาพบกับพระคริสต์ผู้คืนพระชนม์แล้ว
การพบกับพระเยซูทำให้เขาไม่สามารถนั่งเฉยๆอยู่ได้

หลายคนคาดเดาถึงเหตุผลที่ “ตาของเขาถูกปิดกั้น
จนทำให้จำพระองค์ไม่ได้” ช่วงระยะเวลาหนึ่งว่า บางที
เหตุผลก็คือว่าถ้าเขาจำพระองค์ได้ในทันที เขาก็จะไม่มี
โอกาสฟังพระองค์ทรงสอนเขาจากพระคัมภีร์ว่าสิ่งที่
เกิดขึ้นกับพระองค์อยู่ในคำพยากรณ์ของโมเสสและ
ผู้พยากรณ์อื่นๆ

แต่เมื่อพระเยซูทรงหักขนมปังทุกอย่างก็
เปลี่ยนแปลงเพราะนี่เป็นวิธีการมีส่วนร่วมและแบ่งปัน
ชีวิตด้วยกันของคนยิว สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำที่โต๊ะ
อาหารค่านั่นยืนยันถึงสิ่งที่พระองค์ทรงสอนเขาตลอดมา

ตัวชีวิตที่แท้จริงของความสนใจของเราในการสร้าง
สาวกสะท้อนให้เห็นในสิ่งที่เราตั้งใจทำเพื่อคนที่เรากำลัง
สอน เพื่อรับรองว่าความเชื่อของเราเป็นจริงที่ว่าพระองค์
ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เมื่อพระเยซูทรงรับรองเรื่องราว
ของพระองค์ด้วยการทรงกระทำ ชายสองคนนี้ก็รีบกลับ
ไปยังเยรูซาเล็มในทันทีเพื่อแจ้งข่าวดี

สำหรับเรา “การกระทำ” ของเราอาจเป็นการ
อธิษฐานและสอนคนอื่นให้อธิษฐาน อาจเป็นการศึกษา
พระคัมภีร์และสอนคนอื่นให้ศึกษา แต่ที่สำคัญที่สุดใน
บริบทของการสร้างสาวกคือการแสดงให้เห็นคนอื่นเห็นโดย
การทำเป็นตัวอย่างซึ่งเราสามารถไปร้านค้าและปฏิบัติ
ต่อผู้คนอย่างที่เราเจ้าทรงเรียกเราให้ทำ

เราสามารถช่วยเขาให้เห็นได้หรือไม่ว่าอะไรที่
พระเจ้า “ทรงใส่ไว้ในมือของเขาแล้ว” เพื่อให้เป็นผู้สร้าง
สาวก คำสุภาษิตโบราณของคนยิวซึ่งมีบันทึกไว้ตั้งแต่

สมัยพระเยซูว่า “ขอให้ท่านปกคลุมไปด้วยฝุ่นของครู
ผู้สอนท่าน” ในสมัยนั้นนักศึกษาต้องการให้ตัวเองเป็น
เหมือนครูของตนให้มากและเขาเดินตามครูของเขาไป
อย่างใกล้ชิดจนฝุ่นจากรองเท้าแตะของครูลอยมาติด
เสื้อผ้าของเขาเต็มไปหมด

นักเรียนของเราตามหลังเรามาอย่างใกล้ชิดดังที่เรา
ติดตามพระเยซู ซึ่งเขาเรียนรู้ได้จากตัวอย่างนี้หรือเปล่า
ถ้าความสนใจในการสร้างสาวกของเราถูกจำกัด เราก็เลิก
คาดหวังอะไรมากมายจากเขาได้เลย

อาจมีเวลาที่เราต้องปรับจุดมุ่งหมายของสิ่งที่เรา
ทำเสียใหม่ เราวางพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราไว้ในกล่อง
เล็กๆ ซึ่งสะดวกที่จะนำไปยังที่ต่างๆ หรือไม่ หรือพื้นที่
ศักดิ์สิทธิ์ของเราถูกซ่อนด้วยความรักสำหรับทุกคนที่
เราพบ

เราเหมือนพระเยซูหรือไม่ที่มองเห็นศักยภาพ
ของทุกคนที่พระองค์ทรงพบ ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายที่ถูก
ผีร้ายเข้าสิง ผู้หญิงที่ตกเลือดมานานกว่าสิบปี เด็กหญิง
ที่ป่วยหนักและบิดาที่โศกเศร้า รวมถึงสาวกที่หวาดกลัว
และสับสน

การติดตามพระเยซูในการสร้างสาวกไม่จำเป็นต้อง
มีระบบที่ซับซ้อนหรือมีสายการผลิต หรือความคิดที่ว่า
“คุณต้องทำให้เหมือนกับที่ผมทำ” ยิ่งเรายินยัดให้ตัว
เองเป็นศูนย์กลางของการสร้างสาวกมากเท่าใดก็ยิ่งมี
พื้นที่น้อยลงที่เราจะให้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อทรง
ใช้การเป็นพยานของเราทำให้โลกเห็นบาป ความชอบ
ธรรม และการพิพากษา

เราต้องไม่ลืมและคอยย้ำเตือนคนอื่นๆ เสมอว่า

เป้าหมายคือการติดตามพระเมสสิยาห์ไม่ใช่ตัวบุคคล การประเมินที่ข้อสัจย์ของชีวิตเราเองตามคำถามทั้งห้าข้ออาจบอกเราได้ว่าเรามีงานบางอย่างที่ต้องทำกับตัวเราเอง

เราอาจค้นพบความโกรธ การเหยียดเชื้อชาติ การแบ่งชนชั้น หรือการมีท่าทีไม่ดีโดยทั่วไป เราอาจค้นพบบาปในชีวิตของเราเองซึ่งทำให้เราอึดอัดเมื่อเราอยู่บน “พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์” ไม่ว่าเราค้นพบอะไรก็ตามนั้นไม่ใช่ความสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณ เราต้องแสวงหาความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการปลดปล่อยตัวเราเองให้เป็นอิสระจากลักษณะที่ไม่สมบูรณ์เหล่านั้น

สำหรับชาวตะวันตกจำนวนมาก เราอาจพบความคิดไม่ดีของการเป็นเอกเทศและจิตวิญญาณที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลางซึ่งวาง “ฉันและความต้องการของฉัน” ให้เป็นศูนย์กลางของชีวิต นั่นไม่สามารถให้มีอยู่ต่อไปได้ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเรากล้ายอมให้คำถามทั้งห้าข้อนี้เรียกร้องเราให้ประเมินตัวเองอีกครั้ง คำถามเหล่านี้ท้าทายเราให้สำรวจตัวเองอย่างละเอียดว่าเราใช้แต่ละวันไปอย่างไร

คำถามเหล่านี้สามารถช่วยให้เราทบทวนเป้าหมายชีวิตของเรากับพระเยซูเสียใหม่ ขอให้เราจริงจังในการเผชิญหน้ากับความเห็นแก่ตัวของเราและปลุกเร้าเราให้ฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์และแผนการของพระเจ้าที่ทรงมีให้เราแต่ละวันและทุก ๆ วัน ก่อนที่เราจะหาทางสร้างสาวกให้เป็นเหมือนเรา เราจำเป็นต้องมีความมั่นใจว่าเราเป็นเหมือนพระเยซู

ยิ่งเราเย็นหยัด
ให้ตัวเอง
เป็นศูนย์กลาง
ของการสร้างสาวก
มากเท่าใด
ก็ยังมีพื้นที่น้อยลง
ที่เราจะให้กับ
พระวิญญูญาณบริสุทธิ์
เพื่อทรงใช้
การเป็นพยานของเรา
ทำให้โลกเห็นบาป
ความชอบธรรม
และการพิพากษา

บทที่ 3

ฝึกการเป็นสาวก อยู่ใน การดำเนินชีวิต

เป็นการดีที่จะบอกใครบางคนว่าเขาต้อง “ออกไปและสร้างสาวก” เมื่อเขาถามคำถามเกี่ยวกับใครและคุณตอบทุกคนและทุกที่ตลอดเวลาว่าอย่างไร

โรเบิร์ต เบิร์น นักกวีชาวสก๊อตที่มีชื่อเสียงเขียนไว้ว่า “แผนการที่วางไว้อย่างดีที่สุดของหนูและคนมักบิดเบี้ยว” นั่นเป็นเหตุผลว่าไม่ใช่เป็นแค่แผนการที่เราใช้กับคนด้วยความหวังว่าจะเป็นสาวก แต่การเป็นสาวกควรเป็นส่วนหนึ่งของสัญชาตญาณในการดำเนินชีวิต จึงเป็นเหมือนการทำกาแฟสักถ้วยตอนเช้าเพื่อปลูกเราให้ตื่น การเป็นสาวกก็เช่นเดียวกันที่ควรเป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำวันของเรา

เพื่อเปลี่ยนการเป็นสาวกจากการเป็นภารกิจซึ่งคุณนำเข้ามาในการดำเนินชีวิต คุณต้องให้ความสำคัญกับมุมมองที่สำคัญสองประการด้วยกัน ประการแรก อะไรที่คุณได้มาจากภายนอก และประการที่สอง อะไรที่คุณปลูกฝังภายในก็เหมือนกับการที่คุณสร้างสาวกกับคนอื่น คุณต้องให้ความสำคัญกับนิสัยของการเป็นสาวกที่ดีของตัวคุณเองด้วย

การฟัง

ถ้าคุณต้องการให้มีสุขภาพดีขึ้น สิ่งแรกและ
เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดคือการรับประทาน
อาหารให้ครบบริบูรณ์ ดังนั้น เราต้องให้
อาหารที่สมบูรณ์กับจิตวิญญาณของเราด้วย
เช่นกัน คุณเคยสังเกตหรือไม่ว่ามนุษย์มี
สองหูและหนึ่งลิ้นเท่านั้น คำตอบคือถูกต้อง
ข้าพเจ้าสังเกตเห็นอย่างนั้น จากนั้นให้ถาม
ตัวคุณเองว่ามีกี่คนที่คุณรู้จักที่ฟังสองเท่าเหมือนกับ

ที่เขาพูด คำตอบคือก็มากอยู่ และบางที่รวมตัวเราด้วย ดังนั้น
เพราะเหตุใดการฟังจึงเป็นนิสัยที่เราต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรก บางครั้ง
ในการสอนเกี่ยวกับการเป็นสาวกเราสามารถลืมนึกว่าเราเป็นสาวกของใคร
เราไม่ใช่เป็นเพียงสาวกของคนที่สร้างสาวกกับเรา แต่เรากำลังมอบผู้คน
ให้เป็นสาวกของพระคริสต์ ถ้าคุณเป็นสาวกของพระคริสต์แล้วสิ่งแรก
ที่คุณต้องทำคือฟังพระองค์ แต่เราฟังให้ดีที่สุดได้อย่างไร นี่ไม่ใช่ง่าย
เหมือนการอ่านหนังสือแนะนำวิธีการ หรือโทรศัพท์หาพระองค์แล้วทูล
ถามว่า “ข้าพระองค์ต้องทำอะไร ... หรือใช่มั้ย”

พระคัมภีร์

ปรากฏว่ามีหนังสือแนะนำซึ่งส่งถึงคุณโดยตรงที่เกี่ยวข้องอย่างเฉพาะเจาะจงกับคุณ แท้จริงในหนังสือนั้นบอกคุณให้ทราบกระทั่งถึงความสำคัญของการอ่านหนังสือ ในสดุดี 1 ผู้เขียนสดุดีประกาศว่าผู้ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าคือผู้ที่มีคุณลักษณะเป็นผู้มี “ความปิตินดีในธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ เขาใคร่ครวญธรรมบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” และสดุดี 119:105 กล่าวว่า “พระวจนะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์” หนทางของเราไปสู่การเป็นผู้สร้างสาวกที่ซื่อสัตย์เป็นไปไม่ได้เลยถ้าขาดการเชื่อมโยงกับพระคัมภีร์

ถ้าคุณต้องตั้งแคมป์พักแรมในป่าที่ไม่คุ้นเคย คุณจัดที่พักเสร็จและนอนหลับอย่างเงียบสงบภายใต้ดวงดาว เมื่อคุณตื่นนอนในเช้าวันต่อมา ก็พบว่า คุณไม่สามารถหาทางออกไปจากป่าได้ คุณจึงต้องใช้เวลาลี้กพักเพื่อเดินทางออกจนกระทั่งคุณพบกับคนหนึ่งที่มาตั้งแคมป์ด้วยเช่นกัน

คนนั้นก็พูดเหมือนกันว่า “ผมไม่รู้จักป่าย่านนี้และตื่นขึ้นมาเช้านี้ก็หลงทางเหมือนๆ กับคุณนั่นแหละ แต่ผมเตรียมตัวมาแล้ว” จากนั้นเขาก็ดึงแผนที่และเข็มทิศออกมา ลี้กพักหนึ่งทั้งสองก็พบคนที่มาตั้งแคมป์และหลงทางอื่นๆ อีกหลายคน แล้วในที่สุดแผนที่กับเข็มทิศก็นำคุณออกมาจากป่า

พระคัมภีร์คือแผนที่และเข็มทิศของคุณในป่า และในป่านั้นก็มีชาวแคมป์ในโลกมากมายที่กำลังหลงทาง ไม่ใช่ความเฉลียวฉลาดของคุณที่นำเขาออกมาจากป่า แต่เป็นพระคัมภีร์ที่นำทาง ชี้นะและบอกวิธี แต่ถ้าไม่มีความช่วยเหลือของคุณ คนอื่นๆ ที่กำลังหลงอยู่ในป่าก็ไม่มีใครหาเขาพบ

ถ้าคุณจะพยายามและชี้นะผู้คนให้ออกจากป่า โดยที่คุณไม่มีแผนที่ ไม่ว่าคุณที่ตั้งใจดีเพียงใด คุณก็ยังหลงทางอยู่

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

โจแอนนาพบว่ายากที่จะเข้าใจความหมายของการ “ฟัง” พระเจ้า เพื่อนของเธอจึงแนะนำให้เธอใช้เวลาอ่านหนังสือมัทธิวทั้งเล่ม หลังจากอ่านจบแล้วโจแอนนากลับไปหาเพื่อนแล้วพูดว่า “ฉันยังคงไม่ได้ยินว่าพระเยซูทรงกำลังพูดอะไร” เพื่อนมองหน้าของเธอด้วยคำถาม “เธอหมายความว่าอะไรนะ ก็เธอเพิ่งอ่านทั้งเล่มของสิ่งที่พระองค์ทรงพูดกับเธอไป”

การสังเกต

การอ่านพระคัมภีร์: ข้อเสนอแนะวิธีการทำ

การ

สังเกตต้องอาศัยการ
อ่านและอ่านซ้ำเนื้อหา
นั้น ซึ่งควรมีความยาวอย่างน้อย
หนึ่งย่อหน้า หรือหนึ่งหน่วยความคิด
ไม่ใช่อ่านพระคัมภีร์ข้อเดียวโดดๆ
สิ่งที่ช่วยได้มากคือ “อธิษฐาน
ตลอดเนื้อหาขณะที่คุณ
อ่าน”

จอห์น สก็อต

นักเทศน์ชาวอังกฤษผู้ล่วง
ลับเคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า
“ช่วงเวลาสำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าใช้ในการ
การศึกษาของข้าพเจ้าคือเวลาที่
ข้าพเจ้าใช้ไปกับการคุกเข่าอ่าน
พระคัมภีร์”

การสังเกตเกี่ยวข้องกับการระบุตัวคน สถานที่ และสิ่งต่างๆ รวม
ถึงการพิจารณาแนวคิดและข้อคิดเชิงศาสนศาสตร์ที่สำคัญ มีอะไรที่เป็น
คำสั่งสำคัญซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในตอนนี้หรือไม่ ให้เริ่ม “เขียนบันทึกเรื่อง
ที่อ่าน” และข้อสังเกตเหล่านี้ ไม่ว่าเราอ่านอะไรก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระ
คัมภีร์คงยากที่จะไม่มีคำถามยอดนิยม (5 W) ที่ว่า ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และ
ทำไม เราอาจต้องการเพิ่ม “อย่างไร” เข้าไปด้วยเช่นกัน คำถามเหล่านี้จะนำเราสู่
ความต้องการค้นหาแหล่งข้อมูลที่ดีเพื่อช่วยเราหาคำตอบ เราอาจตั้งคำถามในเชิง
ไวยากรณ์ด้วยเช่น อะไรคือประธานดั้งเดิม หรือคำกริยาดั้งเดิมของประโยคนี้
อะไรที่มาก่อนคำสรรพนามเหล่านั้น คำถามประเภทนี้สามารถเกิดขึ้นได้
เรื่อยๆ

สิ่งสำคัญที่สุดเมื่อศึกษาพระคัมภีร์คือเราศึกษาเป็นย่อหน้าไม่ใช่เป็นข้อ ไม่มีผู้เขียนพระคัมภีร์คนใดแบ่งสิ่งที่ท่านเขียนเป็นบทและข้อ แต่นักเขียนที่ดี (รวมถึงผู้เขียนพระคัมภีร์) จะเขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความคิดหนึ่ง นั่นคือย่อหน้าหนึ่ง เมื่อคุณเลือกย่อหน้าหนึ่งเพื่อนำมาใคร่ครวญ คุณสามารถศึกษาผ่านทางคำถามที่สำคัญสี่ข้อด้วยกันคือ

หนึ่ง คือ “ความหมายตามที่กล่าวอ้าง” คำถามของคุณคือ “ผู้เขียนกำลังพูดถึงอะไร (หมายถึงอะไร)”

สอง คือ “ความหมายตามความคิด ผู้เขียนพูดอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่เขากำลังพูด”

สาม คือ “ความหมายตามความตั้งใจ ผู้เขียน (มนุษย์และพระเจ้า) ตั้งใจสอนอะไร”

สี่ คือ “ความหมายตามความสำคัญ “เนื้อหาตอนนี้มีความสำคัญอะไรในชีวิตของฉัน” ความหมายตามความสำคัญที่นำไปสู่การทรงเรียกให้เชื่อฟัง

ถ้าพระคัมภีร์เรื่องนี้สอนเราให้รู้ความหมายที่พระเจ้าทรงตั้งใจและเราค้นพบการนำไปใช้ในชีวิตของเราเพื่อความหมายนั้น มันจะช่วยให้เราเข้าใจจักพระเจ้าดีขึ้น และรู้จักคนของพระองค์ดีขึ้นด้วย เราสามารถถามอย่างเรียบง่ายว่า “พระคัมภีร์เรื่องนี้สอนฉันให้รักพระเจ้าและเพื่อนบ้านอย่างมีคุณภาพมากขึ้นได้อย่างไร” นี่คือหนึ่งในคำถามต่างๆ ในการเดินทางฝ่ายวิญญาณของเรา ซึ่งเราควรคาดหวังการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เพื่อให้เรารู้แจ้งในเรื่องความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา” (ยอห์น 16:8-10)

การอธิษฐาน

การอธิษฐานคือการฟัง

สองสามย่อหน้าที่แล้วเราพูดถึงเกี่ยวกับผู้คนที่ค่อนข้างไปทางพูดมากกว่าฟัง การสนทนาที่มีความหมายเป็นไปได้ยากเมื่อมีคนพูดอยู่ฝ่ายเดียว เป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะรู้จักใครบางคนถ้าทุกครั้งที่มีการสนทนากับคนเหล่านั้นคุณพูดแต่เรื่องของตัวคุณเอง

ความคิดนี้ก็ใช้กับการอธิษฐานด้วยเช่นกัน การอธิษฐานมักเป็นการพูดในทำนอง “ให้คำแนะนำและบ่น” ในกล่องรับความคิดเห็นสำหรับพระเจ้า แทนที่จะเป็นการสนทนาอย่างที่เราควรเป็น เมื่ออธิษฐานเรามักต้องการระบายทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นการทูลขอหรือแม้กระทั่งการสรรเสริญพระองค์ของเรา แล้วเราก็จบที่อาเมน จากนั้นก็ไปทำภารกิจประจำวัน

ถ้าคุณมีเพื่อนที่ติดต่อกับคุณเฉพาะเมื่อเขาต้องการคุยโวหรือบ่นเกี่ยวกับอะไรบางอย่างทุกวันวันเว้นวัน และนั่นก็เป็นเพียงเวลาเดียวที่คุณได้พูด อย่างนี้เรียกว่ามิตรภาพที่สมบูรณ์หรือไม่ ไม่ใช่อย่างแน่นอน

ดังนั้น ทำไมเราจึงทำให้การอธิษฐานเป็นอย่างนั้นด้วย เพราะว่าการฟังยากที่จะเหมาะเจาะกับกรอบเวลาของคุณ ง่ายมากที่จะหาเวลาอธิษฐานทุกวัน ถ้าคุณรู้ว่าจะใช้เวลานานาที่ทุก ๆ เช้าเพื่อระบายความกังวลของคุณออกไป แล้วก็ไปทำงาน ถ้าคุณเป็นฝ่ายเดียวที่พูดคุณจะรู้แน่นอนว่าต้องใช้เวลาเท่าไร แต่การฟังล่ะ

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาไม่หยุดพูด ถ้าเขาถามคำถามที่ฉันไม่รู้คำตอบ ถ้าฉันไม่สามารถได้ยินเสียงของเขา นั้นจะใช้เวลาอันไม่สิ้นสุด คำตอบอยู่ใน 1 เธสะโลนิกา 5:17 “จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” นี่หมายความว่าเป็นการสนทนาที่ไม่มีวันจบสิ้น

ดังนั้น เราทำอะไร เราจำเป็นต้องทำงาน ชำระค่าอะไรต่อมิอะไร ทำอาหาร และออกไปสร้างสาวก เราต้องทำอะไรในเมื่อเราต้องใช้เวลาทั้งหมดกับการอธิษฐานโดยไม่หยุด ชาวดีคือผู้ที่เราเป็นสาวกทรงเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์ในเรื่องนี้ พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของการอธิษฐาน ในฐานะผู้ติดตามของพระองค์ เราสามารถเรียนรู้จากพระองค์ว่าทรงอธิษฐานเกี่ยวกับอะไร อธิษฐานเวลาไหน และอธิษฐานอย่างไร

ในหนังสือพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มเต็มไปด้วยข้ออ้างอิงถึงการอธิษฐานของพระองค์ นี่เป็นเพียงบางตัวอย่าง:

- ทรงอธิษฐานตามลำพัง (มัทธิว 14:23; มาระโก 1:35; ลูกา 9:18; 22:39-41)
 - ทรงอธิษฐานต่อหน้าผู้คน (ยอห์น 11:41, 42; 12:27-30)
 - ทรงอธิษฐานก่อนรับประทานอาหาร (มัทธิว 26:26; มาระโก 8:6; ลูกา 24:30; ยอห์น 6:11)
 - ทรงอธิษฐานก่อนการตัดสินใจที่สำคัญ (ลูกา 6:12-13)
 - ทรงอธิษฐานก่อนการรักษาโรค (มาระโก 7:34, 35)
 - ทรงอธิษฐานหลังจากการรักษาโรค (ลูกา 5:16)
 - ทรงอธิษฐานเพื่อทำตามพระประสงค์ของพระบิดา (มัทธิว 26:36-44)
- พระเยซูทรงสอนสาวกเกี่ยวกับการอธิษฐานในโอกาสต่างๆ มากมาย เช่น
- มัทธิว 6:9-13; 7:7-11; 18:19-20; 21:22
 - มาระโก 11:24-26
 - ลูกา 11:2-4; 11:9-13
 - ยอห์น 14:13, 14; 15:7, 16; 16:23-34

พระเยซูทรงอธิษฐานที่ห้องชั้นบนในคืนก่อนที่พระองค์ทรงถูกตรึงเมื่อทรงเริ่มมื้ออาหารค่ำ

ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มัทธิว 26:26-30; มาระโก 14:22-26; ลูกา 22:15-20; 1 โครินธ์ 11:23-25) พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อพระองค์เอง เพื่อสาวกของพระองค์ และทุกคนที่เชื่อในพระองค์ขณะที่ทรงเดินทางไปยังกางเขน (มัทธิว 26:36-46; ยอห์น 17)

พระองค์ทรงอธิษฐานบนกางเขนเพื่อคนที่กำลังตรึงพระองค์ (ลูกา 23:34) เมื่อสิ้นสุดการทรมานพระองค์ ทรงอธิษฐานมอบวิญญาณจิตของพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระบิดาด้วยความไว้วางพระทัย (ลูกา 23:46) พระองค์ทรงอวยพรสาวกขณะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (ลูกา 24:50-53)

เราได้ข้อมูลอะไรบ้างจากการอธิษฐานทั้งหมดนี้ ไม่ว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ไหนหรือทำอะไร พระองค์ทรงอธิษฐานกับพระเจ้าเสมอ แต่สิ่งที่ยากที่สุดในปัจจุบันคือการอยู่ตามลำพังกับพระองค์ โดยไม่มีสิ่งใดมาดึงดูดความสนใจ ไร้เสียงรบกวน ไม่มีโลกภายนอก มีเพียงคุณกับพระองค์เท่านั้น การเดินเล่นในสวน (ที่ไหนก็ได้ที่เป็นไปได้) ซึ่งเป็นไปตามที่พระองค์ทรงให้ไป

นี่เป็นการให้พื้นที่กับพระเจ้าเพื่อตรัสเข้าไปในชีวิตของคุณในช่วงเวลาที่ให้กับพระองค์ แล้วคุณจะมีโอกาสสำหรับการขยายการเป็นสาวกมากขึ้นอีกสิบเท่า เพราะเวลานี้คุณไม่ได้มองหาผู้หลงหายด้วยสายตาของคุณเอง แต่คุณมองเห็นโลกผ่านทางพระเนตรของพระเจ้า และพระองค์ทรงเห็นคนเหล่านั้นได้รับการสัมผัสเป็นพิเศษโดยตัวคุณ

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

โจแอนนาพบว่าการอธิษฐานเป็นเรื่องยาก “ฉันไม่รู้ว่าจะต้องพูดว่าอะไร” เธอบอกกับเพื่อนอย่างขุ่นเคือง “บางทีนั่นเป็นปัญหา เธออาจต้องสร้างพื้นที่เงียบๆ กับพระองค์ เธอต้องขับรถไกลเพื่อไปทำงาน บางทีการปิดวิทยุแล้วฟังพระองค์แทน นั่นก็เป็นการอธิษฐานด้วยเช่นกัน”

การอดอาหาร

เนื่อหาก่อนหน้านี้เราให้ความสนใจน้อยมากกับความ
ท้าทายที่สำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งของคริสเตียนปัจจุบัน นั่น
คือ การหาเวลาอยู่ตามลำพังกับพระเจ้า คงไม่มากไปนักถ้าจะ
พูดว่าแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับ
พระเจ้าถ้าคุณไม่สามารถหาเวลาอยู่ตามลำพังกับพระองค์

แต่การอยู่ตามลำพังกับพระองค์แตกต่างกันสำหรับ
แต่ละคน นี่คือเวลาที่ความสำคัญของการอดอาหารเข้า
มามีส่วน ขอให้เราย้อนกลับไปที่การเปรียบเทียบเรื่อง
คนหลงป่า เรามีแผนที่และเข็มทิศ (พระคัมภีร์) และ
เรามีคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่รักษาป่าที่ให้มาทาง
เครื่องรับส่งวิทยุมือถือ (คำอธิษฐาน) ทุกอย่าง
ที่เราต้องการไม่ใช่เพียงเพื่อหาทางออกไปให้ได้
เท่านั้น แต่ช่วยคนอื่นให้ค้นพบทางออกของเขา
ด้วยเช่นกัน

นี่ดูเหมือนจะง่ายนะ

แต่ขณะที่เดินไปเราได้ยินเสียงสัตว์กัด
แทะกิ่งไม้ดังมาจากในพุ่มไม้ มีเสียงร้อง
และคำรามดังมาจากป่าลึกเข้าไป ยิ่ง
ไปกว่านั้นก็มีเสียงร้องมาจากกระเพาะ
อาหารของเรา แล้วเราก็กินหุฟังเพื่อ
ฟังรายการโปรดเกี่ยวกับการหลบหนี
ออกจากป่า ทุกอย่างเหล่านี้ดึงดูดความ
สนใจของเราไปจากแผนที่และ
เบี่ยงเบนเรจากคำแนะนำที่มา

ทางวิทยุสื่อสาร นี่คือความสำคัญของการฟังที่มุ่งตรงไป
ยังโลกของความเป็นจริงอันเต็มไปด้วยสิ่งเบี่ยงเบนความ
สนใจ ความต้องการ เสียงรบกวน ความลำบาก และ
รายการเสียงที่สนุกสนานผ่านทางออนไลน์

ดังนั้น เราจะขจัดเสียงรบกวนและกลับไปจดจ่อ
กับการฟังได้อย่างไร ก็โดยการอดอาหาร การอดอาหาร
เป็นสิ่งที่คุณสามารถพบได้ตลอดพระคัมภีร์เดิมและพระ
คัมภีร์ใหม่ ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ว่า เป็นการ
เอาตัวเองออกจากการเบี่ยงเบนความสนใจและความ
ต้องการ “ส่วนใหญ่มักเป็นอาหาร” สำหรับช่วงเวลา
หนึ่งเพื่อจดจ่ออีกครั้งกับการฟังพระเจ้า ดาวิด อาหับ
เอสเธอร์ ซาวันนะเวห์ เชลยชาวยิว สาวกของพระเยซู
และพระเยซูเองก็อดอาหารและอธิษฐาน พระเยซูทรง
อดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนในมัทธิวเมื่อพระองค์ทรงเริ่ม
ต้นทำพันธกิจ

เมื่อพระเยซูเสด็จไปอดอาหารในถิ่นทุรกันดาร
พระองค์ทรงถูกซาตานทดลอง ซาตานเริ่มต้นด้วยการนำ
เสนอสิ่งที่ตอบสนองความต้องการพื้นฐานคืออาหาร
โดยทูลพระองค์ว่า “เราสามารถตอบสนองความต้องการ
ของท่านเพื่อให้สะดวกสบายได้” พระเยซูตรัสตอบ
ว่า “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่
ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจาก
พระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4)

พระเยซูทรงได้ตอบซาตานไปว่าความสำเร็จของ
พระองค์มาจากพระเจ้าไม่ใช่ความสะดวกสบายของ
โลก จากนั้นซาตานจึงเสนอโอกาสของการมีชื่อเสียง
ในทันทีด้วยการให้ทูตสวรรค์เอามือประคองชูพระองค์

ไว้ไม่ให้ตกลงหน้าพระวิหาร พระเยซูตรัสตอบว่า “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” (มัทธิว 4:7)

พระเจ้าไม่ทรงต้องการการยืนยันของใครๆ เพราะพระองค์อยู่เหนือการทดลองและเกียรติต่างๆ ของมนุษย์ สุดท้ายซาตานเสนอให้พระองค์ทรงเป็นผู้ครอบครองโลกหากพระองค์เพียงแต่ทรงกราบไหว้มัน พระเยซูจึงทรงตอบไปว่า “จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” (มัทธิว 4:10) ผู้เดียวเท่านั้นที่สมควรแก่การนมัสการ นั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

การยอมรับความต้องการเหล่านี้ เช่น ด้านร่างกาย กับอาหาร ด้านสังคมกับการได้รับเกียรติที่พระวิหาร และด้านจิตวิญญาณกับการนมัสการ โดยผ่านทาง การอดอาหารเท่านั้นที่ทำให้พระเยซูทรงสามารถพูดว่ากล่าวซาตานให้หนีไปจากพระองค์ได้

ง่ายอย่างเหลือเชื่อที่จะหลงหายไปในการต้องการเหล่านั้นแล้วแสวงหาความสำเร็จภายนอกพระคริสต์ แม้หลายครั้งไม่ได้ตั้งใจเป้าหมายไว้อย่างนั้นก็ตาม ซึ่งเป็นเหตุให้การอดอาหารมีความสำคัญ (น่าสังเกตว่าพระเยซูทรงใช้พระคัมภีร์ในการโต้ตอบแต่ละครั้ง นี่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ต้องศึกษาพระคัมภีร์เพื่อให้ความพร้อมในการใช้)

“จนมัสการ
องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของเจ้า
และรับใช้
พระองค์เท่านั้น”

เมื่อคุณหลุดออกมาจากสิ่งเปี้ยวเบนความสนใจ
ต่างๆ แล้ว คุณก็สามารถไปได้โดยไม่มีสิ่งที่คุณคอย
บอกตัวเองว่าคุณจำเป็นต้องมี ในจำนวนนั้นคืออาหาร
ปัจจุบันเรารู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะออกไปไหนๆ โดย
ไม่มีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตัว และสำหรับบางคน
ยังหมายรวมถึงการงดเข้าสังคมและหาช่วงเวลาปลีกตัว
ออกไปจากผู้คน

โดยทางสิ่งเหล่านี้เราจึงบรรลุผลในการสงบนิ่ง
กับพระเจ้า เมื่อคุณพยายามอยู่ตามลำพังกับพระเจ้า
ขอให้ตรวจสอบว่าอะไรบ้างที่คอยดึงความคิดของคุณ
อยู่ นั่นอาจเป็นอาหาร สื่อสังคม เกม หรือรายการสิ่งที่
คุณต้องทำ

จงแยกสิ่งเหล่านั้นออกไปและมอบให้พระเจ้า เมื่อ
คุณหลุดออกมาจากการถูกควบคุม ก็ไม่ได้หมายความว่า
ความปรารถนาจะหายไป แต่หมายความว่าเมื่อคุณ
รู้สึกถึงความปรารถนาในสิ่งนั้น คุณได้รับการเตือนให้
ติดต่อกับพระเจ้า

ด้วยเหตุนี้ อาหารจึงเป็นหนทางที่ง่ายสำหรับการ
อด เมื่อคุณรู้สึกปวด (ท้อง) เพราะหิว นั่นคุณได้รับการ
เตือนให้อธิษฐาน แสวงหาพระทัยของพระเจ้า และฟัง
การแนะนำของพระองค์

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

การอธิษฐานระหว่างเดินทางไปทำงานตอนเช้า ช่วยให้โจแอนนาทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่เธอพบว่าความคิดของเธอเตลิดและถูกเบี่ยงเบนอยู่บ่อยๆ จากคนขับรถไม่มีมรรยาทบนท้องถนน ตอนนี้แต่ละเช้าแทนที่จะรับประทานอาหารเช้ากลับใช้เวลานั่งเงิบๆ กับพระเจ้าก่อนเริ่มทำงานและในวันหยุด เธอรู้สึกหิวบ่อยๆ ก่อนอาหารกลางวัน แต่ความหิวนั้นเป็นสิ่งที่คอยเตือนเธอให้อธิษฐานเพื่อคนรอบข้างเธอบ่อยขึ้นกว่าที่เคยทำมาก่อน

Character
IS OUR
AUTHENTIC
self

“ลักษณะนิสัย คือตัวตนที่แท้จริงของเรา”

ลักษณะนิสัย

ให้เราย้อนกลับไปคำอุปมาเรื่องการทำสวน ครั้งแรกของบ๊นก็กล่าวถึงสิ่งที่คุณนำเข้ามาแล้วไม่ว่าเมล็ดพันธุ์ น้ำ และปุ๋ยของการสร้างสาวก เรามีส่วนผสมทั้งหมดที่ต้องการเพื่อสร้างสาวกที่จะไปสร้างสาวกต่อไป แต่ถ้าเราไม่ทำอะไรกับสิ่งที่มีอยู่ก็จะไม่เกิดผลแต่อย่างใด สิ่งที่คุณตัดสินใจปลูกภายในคุณคือลักษณะนิสัยของคุณ ซึ่งเป็นวิธีการที่คุณแสดงออกมาโดยสัญชาตญาณ แต่ก็ไม่ใช้เรื่องง่ายพอ ๆ กับการอ่านพระคัมภีร์ การอธิษฐาน และการอดอาหาร การผสมผสานทุกอย่างเข้าด้วยกัน และตอนนี้เราพร้อมที่จะออกไปตามสัญชาตญาณ แต่ละหัวข้อต่อไปนี้เป็นเรื่องของระเบียบวินัยที่เราต้องเรียนรู้ เราหว่านเมล็ดพืช ใส่ปุ๋ย และรดน้ำแล้ว ตอนนี้ถึงเวลาที่เราต้องกำจัดวัชพืช ตัดแต่งกิ่ง และเก็บผลผลิต

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

โจแอนนาพบว่าโทรศัพท์ของเธอค่อนข้างมี
อิทธิพลเหนือความตั้งใจของเธอตลอดทั้งวัน ไม่ใช่
เพราะเธอต้องการติดต่อกับใครบางคนอย่างตั้งใจ
แต่เพียงเพราะเธอต้องการฆ่าเวลาขณะที่รอเพื่อทำ
สิ่งที่ต้องทำต่อไป นี่รวมไปถึงการเข้าไปดูสื่อสังคม
ออนไลน์โดยไม่มีเหตุผล หรือเล่นเกมเรื่อย
เปื่อย หรือบางทีก็ดูรูปที่น่าตื่นเต้นในอดีต โจแอนนา
ตัดสินใจว่าถ้าเธอต้องการเป็นผู้สร้างสาวกที่มี
คุณภาพ เธอต้องปล้ำสู้เพื่อนำเวลาเหล่านี้กลับมา
จากโทรศัพท์แล้วคืนไปให้พระเจ้า

ความเรียบง่าย

ก่อนอื่นให้เราพูดถึงกันถึงวัชพืช ทุกคนที่ทำงานรู้อยู่หนึ่งในความยากลำบากของการทำสวนคือการกำจัดวัชพืช ไม่ใช่เพราะการถอนวัชพืชเองที่ทำได้ยาก (บางครั้งก็ยาก) แต่เพราะเป็นการสู้รบที่เกิดขึ้นตลอดเวลา คุณต้องออกแรงทุกวันเพื่อป้องกันวัชพืช ไม่ว่าจะด้วยการพ่นยา การคลุมดิน หรือการถอนด้วยมือ นี่เป็นงานที่คุณต้องทำอย่างสม่ำเสมอเพื่อรักษาสวนของคุณให้ปลอดภัยจากวัชพืช

ทำไมต้องต่อสู้อย่างหนักเพื่อกำจัดวัชพืช เพราะวัชพืชคอยดูดซึมอาหารและน้ำจากดิน แม้กระทั่งบังแสงแดดไม่ให้ส่องถึงพืชที่คุณปลูก ถ้าคุณไม่จัดการอะไรในที่สุดต้นไม้ของคุณก็จะตายเพราะขาดแคลนสิ่งจำเป็นในการเจริญเติบโต

นี่เป็นความจริงกับตัวเราด้วยเช่นกัน ในโลกสมัยใหม่เราถูกรบกวนงำด้วย “วัตถุ” อย่างสิ้นเชิง นี่รวมไปถึงสิ่งต่างๆ ที่มองเห็นได้ “วัตถุ” ที่เราเป็นเจ้าของ และ “วัตถุ” ที่เราต้องทำ ในโลกที่ขับเคลื่อนด้วยการบริโภคก็ยากที่จะหลีกเลี่ยงการสะสมวัตถุรอบตัวเรา และที่ยากมากกว่าคือการเลี้ยงสิ่งที่โลกใส่เข้ามาในชีวิตของเราเพื่อให้ทำ

ชีวิตของการได้มาซึ่ง “วัตถุ” และการจัดการกับ “วัตถุ” ของเรา ไม่ใช่สิ่งที่เราได้รับการทรงเรียก แต่ในมัทธิว 6:33 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” ให้สังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “ให้วางแผนดินและความชอบธรรมของพระองค์” ไว้ในรายการลำดับความสำคัญของคุณ แต่ประเด็นคือ “แผ่นดินและความชอบธรรมของพระองค์” คือความสำคัญลำดับแรกของคุณเอาหละ ถึงเวลาแล้วที่เราจะกำจัดวัชพืชในชีวิตของเรา

เมื่อพระเยซูทรงบัญญัติสาวกสิบสองคนแล้วทรงส่งเขาออกไปเพื่อสร้างสาวก (มัทธิว 10:5-15; มาระโก 6:7-13; ลูกา 9:1-6) เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงขอให้การเดินทางครั้งนี้เป็นไปอย่างเรียบง่าย โดยตรัสว่า “อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเหรียญเงินหรือเหรียญทองแดงไว้ในเข็มขัดของพวกท่าน อย่าเอาย่าม หรือเสื้อสองตัว หรือรองเท้าอีกคู่ หรือไม้เท้า เพราะว่าคนที่ทำงานก็สมควรจะได้อาหารกิน” (มัทธิว 10:9-10)

ในการเทศนาบนภูเขาพระองค์ทรงบอกผู้คนที่กำลังนั่งฟังพระองค์ที่เชิงเขาว่า “เพราะเหตุนี้ เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารไม่ใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มไม่ใช่หรือ” (มัทธิว 6:25)

แนวคิดนั้นมาจากการทรงย้ำเตือนที่ตึงต้ามของพระองค์ว่าพระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมนี้ทำให้เราเดินหน้าสู่ความเรียบง่ายได้ง่ายขึ้น คุณไม่จำเป็นต้องดิ้นรนหา “วัตถุ” เพราะพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมสิ่งที่คุณจำเป็นไว้ให้

ความเรียบง่ายทำให้เรามีโอกาสมากขึ้นที่จะรักเพื่อนบ้านของเรา เพราะความรักของเรามีต่อพระองค์ (รักษาพระบัญญัติของพระองค์) จะเข้าแทนที่ความรักที่เรามีให้กับวัตถุสิ่งของ จงจำไว้ว่าพระเยซูทรงให้ความหมายของพระมหาบัญญัติที่ว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน’ และด้วยสุดความคิดของท่าน” (มัทธิว 22:37) สุดหมายถึงสุด (ทั้งหมด) ไม่ใช่บ้าง

ไม่มีส่วนใดของความเป็นเราและสิ่งที่เราเป็นถูกมองข้ามไป นั่นให้เวลาเราสำหรับพันธกิจ เมื่อเรามีเวลาในชีวิตของเราเพื่อพันธกิจ เรารู้ว่าการหยุดที่ร้านสะดวกซื้อระหว่างทางกลับบ้านเพื่อซื้อนมสักขวดต้องมีอะไรที่มากกว่านั้น

ตามจริงแล้วเราสามารถคิดได้ว่าการพบกับพนักงานในร้านสะดวกซื้อนั้นมีอะไรมากกว่าการชำระเงิน และมี

ความเป็นไปได้ว่าจะเป็นเวลาของการทำพันธกิจใน
ชีวิต

เราสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อเริ่มต้นเปลี่ยนแปลง
ชีวิตเข้าสู่แนวทางของความเรียบง่าย เราเริ่มต้นได้ด้วย
การอธิษฐานและอดอาหารอย่างตั้งใจเพื่อผู้ที่พระเจ้า
ทรงวางไว้ให้ในหนทางของเรา นี่เป็นเครื่องมือแรกที่เรา
ใช้ก่อนการเริ่มต้นความพยายามเปลี่ยนลักษณะนิสัย
ของเรา

เมื่อเราเรียนรู้จักการอธิษฐานเพื่อผู้อื่นโดยระบุชื่อ
ของเขา (หรือบอกสถานที่เมื่อเราไม่รู้จักชื่อ เช่น พนักงาน
ในร้านสะดวกซื้อ) เราจะมี ความกล้าหาญและการอุทิศตน
มากขึ้นเพื่อรักเขาดังที่พระเจ้าทรงรักเขา แต่ความรักไม่ใช่
เป็นแค่เพียงอารมณ์ ยอห์นบอกเราว่า “ลูกทั้งหลายเอ๋ย
อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยปากเท่านั้น แต่จงรัก
กันด้วยการกระทำและด้วยความจริง” (1 ยอห์น 3:18)

ในกาลาเทีย 5:6 เปาโลย้ำเตือนเราว่าสภาพร่างกาย
ของเราไม่ใช่เรื่องหลัก แต่ “ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการ
กระทำด้วยความรัก” นั้นสำคัญ ทุกคนในจำนวนกว่าเจ็ด
พันล้านคนที่มีชีวิตอยู่ในโลกทุกวันนี้ได้รับการสร้างมา
ตามพระฉายาของพระเจ้า เขาแต่ละคนใน “ฝูงชน”
ตามในมัทธิว 9:36-38 มีคุณค่าและความสำคัญต่อ
พระเจ้า เราควรสรรเสริญพระเจ้าที่เส้นทางของคนหลาย
ล้านนี้และเส้นทางของเราจะพบกัน วิธีการยกย่องโอกาส
นี้จะส่งผลกระทบบ่อยมากในการสร้างสาวกของเรา
เพื่อแผ่นดินของพระเจ้า

เมื่อเรามีเวลา
ในชีวิตของเรา
เพื่อพันธกิจ
เราว่าการหยุด
ที่ร้านสะดวกซื้อ
ระหว่างทางกลับบ้าน
เพื่อซื้อนมสักขวด
ต้องมีอะไรที่มาก
ไปกว่านั้น

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

สำหรับใจแอนนาแล้วความเรียบง่ายหมายถึง
การเก็บโทรศัพท์ไว้ที่บ้านขณะที่เธอออกไปทำธุระ
นอกบ้าน บางครั้งอาจหมายถึงการพลาดข้อความ
ที่ส่งเข้ามาในหนึ่งหรือสองชั่วโมง บางครั้งเธอรู้สึก
เบื่อในระหว่างที่รออะไรบางอย่าง อย่างไรก็ตาม
ความเรียบง่ายนี้บังคับเธอให้มองดูคนรอบข้าง ตอน
นี้เธอพูดคุยกับพนักงานในร้านสะดวกซื้อด้วยความ
ตั้งใจมากขึ้นเพื่อขอบคุณสำหรับการบริการที่ดีของ
พนักงาน และพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้ที่ดูเหมือนว่า
สามารถใช้ความช่วยเหลือบางอย่างนี้กับการทำธุระ
ของเขาเอง

การยอมและการรับใช้

ตอนนี้ต้นไม้ที่เราปลูกก็เจริญเติบโตจนพ้นจากการรบกวนของวัชพืชส่วนใหญ่แล้ว และต้องเฝ้าดูอย่างระมัดระวังเพื่อจะเริ่มทำส่วนที่สำคัญในการจำเริญขึ้นของลักษณะนิสัยของเราด้วยการลิดกิ่ง การลิดคือการตัดส่วนที่ตายแล้ว ส่วนที่กำลังจะตาย หรือเป็นกิ่งและลำต้นที่อันตรายออกไปเพื่อให้ต้นไม้แตกยอดใหม่ ออกดอกอย่างสมบูรณ์ และมีลำต้นที่แข็งแรง

หนึ่งในคำจำกัดความของลักษณะนิสัยของคนที่มีพระวิญญาณพบได้ในกาลาเทีย 5 ซึ่งเปาโลบรรยายถึงบุคคลที่เต็มด้วยพระวิญญาณคือชีวิตที่จบลงด้วย “การยอมเชื่อฟังกันและกันเนื่องด้วยความยำเกรงพระคริสต์” (เอเฟซัส 5:21)

เหมือนกับมัทธิว 20:26-28 พระเยซูทรงบอกสาวกของพระองค์ว่า “ถ้ามีใครต้องการเป็นใหญ่ในพวกท่าน คนนั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติของท่าน และถ้าใครต้องการจะเป็นนาย คนนั้นจะต้องเป็นทาสของพวกท่านเหมือนบุตรมนุษย์ที่ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก”

ถ้าต้นไม้และกิ่งไม้ถูกปล่อยให้ปละละเลยก็จะเติบโตไปแบบไร้ทิศทาง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า เป็นวิธีการที่ดีที่สุดสำหรับการเติบโตของต้นไม้ โดยผ่านทาง การตัดแต่งสิ่งที่เราต้องการและรู้สึกที่เราสมควรได้รับจะทำให้เรารู้ว่ามีวิธีการที่ดีกว่า เราทำสิ่งนี้โดยการยอมจำนนต่อพระวาระของพระเจ้า การฟังคำแนะนำของพระองค์และให้ความสำคัญกับความจำเป็นของผู้อื่นมาก่อนของเราเอง การยอมหมายถึงคุณเลิกการควบคุมของคุณ และการรับใช้หมายถึงคุณยอมรับความจำเป็นของผู้อื่นเหนือของคุณเอง

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

ตอนนี้โจแอนนาวางโทรศัพท์ไว้ที่บ้านจนเป็นนิสัยเมื่อเธอไม่จำเป็นต้องใช้ เธอพิสูจน์แล้วว่าสามารถไปไหนได้โดยไม่มีโทรศัพท์ ที่นี้มาถึงส่วนที่ยากคือเรียนรู้การไม่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาตลอดทั้งวัน แต่ทุกครั้งที่เราสู้กว่าอยากหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูโดยไม่มีเหตุผลเธอก็ถามตัวเองว่าใครที่ฉันเห็น (เป็นเทคนิคที่เธอได้จากการเรียนรู้ในการอดอาหาร) เดี่ยวนี้แทนที่เธอจะดูสื่อสังคมแต่กลับไปให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุถือของ โทรศัพท์ถามเพื่อนว่าสบายดีหรือเปล่า พูดคุยกับคนที่ดูเหมือนว่าจะโดดเดี่ยวหรือนั่งลงและฟังเสียงพระเจ้าว่าพระองค์ทรงมีอะไรในร้านสำหรับเขาววันนี้

ความบริสุทธิ์และความรัก

ส่วนสุดท้ายของนิสัยของคุณซึ่งเป็นผลสุดท้ายของทุกอย่างที่กล่าวมาในบทนี้ การผสมผสานของการฟัง การอ่านพระคัมภีร์ การอธิษฐาน และการอดอาหาร รวมถึงการสร้างนิสัยของคุณผ่านทางความเรียบง่าย การยอม และการรับใช้จะนำไปสู่ผลลัพธ์นี้คือความบริสุทธิ์ 1 เปโตร 1:16 กล่าวว่า “พวกท่านจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเองบริสุทธิ์”

คำแปลที่ดีที่สุดของคำเหล่านี้เช่น บริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์ ธรรมิกชน การชำระให้บริสุทธิ์ ฯลฯ คือแนวคิดของการถูก “แยกออก” ซึ่งหมายถึงเราอุทิศตนโดยรากฐานให้กับบางอย่างที่อยู่นอกเหนือจากสิ่งที่แวดล้อมเรา มีบางอย่างที่ไม่เพียงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะเกี่ยวกับตัวเราแต่เป็นการกระทำอย่างตั้งใจ

การย้อนกลับไปอีกเป็นครั้งสุดท้ายถึงการเปรียบเทียบกับต้นไม้ เมื่อต้นไม้ของคุณเติบโตแล้ว และได้รับการตัดแต่งให้พร้อมสำหรับการออกผล ผลนั้นคือความบริสุทธิ์ และการเพาะปลูกของผลที่ออกใหม่ก็คือความรัก

เพื่อความบริสุทธิ์เราต้องทุ่มเทตัวเราเองต่อพระประสงค์ของพระเจ้า พระประสงค์ของพระองค์คือความตั้งใจของเรา อะไรที่พระองค์ทรงรักเราก็รักด้วย ในฐานะปุโรหิตพระเยซูทรงอธิษฐานในยอห์น 17 ว่า “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มายังอิสราเอลอย่างไร ข้าพระองค์ก็ส่งเขาออกไปยังสุดปลายแผ่นดินโลกอย่างนั้น” (ถอดความจากพระคัมภีร์) ความบริสุทธิ์ของเราต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าขึ้นอยู่กับความตั้งใจของเรา

ที่จะมีชีวิตเหมือนพระเยซูซึ่งหมายถึงเราจะรักเหมือนกับพระเยซู เหตุจูงใจของเราให้รักผู้อื่นเป็นไปอย่างบริสุทธิ์และเรียบง่ายนั้นคือเรารักพระเจ้าด้วยทั้งสิ่งที่เราเป็น ความรักฝังรากในหัวใจที่ถ่อม แต่การถ่อมใจไม่ใช่การคิดถึงตัวเองว่าต่ำต้อย ในกิจการ 20 เปาโลบอกผู้ปกครองที่เอเฟซัสว่าท่านรับใช้เขาด้วยความถ่อมใจทั้งสิ้น (กิจการ 20:19) แต่สำหรับชาวโครินธ์ใน 2 โครินธ์ ท่านกล่าวว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าสมควรจะได้รับการยกย่องจากท่าน เพราะข้าพเจ้าไม่ต้อยกว่าพวกอัครทูตพิเศษเลย แม้ข้าพเจ้าจะไม่วิเศษอะไรเลย” (12:11b)

แยกออกจากกัน

ความบริสุทธิ์ของเรา
ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า
ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของเรา
ที่จะมีชีวิตเหมือนพระเยซู
ซึ่งหมายถึงเราจะรัก
เหมือนกับพระเยซู

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

ตอนนี้โจแอนนามีนิสัยของการยอมละสิ่ง
เธอต้องการทำ (เปิดดูโทรศัพท์โดยไม่มีจุดหมาย)
เพื่อสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการ (การมองไปรอบ ๆ ตัว
เธอ) เธอเริ่มต้นเปิดรับโลกใหม่ทั้งหมด ขณะนี้เธอ
ไม่ใช่เป็น “โจแอนนา” ธรรมดาๆ อีกต่อไป แต่เป็น
โจแอนนาที่เป็นพระวิหารของพระเจ้าซึ่งเคลื่อนที่
ออกไป ไม่ว่าเธอไปที่ไหนก็จะนำความรัก ความ
เมตตา และความบริสุทธิ์ไปยังคนเหล่านั้นที่อาจไม่
เคยพบเห็นจากใครที่ร้านซักผ้าแบบหยอดเหรียญ
ร้านอาหารจานด่วน หรือ กรมการขนส่ง

บทที่ 4

การเป็นสาวก แบบธรรมชาติ

ถึงตอนนี้เราพูดกันมาแล้วเกี่ยวกับวิธีการหนุนใจในการเป็นสาวกในระดับส่วนตัวและผลกระทบที่มีต่อโลกรอบตัวที่กว้างขึ้น ระดับส่วนตัวเป็นส่วนที่ง่ายเมื่อต้องเปลี่ยนมุมมองเรื่องการเป็นสาวก ซึ่งเป็นสิ่งดีเพราะนั่นเป็นการเริ่มต้นการเป็นสาวกที่แท้จริงคือเริ่มกับระดับส่วนตัว

ทว่าในที่สุดแล้วเราต้องเปลี่ยนแปลงแนวคิดบางอย่างที่รูล้ำเข้ามาในหมู่คริสเตียนโดยรวม

บทนี้จะหาแนวทางตอบสนองต่อท่าทีของการสร้างยั้งฉาง และนั่นเป็นความหนักหนาในทางศาสนาตรในขณะทีบางคนอาจพูดว่า “ฉันจะปล่อยเรื่องศาสนาตรไว้กับนักศาสนาตร” เราจำเป็นต้องรู้ว่าการสร้างสาวกแบบธรรมชาติหมายความว่าสร้างสาวกตามธรรมชาติมีความหมายอะไรสำหรับคริสตจักรและชุมชนคริสเตียนที่กว้างออกไป เพราะปัจจุบันเขามักกลายเป็นนักสร้างยั้งฉางที่เชี่ยวชาญ และเป็นเกษตรกรที่แย่มาก

หนทางที่แข็งแกร่ง

พื้นที่ที่มีดินน้อย

ท่ามกลางต้นหนาม

ที่ดินดี

หวานพีชไปอย่างกล้าได้กล้าเสีย

ต้นผลไม้เติบโตแบบธรรมชาติซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมเพื่อให้เจริญเติบโตและออกผล ถ้าองค์ประกอบทั้งหลายดีต้นไม้อาจจะทำหน้าที่ตามที่ถูกสร้างมาให้ทำ แต่ถ้าดินไม่ดี หรือถ้ามีน้ำหรือแสงแดดมากเกินไปหรือน้อยเกินไป ต้นไม้ก็จะหยุดชะงักและตายในที่สุด

ในมาระโก 4 (พบใน มัทธิว 13 และลูกา 8) พระเยซูทรงเล่าเรื่องผู้หว่านพีชในดินสี่ชนิด

เมล็ดพีชบางเมล็ดตกลงบนทางเดินที่มีดินแข็งและก่อนที่จะงอกนั้นก็กินไปเสียก่อน บางเมล็ดตกลงบนหินที่มีดินน้อยก็งอกขึ้นอย่างรวดเร็วแต่ไม่นานกลับเหี่ยวเฉาไปเพราะมีเนื้อดินดีไม่มากพอ

เมล็ดที่ตกลงท่ามกลางต้นหนามก็งอกและเติบโต แต่อับเฉาไปเพราะหนามปกคลุม แต่บางเมล็ดตกลงบนดินดี ก็งอกขึ้นแล้วเจริญเติบโตดี กระทั่งออกผลอุดมสมบูรณ์

พระเยซูทรงบรรยายถึงพีชไว้ว่า “บ้างก็ตกที่ที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” (มาระโก 4:8) นี่เป็นเพียงคำอุปมาเดียวที่พระเยซูทรงบอกแล้วสร้างความสับสนอย่างเห็นได้ชัดให้กับสาวก แล้วจากนั้นพระเยซูจึงทรงเล่าอีกครั้งพร้อมคำอธิบาย

เพียงเท่านั้นก็ควรชี้ให้ผู้อ่านพระกิตติคุณที่ซื่อสัตย์เห็นถึงเรื่องราวสำคัญของแผ่นดินของพระเจ้า และสิ่งที่ควรค่าแก่การสังเกตคือผู้หว่านพีชดูจะหว่านเมล็ดพีชไปโดยไม่ไตร่ตรอง เขาไม่ได้ “ทดสอบดิน” เพื่อให้แน่ใจว่า

ควรหว่านที่ไหนจึงได้ผลผลิตอุดมสมบูรณ์

เมื่อดูในบริบททางวัฒนธรรมของพื้นที่ซึ่งเก็บเมล็ดพืชไว้ปีต่อไปโดยไม่ต้องซื้อจากตลาดในท้องถิ่นนั้นเป็นเพียงการเพิ่มความหนักแน่นให้การเปรียบเทียบเรื่องการหว่านพืช

นักวิชาการจำนวนมากแนะนำว่าคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชเป็นเรื่องราวที่สำคัญ (ชี้ชัดโดยข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ประกาศพระกิตติคุณทั้งสามท่านต่างบันทึกไว้ในความเห็นที่พ้องกันและความหมายที่ให้) ซึ่งเว้นเสียแต่ที่เราเข้าใจเรื่องราวนี้ แต่คำอุปมาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้ายังคงเข้าใจยาก

ความเป็นจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้คือพระเยซูทรงเล่าเรื่องราวแผ่นดิน (คำอุปมา) ซึ่งให้ความสำคัญกับการทวีกุณ พระเยซูทรงสอนผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างเน้นความสำคัญว่าความคาดหวังของพระองค์คือให้เรา “ทวีกุณ” สิ่งที่พระองค์ทรงมอบให้เป็นความรับผิดชอบของเราด้วยคำอุปมาสองเรื่องซึ่งมีความคล้ายคลึงกันคืออุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (มัทธิว 25:14-30) และอุปมาเรื่องเงินลิบมินา (ลูกา 19:11-27)

ในเรื่องราวทั้งสองมีการลงโทษคนรับใช้ที่หวาดกลัวและซื่อสัตย์ “เก็บไว้อย่างปลอดภัย” (ขอให้คิดถึงตอนเริ่มต้นของหนังสือเล่มนี้ที่เปรียบเทียบคริสตจักรเป็นเหมือนยุงฉางซึ่งเก็บผลไม้ไว้อย่างปลอดภัย) สำหรับสิ่งที่พระเจ้าทรงวางใจให้เขาทำ

พระเยซูไม่ทรงเรียกเราให้เก็บผลิตผลไว้ในที่
ปลอดภัย แต่ให้หว่านเมล็ดพันธุ์แห่งข่าวประเสริฐ
ออกไปอย่างกล้าได้กล้าเสีย โดยรู้ว่าจะมีพื้นที่ซึ่งทำให้
เกิดผลทวีคูณ “สามสิบเท่า หกสิบเท่า และร้อยเท่า”
เราไม่ควรละเลยความจริงที่ว่าคำอุปมาเรื่องเงินตะลัน
ตีในมัทธิวนั้นตามมาทันทีด้วยประโยคที่ตรงไปตรง
มาที่สุดเกี่ยวกับการพิพากษาในตอนจบตามที่พระเยซู
ทรงทำตลอด

เส้นแบ่งระหว่างแกะกับแพะในเรื่องนั้นคือเราจะ
ทำหรือไม่ในการให้อาหารแก่ผู้ที่หิวโหย ให้น้ำแก่ผู้ที่
กระหาย ให้เสื้อผ้าแก่คนผู้ที่เปลือยกาย ให้ที่พักแก่ผู้
ที่ไร้บ้าน เยี่ยมเยียนผู้ถูกจองจำ ฯลฯ

บนรากฐานของคำสอนสองตอนนี้ เราต้องคิด
เกี่ยวกับความรับผิดชอบวิธีการหนึ่งในหลายๆ วิธีด้วย
การ “หว่านเมล็ดพืช” คือการเอาใจใส่ผู้ที่อยู่แวดล้อม
เราโดยไม่คำนึงว่าใจของเขาเป็น “ดิน” ชนิดใด นี่เป็น
วิธีการบัญชาของพระเยซูให้การสร้างสาวก (เมล็ด
พืช) เกิดผล

ถ้าเงื่อนไขทั้งหมดเป็นไปด้วยดี สาวกก็จะเติบโต
งอกงามและในที่สุดก็ออกผลมากมาย เมล็ดพืชเล็ก ๆ
หนึ่งเมล็ดสามารถออกผล 100 เท่า (มาระโก 4:8)
ต้นไม้คนเดียวที่สมบูรณ์สามารถเลี้ยงดูคนทั้งหมู่บ้าน
ได้ สาวกคนหนึ่งสามารถทวีคูณเป็นหลายร้อยหรือแม้
กระทั่งหลายพันได้ นี่คือนิพจน์และนิมิตที่พระเยซู
ทรงให้ไว้กับสาวกของพระองค์ คือ ออกไปจนสุดปลาย
แผ่นดินโลกและสร้างสาวก (กิจการ 1:8)

พระเยซูไม่ทรงเรียกเรา
ให้เก็บผลิตผลไว้ในที่ปลอดภัย
แต่ให้หว่านเมล็ดพันธุ์
แห่งข่าวประเสริฐออกไป
อย่างกล้าได้กล้าเสียโดยรู้ว่า
จะมีพื้นที่ซึ่งทำให้เกิดผล
ทวีคูณ “สามสิบเท่า หกสิบเท่า
และร้อยเท่า”

คริสเตียนยุคแรกเข้าใจคำสั่งนี้ของพระเยซูเป็นอย่างดี เมื่อลูกาเขียนประวัติศาสตร์ของคริสเตียนยุคแรกสุดในหนังสือกิจการ ท่านแบ่งออกเป็นหก “ฉาก” ในตอนจบของแต่ละฉาก ท่านให้ประโยคสรุปไว้ ซึ่งอยู่ใน กิจการ 6:7; 9:31; 12:24; 16:5; 19:20; และ 28:30, 31

ในข้อเหล่านี้คุณจะเห็นคำศัพท์ที่พูดถึงการเจริญเติบโต พระองค์ทรงใช้วลีเช่น “เจริญขึ้น” “เพิ่มจำนวนมากขึ้น” “จำเริญขึ้นและแพร่ขยายออกไป” “เพิ่มขึ้นทุกวัน” “เกิดผลเจริญและมีอานุภาพยิ่ง” ข้อสรุปสุดท้ายใน มัทธิว 28:30, 31 ขณะที่เปาโลถูกจองจำ แต่การหว่านเมล็ดพืชยังดำเนินไปอย่างสมบูรณ์ซึ่งเป็นการทำพันธกิจที่ยิ่งใหญ่ของคริสตจักร

ท่าน “เทศนาแผ่นดินของพระเจ้าและสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่งโดยปราศจากการขัดขวาง” เป็นไปได้มากกว่าท่านเขียนหนังสือฟิลิปปีขณะอยู่ที่นี้ ขอให้สังเกตว่าแม้แต่ยามรักษาการของจักรพรรดิก็ยังกลายเป็นผู้เชื่อ

ถ้าเงื่อนไขทั้งหมดพร้อม สวาก็จะงอกงามและเจริญเติบโตจนในที่สุดแล้วเกิดผลบริบูรณ์ เมล็ดพืชเล็กๆ เมล็ดหนึ่งสามารถให้ผลร้อยเท่า (มาระโก 4:8) ต้นไม้ที่สมบูรณ์ต้นหนึ่งสามารถเลี้ยงดูคนได้ทั้งหมดบ้าน

สาวกคนหนึ่งสามารถทวีคูณเป็นสิบคน ร้อยคน หรือแม้กระทั่งพันคน นี่เป็นพันธกิจและนิมิตที่พระเยซูทรงให้ไว้กับสาวกของพระองค์ คือ ให้ออกไปจนสุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อสร้างสาวก (กิจการ 1:8)

ปัญหากับยุงฉาง

การสร้างสาวกไม่สามารถทำได้โดยการอยู่ตามลำพัง เหมือนกับผลไม้ที่ไม่มีคุณค่าซึ่งถูกเก็บไว้ในยุงฉาง เราไม่สามารถสร้างสาวกโดยการนั่งในคริสตจักร เราสามารถสร้างสาวกเมื่อเราออกไปจากยุงฉางและเข้าไปในชุมชน

รูปแบบดั้งเดิมของการให้ทุกคนฟังการสอนสัก 30 นาทีแล้วส่งเขาออกไปพร้อมกับความคาดหวังในการสร้างสาวกจะไม่ได้ผล การเตือนตัวเองว่า “ธรรมเนียม” กับ “การทำตามธรรมเนียม” เป็นคนละแนวคิดนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

ธรรมเนียมตามที่ใช้สำหรับตัวอย่างในแนวคิดแม่น้ำสายของเวสเลียน หมายถึงสิ่งที่เราอาจอธิบายได้ว่าเป็นความเข้าใจดั้งเดิมเกี่ยวกับความหมายของพระคัมภีร์ที่ส่งต่อกันจากรุ่นสู่รุ่น แต่ในอีกด้านหนึ่งการทำตามธรรมเนียมหมายถึงสิ่งที่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งทำโดยไม่มีเหตุผลใดมากไปกว่า “นั่นเป็นวิธีการที่เราทำกันมาตลอด”

เห็นได้ชัดว่าการตั้งสมมติฐาน “การทำตามธรรมเนียม” ที่ว่าถ้าเราสร้างตึกแล้วเชิญชวนผู้คนเข้ามา โลกก็จะมาถึงพระเยซูคริสต์ นี่ถือว่าเป็นทางออกที่ไม่ได้ผล แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราต้องล้มหรือเพิกเฉยต่อ “ธรรมเนียม” เกี่ยวกับความหมายของพระกิตติคุณในบริบทของความเชื่อดั้งเดิม

ปัญหามากมายที่คริสตจักรสมัยใหม่สร้างขึ้นในทำนองนี้สามารถแก้ไขได้โดยการให้ความสนใจที่

พระเยซู ไม่เพียงแต่ชีวิตและพันธกิจของพระองค์เท่านั้น แต่โดยเฉพาะพระบัญชาของพระองค์ต่อสาวกของพระองค์ เช่น มัทธิว 28:18-20 ซึ่งมักถูกอ้างว่าเป็น “พระมหาบัญชา” และเพราะความท้าทายด้านการแปล เราจึงเหมาเอาว่าคำสั่งในพระมหาบัญชาคือ “จงออกไป”

ในความเป็นจริงวลีนี้มักแปลว่า “ออกไป” เป็นคำคุณศัพท์ขยายคำนามไม่ใช่คำกริยาที่เป็นคำสั่ง และมีความหมายในทำนองว่า “เมื่อคุณออกไป” พูดอีกอย่างคือพระเยซูทรงสันนิษฐานว่าสาวกของพระองค์ “กำลังออกไป” อยู่เสมอ

คำกริยาหมายถึง การเดินทางไปมา การท่องเที่ยว การสัญจร การใช้ชีวิต เป็นต้น ซึ่งตามปกติแล้วไม่ได้หมายความว่า “จงไปและพักอาศัย” เมื่อย้ายไปยังสถานที่ใหม่ แต่มุ่งให้ความสำคัญไปที่ “การไปของเราแต่ละวัน” นี่เป็นคำกริยาที่เราใช้บรรยายว่า “ฉันกำลังไปทำงาน” หรือ “ฉันกำลังไปรับประทานอาหาร” หรือ “ฉันกำลังไปที่ร้านค้า”

เราไม่จำเป็นต้องได้รับคำสั่งให้ออกไปเพราะเราออกไปอยู่แล้วตลอดเวลา

คำสั่งคือให้เรา “สร้างสาวก” คำแปลตามไวยากรณ์ภาษากรีกคือ “จงเริ่มการสร้างสาวก” พูดอีกอย่างได้ว่าพระเยซูทรงกำลังสั่งเราให้ใช้ประโยชน์ของ “การออกไป” ของเราโดย “การสร้างสาวก” กับคนที่เราพบปะในการเดินทางไปมาของเราในชีวิตประจำวัน คำกริยาที่หมายถึง “การเป็นนักเรียน” เป็นความหมายโดยนัยยะของการติดตามครู

วลีภาษาอังกฤษของเราที่ว่า “จงสร้างสาวก” อาจ
ชี้แนะคำสั่งคือ “จงสร้าง” และคำว่า “สาวก” คือคำนาม
ที่บรรยายสิ่งที่เราสร้าง แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์
แนะนำ ถ้าวลีนี้แปลว่า “จงสร้างสาวกกับผู้อื่นในการ
ออกไปของคุณแต่ละวัน” ก็คงจะใกล้เคียงมากกว่า
กับความตั้งใจของถ้อยคำของพระเยซู

นั่นคือการช่วยเขาให้เป็นนักเรียนของพระเยซู
ผู้ที่เขายึดมั่น เราไม่ “สร้างสาวก” งานของเราคือการ
ดึงดูดความสนใจของผู้คนที่เราพบปะส่วนบุคคลและงาน
ของพระเยซู คำที่สำคัญอีกสองคำในคำสอนนี้คือ “การ
ให้บังเกิดใหม่” และ “การสั่งสอน” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์
ขยายความด้วยเช่นกัน ไม่ใช่คำกริยาแท้

คำเหล่านี้อธิบายการกระทำซึ่งตามมาหลังจาก
“การสร้างสาวก” ของเรา ทั้งสองบรรยายถึงกิจกรรม
ที่อธิบายด้วยวลีที่ว่า “นิสัยของชีวิต” หวังว่าสิ่งที่สาวก
ใหม่กำลังมองเห็นในการออกไปของเราคือเป้าหมาย
ของเราเพื่อปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่พระองค์ทรงปฏิบัติ
กับเหล่าผู้ที่พระองค์ทรงพบเห็น

ส่วนหนึ่งของการสอนของเราต้องเป็นการช่วย
สาวกใหม่เหล่านี้ให้เห็นวิธีการปฏิบัติต่อผู้อื่นที่เขาพบ
เพื่อการสร้างสภาพแวดล้อมของการทวีคูณสาวก

จงสร้างสาวก
กับผู้อื่น
ในการออกไป
ของคุณ
แต่ละวัน

ของคุณ
แต่ละวัน

การสร้างสาวกแบบธรรมชาติ ตรงข้ามกับแบบประดิษฐ์ขึ้น

ขั้นตอนนี้เป็นการ “สร้างสาวก” ที่มีความเป็นธรรมชาติมากกว่าแบบที่ประดิษฐ์ขึ้น ยกตัวอย่างในบางบริบทของความเชื่อ เช่น คริสตจักรจะกำหนดคัมภีร์พิเศษขึ้นเพื่อส่งทีมงานออกไป “เยี่ยมเยียน” และ “ประกาศฯ”

นั่นชี้ให้เห็นว่านอกจากสองสามชั่วโมงของคัมภีร์พิเศษเหล่านั้นแล้ว “การสร้างสาวก” ไม่ใช่เรื่องอะไรของฉัน แต่พระเยซูทรงขอแตกต่างออกไป คือ ไม่ใช่ “เวลาพิเศษที่เราถูกส่งออกไป” ซึ่งเราได้รับการทรงเรียกให้สร้างสาวกกับผู้อื่น แต่ในการเดินทางไปตามปกติแต่ละวันของเรา

วิธีการที่สร้างขึ้นอย่างนั้นเพื่อสร้างสาวกหมายถึงว่าทุกๆ สัปดาห์ผู้เชื่อ (ไม่ใช่ทุกคน) ใช้เวลาสองชั่วโมงเพื่อพยายามสร้างสาวกด้วยบริบทที่สร้างขึ้น แล้ว 166 ชั่วโมงของสัปดาห์ก็ถูกเพิกเฉยไป น่าสงสัยว่าหลายคริสตจักรเป็นยุ่งฉางที่เก็บผลิตผลไว้มากกว่าสิ่งอื่นใด

ในกิจการ 16:11-15 ลูกาเล่าเรื่องการกลับใจของนางลิเดียในเมืองฟีลิปปี ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างครบถ้วนถึงขั้นตอนต่างๆ ที่นำเสนอที่นี่ ในเรื่องนั้น เปาโลและเพื่อนมิชชันนารีของท่านเดินทางมาถึงเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเวลาสองสามวันก่อนวันสะบาโต

เขาทำการสำรวจเล็กน้อย (ในการ “ออกไป” ของเขา) และพบสถานที่อธิษฐานใกล้กับแม่น้ำ ในวันสะบาโตเขาไป “นอกกำแพงเมือง” ลูกาใช้ภาษาที่เน้น

ความสำคัญของ “นอกเมือง” เมื่อเขาหมายถึงสถานที่อธิษฐาน กลุ่มผู้หญิงต่างชาติที่นมัสการพระเจ้าของอิสราเอลแต่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคนของพระองค์ที่ต่างกำลังอธิษฐาน

เขานั่งลงแล้วพูดคุยกันอีกครั้ง ลูกาเลือกใช้คำที่น่าสนใจคือคำกริยาที่ว่า “เริ่มต้นการสนทนา” อาจหมายความว่า “สนทนากัน” และไม่ใช่ “เทศนา/สั่งสอนเกี่ยวกับพระเยซู”

ในสถานที่นั้นทำให้คริสตจักรเมืองฟิลิปปีเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติมาก ไม่มีการประดิษฐ์ขึ้นเลย ความท้าทายสำหรับผู้ที่ต้องการเป็นผู้ติดตามพระเยซูผู้ซึ่งสร้างสาวกกับผู้ที่ไม่เชื่อคือเรียนรู้วิธีการใช้ประโยชน์ให้มากที่สุดจากโอกาสที่พระเจ้าทรงให้แก่เราในแต่ละวันที่เราออกไป (ดู เอเฟซัส 5:16)

อันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ตรงนี้คือเรายึดแผนการตลาดจากบริษัท (อเมริกา) แล้วนำเสนอพระกิตติคุณในวิธีการที่น่าดึงดูดใจต่อบางคนที่เราพบ นี่ก็เป็นไปได้ว่าการใช้เครื่องมือทางการตลาดนั้นไม่ได้เป็นที่น่าสนใจของผู้คนเสมอไป

มีสติปัญญาบางอย่างอยู่ในวลีที่ว่า “เรานำเขามาด้วยอะไร เราก็นำเขาไปหาสิ่งนั้น”

ในหนังสือโครินธ์เปาโลกล่าวถึงประเด็นนี้ซึ่งเป็นหนึ่งในคำสอนเกี่ยวกับการเติบโตของเปาโลที่เขียนไว้เฉพาะใน 1 โครินธ์ เท่านั้น แต่ใน 1 โครินธ์ 1:18-25 ท่านยังให้ข้อสังเกตไว้ว่าบางคนในเมืองโครินธ์ที่เป็นคนยิวขอให้เห็น “หมายสำคัญ” ในขณะที่คนกรีก/ต่างชาติเสาะหา “ปัญญา”

แต่เปาโลปฏิเสธที่จะนำพระกิตติคุณมาวางตลาด และประกาศ แต่ท่านกล่าวว่า “เราประกาศเรื่องพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” นั่นกลายเป็นวัตถุประสงค์ในการเทศนาเมื่อท่านออกไป นี่ไม่ใช่เป็นการชี้แนะว่าต้องหลีกเลี่ยง “วิธีการต่างๆ” โดยสิ้นเชิง แต่ต้องการแนะนำว่าเมื่อเรานำเสนอวิธีการที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้คนฟังเรื่องราวของพระเยซู เราอาจพบว่าเขาประทับใจ (ชั่วคราว) ที่วิธีการ ไม่ใช่ที่พระเยซู

ไม่ว่าเขาจะมีความเห็นอะไรเกี่ยวกับพระเยซู ก็อาจเป็นเงื่อนไขว่านานเท่าไรที่วิธีการมีความน่าสนใจ แต่การสร้างสาวกเราต้องทำมากกว่านั้น

ทางออกหนึ่งของความท้าทายนี้คือแทนที่จะการทำตลาดให้เราตั้งใจมากขึ้นเกี่ยวกับ “การออกไป” ประจำวันของเรา และในการทำเช่นนั้น ให้เราเริ่มระบุสถานที่ซึ่งเรามีความสัมพันธ์มาก่อนและสถานที่ซึ่งเราสามารถสร้างความสัมพันธ์อย่างเป็นธรรมชาติขึ้นได้อีก

แทนที่จะสร้างแผนการตลาดของการสร้างสาวกขอให้เราใช้ประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่ในมือของเราแล้วบางทีพระเจ้าก็ทรงสงสัยว่าทำไมเราไม่ใช้ประโยชน์ของ “ตะลันต์” ที่พระองค์ทรงมอบให้เราดูแล

จากเริ่มต้น

สิ่งสำคัญที่ประชากรของแผ่นดินของพระเจ้าต้องไม่ลืมคือความจริงที่ว่ายิ่งเราพยายามตามธรรมชาติในการสร้างสาวกมากเพียงใด เราก็ยิ่งสร้างสาวกกับชายและหญิงที่จะยึดติดกับพระเยซูไปตลอดชีวิตมากเท่านั้น

ดังนั้น ความท้าทายคือให้คิดเกี่ยวกับพื้นที่ต่างๆ ของชีวิตที่เราพบปะกับคนอื่น ๆ ในการออกไปของเราและสร้างโอกาสที่เป็นธรรมชาติเพื่อสร้างสาวกในขณะที่การทำโครงสร้างอาจเป็นประโยชน์ในพื้นที่นี้ แต่อันตรายคือโครงสร้างที่เราคิดขึ้นอาจจะไม่เหมาะสมกับทุกสถานการณ์และไม่ได้ผลเสมอไป คงมีประโยชน์สำหรับเราที่จะคิดเกี่ยวกับของประทานตามธรรมชาติจากพระเจ้าซึ่งเรามีอยู่แล้ว คือ คนที่เรารู้จัก และชุมชนของเรา จากนั้น เราควรคิดถึงวิธีการทำงานในพื้นที่ทั้งสองในแง่ของการสอน (ฝึกฝน) และการเป็นพื้เลี้ยง

โอกาสที่เป็นธรรมชาติมากสองประการสำหรับคนส่วนใหญ่คือการติดต่อกับคนที่เรารู้จักแล้ว และความจริงคือมนุษย์มีแนวโน้มที่จะรวมตัวกันในกลุ่มต่างๆ ของชุมชน และส่วนใหญ่ไม่เป็นทางการ ซึ่งเรามีโอกาสในการสร้างสาวก

เมื่อมาถึงคนที่เรารู้จัก ความปรารถนาที่จะประกาศในส่วนของเราคือการสร้างความสัมพันธ์ซึ่งมากกว่าเพียงแค่รับรู้การปรากฏตัวหรือบทบาทของบุคคลเท่านั้น แต่ให้อยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกรักและไว้วางใจ พูดตรงๆ คือเราควรพยายามอย่างตั้งใจและ

ติดต่อเขา “ด้วยความสนิทสนมคุ้นเคยกันเป็นส่วนตัว”

คนเก็บเงินที่ร้านสะดวกซื้อก็เป็นคนที่เราคุ้นเคย เราเคยให้ความสนใจหรือไม่ พนักงานทำความสะอาดที่มาเก็บขยะให้เราในที่ทำงานก็เป็นคนที่คุ้นเคย เราเคยพยายามทำความรู้จักกับเขาหรือไม่ แม้กระทั่งเพื่อนบ้านที่อยู่ตรงกันข้ามถนนซึ่งเหมือนกับเราคือยุ่งมากจนไม่ค่อยได้พบกันนอกจากสวนทางกันก็เป็นคนที่คุ้นเคย จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราพยายามเรียนรู้จักคนเหล่านั้น

ในหลายบริบททางวัฒนธรรม เราจะพบเห็นร้านกาแฟได้บ่อยๆ บางครั้งผู้คนที่ทำงานจากร้านกาแฟแทนที่จะเป็นสำนักงาน นี่เป็นสถานที่ซึ่งเราสามารถสร้างความสัมพันธ์และทำความรู้จักกับผู้คนที่ได้หรือไม่

อาจเป็นพ่อแม่ของเด็กๆ ที่เล่นกีฬาทีมเดียวกับลูกๆ ของคุณ บางทีอาจเป็นคนที่คุณพบเห็นทุกวันเมื่อคุณเดินทางไปทำงาน ถ้าคุณอยู่ที่โรงเรียน คุณก็มีโอกาสนั่งในชั้นเรียนร่วมกับนักเรียนคนเดิมอยู่บ่อย

ไม่ว่าจะแถวบ้าน ที่ทำงาน และ “การออกไป” แต่ละวันของเราก็จะเป็นอย่างไรในสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมของเรา ก็ยังมีโอกาสที่จะสร้างความสัมพันธ์ โดยมีวัตถุประสงค์ แรงผลักดันสำหรับพฤติกรรมของคริสเตียนทุกคนฝังรากอยู่ในความรักที่มีต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนบ้าน การรักเพื่อนบ้านยิ่งใหญ่กว่าการใส่ใจคนที่อยู่บ้านติดกันเท่านั้น

ให้เรากลับไปอ่านเรื่องชาวสะมาเรียใจดีในลูกา 10 จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราทุ่มเทตัวเองกับการพบปะทุกคนที่พบเห็นใน “การเดินทางไปมา” ของเราในฐานะเพื่อนบ้าน จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราตัดสินใจจงใจให้การเอา

ใจใส่คนเหล่านั้นด้วยความอ่อนโยน อุตุน ถ่อมใจ และ
เคารพ แม้กระทั่งเมื่อเขามีค่านิยมที่เราไม่มีอย่างเขา
ก็ตาม บางครั้งคริสตจักรหันเหไปจากวิธีการของพระเยซู
เมื่อมาถึงเรื่องการเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน

ในบางบริบทดูเหมือนคริสตจักรกำลังพูดว่า “ขอ
ให้แก้ไขปัญหาวีตของคุณ แล้วจากนั้นก็มาคริสตจักร”
ในอีกบริบทหนึ่งเหมือนเรากำลังพูดว่า “ขอให้มา
คริสตจักร ไม่ต้องกังวลเรื่องการแก้ไขปัญหาวีตของ
คุณ” แต่ดูเหมือนพระเยซูกำลังตรัสว่า “จงมาคริสตจักร
แล้วเราสามารถแก้ไขปัญหาวีตของเราด้วยกัน”

การสร้างสาวก อย่างเป็นธรรมชาติ

ใครบ้างที่คุณรู้จักซึ่งคุณมีความใกล้ชิดมากพอที่จะพูดกับเขาว่า “ขอให้มาหาพระเยซู แล้วคุณกับฉันสามารถแก้ปัญหาคือชีวิตของเราในทางที่ถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าร่วมกัน”

ยิ่งความสัมพันธ์ของเรามีความรักและความไว้วางใจกันมากเท่าใด เราก็สามารถเข้าสู่ชุมชนได้มากเท่านั้น อันเป็นที่ซึ่งเรามีโอกาสฝึกฝนศิลปะของการสร้างสาวก

การมีส่วนร่วมไม่ใช่การสร้าง

ในหนังสือ ร่วมชีวิต (Life Together) ของดีทริค โบนฮ็อฟเฟอร์บอกเราว่างานของเราไม่ใช่เป็น “การสร้าง” มากเท่าใดนัก แต่เป็น “การมีส่วนร่วม” ในสิ่งที่พระเจ้าทรงทำไว้แล้วต่างหาก เห็นได้อย่างชัดเจนว่ากลุ่มย่อย กลุ่มการเป็นสาวก หรือชื่ออื่นๆ ที่เราใช้บรรยายกลุ่มล้วนมีความสำคัญในบริบทของแผ่นดินของพระเจ้า

ในที่สุดแล้ว พระเยซูเองทรงทำการกับคนกลุ่มเล็กๆ จำนวน 12 คน เป็นเวลาสามปีครึ่ง แต่ในขั้นต้นก็อาจเป็น “ที่ดินดี” สำหรับเราที่ค้นพบว่ามีชุมชนอยู่แล้ว

ขอให้คิดถึงเปาโลและเพื่อน ๆ ในฟิลิปปีที่พบกลุ่มคนและเห็นโอกาสแล้วจึงใช้ประโยชน์จากกลุ่มนั้น ก่อนที่เราจะรู้สึกว่าต้องสร้างกลุ่มขึ้นมาใหม่ ก็ควรดูกลุ่มที่มีอยู่แล้วว่าน่าจะเป็นประโยชน์แล้วทุ่มเทเราเองเพื่อเป็นแบบอย่างของพระเยซูต่อผู้คนที่อยู่ในกลุ่มนั้น

เมื่อพบว่ามีโอกาสสำหรับการสร้างสาวกในชุมชน เราต้องเริ่มคิดเกี่ยวกับวิธีการแสดงความตั้งใจไม่ว่าจะในชุมชนที่มีอยู่แล้วหรือในการช่วยเหลือผู้อื่นจากความหลากหลายของชุมชนให้เห็นคุณค่าของการอยู่ร่วมกัน ในฐานะกลุ่มที่มีความสนใจในเรื่องราวของพระเยซูและการนำไปประยุกต์ใช้

หนึ่งในอันตรายของที่นี่คือสิ่งที่ใช้ได้ผลในพื้นที่หนึ่งก็อาจไร้ผลในอีกพื้นที่ก็ได้ภารกิจของผู้ที่ปรารถนาจะมีส่วนร่วมในการสร้างสาวกคือการเรียนรู้ว่าอะไรที่ได้ผลในพื้นที่ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกคุณให้ไปปรับใช้

ขอแนะนำว่าวิธีการของเราที่ใช้กับชุมชนต้อง
สิ้นเปลืองมากกว่าการยึดติด เป้าหมายของเราสำหรับ
ชุมชนนั้นเหมือนเดิมเสมอ คือ เราต้องการช่วยสร้างรูป
แบบชุมชนที่ผู้คนสามารถได้รับการสร้างสาวก และรับ
บัพติศมา และรับการสั่งสอน แต่วิธีการที่ใช้เพื่อไปให้
ถึงเป้าหมายนั้นขึ้นอยู่กับบริบททางวัฒนธรรมซึ่งเรา
อาศัยอยู่มากกว่าการใช้วิธีการเดิมๆ ของการสร้างกลุ่ม
การเป็นสาวก

ขอให้จำสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับชุมชนที่ว่า
“มีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เราจะอยู่
ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น” (มัทธิว 18:20) “สองสามคน”
อาจพัฒนาขึ้นโดยการเชิญให้มาทานอาหารและศึกษา
พระคัมภีร์ในบ้านของคุณ

และจากสองสามคนนี้อาจพัฒนาขึ้นโดยการเชิญ
ชวนให้มาทำงานเข้าชั้นสัปดาห์หนึ่งชั่วโมงหรืออยู่ที่ทำงาน
หลังจากเวลาเลิกแล้วอีกหนึ่งชั่วโมงเพื่อดื่มกาแฟและ
ศึกษาพระคัมภีร์กัน กลุ่มอาจพัฒนาในระหว่างที่เห็น
ความต้องการ และการเชิญชวนเพื่อนหรือเพื่อนบ้าน
เข้ามาเพื่อช่วยคุณในการตอบสนองความต้องการนั้น

ประเด็นสำคัญคือเราให้ความใส่ใจและดูแลผู้คน
ที่เราสร้างความสัมพันธ์ด้วยและแบ่งปันงานอดิเรกและ
ความสนใจกัน พระเจ้าทรงวางผู้คนไว้ในชีวิตของเรา
ซึ่งเขาจำเป็นต้องรู้จักพระองค์ และเขาจะรู้จักพระองค์
ได้ก็โดยผ่านทางเรา

การมองเห็นเพื่อนบ้านของเราเริ่มต้นด้วยการใช้
เวลาต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า คำถามที่สำคัญคือเรา
ใช้เวลามากแค่ไหนในการอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า

ขณะที่เราฟังเสียงของพระเจ้าเราเริ่มมองดูผู้คนเหมือนกับที่พระเจ้าทรงมองดูเขา

หัวใจของเราเริ่มเผาไหม้ด้วยความรักของพระเจ้า จงทูลขอพระเจ้าให้เตรียมใจของคุณและช่วยคุณให้เห็นประตูและโอกาสที่เปิดอยู่ ขณะที่เราเริ่มต้นการสร้างสาวกกับผู้คนที่เรารู้จักตามธรรมชาติและชุมชนซึ่งเราสามารถมีอิทธิพลนั้น เราต้องมีความตั้งใจมากขึ้นเกี่ยวกับการสอน

ดังที่เราพบในตอนต้นของบทนี้ที่ว่าหลังจากการสร้างสาวกแล้วเราได้รับการทรงเรียกให้ “สอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกเขาไว้” ตามที่พระเยซูตรัส

ขอให้สังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “สิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกเขาไว้” สาวกใหม่เริ่มเข้าสู่เส้นทางการเรียนรู้ตลอดชีวิต และการเรียนรู้นั้นต้องเข้าถึงพระกิตติคุณแบบองค์รวม การสร้างสาวกที่ดีสามารถเกิดขึ้นได้ในบริบทของชีวิตคริสเตียนแบบองค์รวมเท่านั้น

การสอนนี้จะรวบรวมเอาลักษณะทั้งหมดที่เป็นความหมายของการติดตามพระเยซูเอาไว้ ซึ่งรวมไปถึงการอธิษฐาน การอ่านและศึกษาพระคัมภีร์ การรับใช้ผู้อื่น การนมัสการ การให้ การอดอาหาร และการเป็นผู้จัดการรูปแบบพฤติกรรมต่างๆ ที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่เราเรียกตัวเองว่าเป็นสาวก

คำหนึ่งที่เปาโลโปรดปรานสำหรับ “การสอน/การประกาศ” ซึ่งเป็นคำภาษากรีกคือ พาราคาเลียโอ (parakaleo) คำนามของคำกริยานี้คือ “ผู้ช่วย” ซึ่งพระเยซูทรงตั้งให้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหนังสือ

พระกิตติคุณยอห์น (14:16) คำกริยาที่แปลตามตัวอักษรมีความหมายในทำนอง “การเรียกให้เดินเคียงข้างกัน” ซึ่งมักถูกแปล (ในฐานะคำกริยา) ในพระคัมภีร์ใหม่ ว่า “การแนะนำ” หรือ “การวิงวอน” หรือ “การเร่งเร้า”

ยกตัวอย่างเช่น คำกริยาเริ่มต้นที่มักได้รับการยกมากล่าวอ้างจาก โรม 12:1-2 ซึ่งเรา “ได้รับการวิงวอน” ให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา “โดยการเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราเสียใหม่”

มโนภาพที่เหมาะสมกับคำนี้คงเป็นเหมือนกับแทนที่จะขึ้นนิ้วของเราไปที่คนอื่น ก็ให้ใช้มือของเราชักเรียกให้เขามาเดินเคียงข้างเราในเส้นทางสู่การเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ซึ่งค่อนข้างเหมือนกับคนสองคนเดินไปบนเส้นทางเดียวกันและต่างก็ถอดคอกัน ตั้งมั่นช่วยเหลือกันและกันเพื่อให้ไปถึงจุดหมายปลายทาง

การสอนที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงแทบจะเหมาะสมกับมโนภาพนั้นตลอดเวลาแทนที่จะให้ผู้เชี่ยวชาญใช้อำนาจเผด็จการขึ้นนิ้วมาที่หน้าของเราเพื่อบอกให้เราทำ ในกิจการ 2:42 ที่เราอ่านถึงคำบรรยายแรกเริ่มของคริสตจักรยุคแรกสุดซึ่งเป็นเรื่องราวของลูกาว่าสาวกทั้งสิบสองคนมีความหวาดกลัวเพียงใด และผู้ชายที่ไม่มี ความแน่ใจเหล่านั้นก็ก้าวเข้าสู่ถนนต่าง ๆ ของเยรูซาเล็ม ในวันเพนเทคอสต์เพื่อเริ่มโครงการสร้างสาวกในชั่วอายุคนรุ่นหนึ่งก็สามารถขยายอาณาจักรออกไปทั่วดินแดนของโลกเกรโก-โรมัน

แทนที่
จะขึ้น
ของเรา
ไปที่คนอื่น
ก็ให้ใช้มือ
ของเราก็กเรียก
ให้เขามาเดิน
เคียงข้างเรา

An illustration of a landscape. In the foreground, a yellow path winds through a yellow field with small tufts of grass. Two stylized figures, one dark blue and one purple, are walking away from the viewer on the path. In the background, there are several layers of mountains in shades of blue and purple, with white dashed lines indicating texture. The sky is a solid yellow color with white wavy lines. The text is centered in the upper half of the image.

การสอน/การประกาศ

การเรียกให้มาเดินเคียงข้างกัน

ตรึงนี้พระคัมภีร์กล่าวว่า “เขาทั้งหลายอุทิศตัวเพื่อฟังคำสอนของบรรดาอัครทูตและร่วมสามัคคีธรรม รวมทั้งหักขนมปังและอธิษฐาน” ในหนังสือลูกาฉบับดั้งเดิมใช้คำนำหน้านามที่เน้นความสำคัญของวลีทั้งสี่นี้

ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเขามาถึงแนวคิดทั้งสี่นี้ในฐานะส่วนหนึ่งของการเชื่อฟังแนวคิดของกิจการ 1:8 ได้อย่างไร “ท่านจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

แต่จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อดวงอาทิตย์กำลังลาลับฟ้าในวันเพนเทคอสต์เหล่าสาวกทั้งสิบสองคนทยอยกันกลับไปยังห้องชั้นบนอันเป็นที่ซึ่งเขาชอบอยู่เมื่อพระวิญญาณเสด็จมาที่นั่นตอนเช้าตรู่ของวันนั้น เขาคงเหนื่อยล้าในที่สุดแล้วเขาออกไปยังท้องถนนที่ไม่เป็นมิตรเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระกิตติคุณ แล้วมีสามพันคน (นับเฉพาะผู้ชาย) ได้รับบัพติศมา

เขาอาจนั่งล้อมวงกันปรึกษาหารือถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น บางคนอาจพูดว่า “เอายังไงต่อล่ะ” จำได้ไหมว่าเขาเพิ่งผ่านพ้นจากการเป็นคนหวาดกลัวซึ่งหลบๆ ซ่อนๆ สู่การเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่อาจเรียกได้ว่ามีขนาดใหญ่ในปัจจุบัน

บางคนอาจพูดว่า “ให้เรากระทำต่อคนเหล่านี้เหมือนกับที่พระเยซูทรงกระทำกับเราเถิด” บางคนอาจพูดว่า “คุณหมายความว่าอะไร” คำตอบคือ “พระองค์ทรงสอนเรา ทรงร่วมสามัคคีธรรมกับเรา รวมทั้งทรงหักขนมปังและอธิษฐานกับเรา” แล้วเป้าหมายแรกของ

คริสตจักรก็เกิดขึ้น การฝึกฝนต้องรวบรวมทุกด้านของชีวิตเข้าไว้ด้วยกัน ไม่ใช่เฉพาะเรื่องของสติปัญญาเท่านั้น ในการเริ่มต้นของคริสตจักรยุคแรกได้รวมเอาการสอนความจริงแก่กันและกันไว้ นี่หมายความว่า การฝึกฝนต้องรวมการศึกษาพระคัมภีร์ซึ่งเป็นความเชื่อสัตย์ต่อสิ่งที่เรารู้เหมือนกับ “คำสอนของอัครทูต”

สำหรับคนเหล่านั้น การสามัคคีธรรมเป็นยิ่งกว่าการแบ่งปันอาหารกันเป็นครั้งคราวเท่านั้น แต่เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ผู้เชื่อให้การดูแลใส่ใจกันและกันในภาพแรกของหนังสือกิจการ ลูกาพูดถึงสองครั้งว่า “ในพวกเขาไม่มีใครขัดสน”

เขาหักขนมปังด้วยกัน เป็นการบรรยายเรื่องอาหารคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าตามปกติของลูกา ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการฝึกฝนต้องรวมเอาการนมัสการเข้าไว้ด้วย

สุดท้าย เขาอธิษฐานร่วมกัน และเราต้องอ่านหนังสือกิจการทั้งเล่มจึงจะเห็นว่า การอธิษฐานมีพลังอำนาจอย่างไร สิ่งที่จะช่วยได้อีกอย่างคือการอ่านพระกิตติคุณเล่มใดเล่มหนึ่งจากทั้งสี่เล่มแล้วจดรายการว่าตรงไหนที่พระเยซูทรงสั่งสอน สามัคคีธรรม หักขนมปัง และอธิษฐานร่วมกับสาวกสิบสองคนของพระองค์ คงไม่ซ้ำซากเกินไปที่จะพูดได้ว่าเป็นธรรมดาว่า “ถ้ามันได้ผลสำหรับพระเยซู ก็ควรได้ผลสำหรับเรา”

ถ้าเราอ่านหนังสือกิจการทั้งเล่ม เราก็จะรู้ความจริงในทันทีว่า ก่อนที่ลูกาจะจบเรื่องราวของท่านซึ่งครอบคลุมคร่าวๆ ถึงการเป็นอยู่ของคริสตจักรช่วง 30 ปีแรก เราเห็น “สาวกรุ่นที่สาม” ยุ่งอยู่กับการสร้างสาวก พระเยซูทรงสอนอัครทูต อัครทูตสอนคนอื่น ๆ แล้วคนอื่น ๆ

ยังคงสอนคนอื่น ๆ เพิ่มขึ้น

เปาโลพูดกับทิโมธีซึ่งเป็นคนหนึ่งของผู้ที่กลับใจของท่านว่า ความเชื่อที่อยู่ในท่านได้รับการสั่งสอนมาจากยายและแม่ ทิโมธีจึงเป็นสาวกรุ่นที่สาม (2 ทิโมธี 1:5)

เห็นได้ชัดว่าไม่จำเป็นต้องพูดเลยว่าถ้าอัครทูตไม่ใช่ผู้ที่อุทิศตนให้กับการสร้างสาวก คริสตจักรก็คงไม่มีการเริ่มต้นได้เลย

ถ้าสาวกไม่ทุ่มเทตนเองให้กับการสร้างสาวก คริสตจักรก็คงตายตั้งแต่ยุคแรกแล้ว ถ้าลูอิสและยูนิสไม่สั่งสอนทิโมธี ท่านจะได้รับการเตรียมเพื่อรับพระเจ้าอย่างที่ท่านทำหรือไม่

การฝึกฝนต้องรวม

ทุกส่วนของชีวิต

ไม่ใช่เพียงแค่

ความรู้เท่านั้น

ความตั้งใจ

แนวความคิดที่เราเห็นตอนเริ่มต้นในการเดินทางคือเราต้องเลือกระหว่างความต้องการสร้างยุ่งฉางหรือการสร้างสาวก การฝึกฝนซึ่งทำตามคริสตจักรยุคแรกจะช่วยสาวกที่กำลังสร้างสาวกกับคนรอบตัวเขา

นี่หมายความว่าเราให้ความสนใจต่อลักษณะนิสัยความรู้ และทักษะ เราไม่ได้บังเอิญสร้างสาวกซึ่งเขากำลังสร้างสาวกกับคนอื่น ๆ อย่างบังเอิญ

การสร้างลักษณะนิสัยมีความสำคัญในเรื่องนี้เปาโลเตือนทิโมธีใน 1 ทิโมธี 4:7 “อย่าเกี่ยวข้องกับนิยายของพวกไม่นับถือพระเจ้า และเรื่องเล่าที่ไร้สาระแต่จงฝึกตนในทางพระเจ้า” ทางเดียวที่จะเดินในทางของพระเจ้าคือการยึดมั่นในพระมหาบัญญัติสองข้อของพระเจ้าคือ จงรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้าน

การยอมรับว่ามีพระเจ้าเป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่เพียงพอ กาลาเทีย 5:6 เตือนเราว่า “ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรักนั้นสำคัญ” เราไม่สามารถพูดลอย ๆ ว่า “รัก” ในบริบทของพระคัมภีร์ได้โดยไม่มีความคิดเรื่องการ “รักพระเจ้า และรักเพื่อนบ้าน”

ชุมชนแห่ง “การออกไป” ของเราควรเป็นสถานที่ซึ่งลักษณะนิสัยมีความสำคัญที่ขาดเสียมิได้ อาจเป็นประโยชน์ที่จะคิดเกี่ยวกับความเป็นไปได้ว่า “การประพฤติดีคือสิ่งที่เราทำเมื่อไม่มีใครกำลังดูอยู่” แต่ลักษณะนิสัยดีคือ “เราเป็นใครเมื่อไม่มีใครกำลังดูอยู่”

แท้จริงแล้วลักษณะนิสัยคือจุดที่เราค้นพบความสอดคล้องกันระหว่างสิ่งที่เราพูดเกี่ยวกับพระเยซูและ

เราเป็นใครในฐานะผู้ติดตามของพระองค์ ลักษณะนิสัย
อย่างนั้นจะแสดงให้เห็นในการประพฤติของเรา ซึ่งจะ
เป็นการพิสูจน์ต่อผู้คนที่อยู่รอบตัวเราว่าสิ่งที่เราเชื่อและ
กระทำคือสิ่งที่เรากำลังขอให้เขาเชื่อและกระทำ

พระเจ้าทรงให้หนังสือนี้ที่เรารู้จักในชื่อของพระ
คัมภีร์แก่คนของพระองค์ด้วยพระเมตตาผ่านทางพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์และมนุษย์ผู้เขียนซึ่งเป็น
คนของพระเจ้า ในพระคัมภีร์เราค้นพบว่าพระเยซูคือ
ใคร และอะไรที่เป็นความแตกต่างซึ่งพระองค์ทรงสร้าง

แต่การค้นพบนั้นต้องใช้ความพยายามในส่วนของ
เราด้วยและไม่น่าสงสัยเลยว่าเพราะเหตุใดในจำนวนของ
ประทานฝ่ายวิญญาณที่เปาโลให้ไว้เราจึงพบของประทาน
อย่างเช่น การเผยพระวจนะ การสั่งสอน ความรู้ และสติ
ปัญญา เหล่านี้เป็นของประทานที่ใช้ในการจัดเตรียม
ผู้ที่ทุ่มเทให้กับการสร้างสาวกเพื่อเตรียมสาวกใหม่ของ
การดำเนินชีวิตตามมาตรฐานแห่งแผ่นดินของพระเจ้า

ครูที่ดีไม่พอใจแค่ได้สอนความจริงพื้นฐานของ
พระคัมภีร์แก่สาวกใหม่เท่านั้น แต่เราต้องการให้สาวก
ใหม่เหล่านี้เรียนรู้ “การคิดอย่างพระคัมภีร์” คุณ
สามารถมีความรู้มากเรื่อง “ความจริงของพระคัมภีร์”
และไม่เคยเรียนรู้ที่จะ “คิดอย่างพระคัมภีร์” ในขณะที่
ที่คุณไม่สามารถ “มีความคิดอย่างพระคัมภีร์” ได้โดย
ไม่มีความรู้บ้างใน “ความจริงของพระคัมภีร์” การสร้าง
สาวกอย่างเกิดผลต้องอาศัยชายและหญิงที่อุทิศตน
ซึ่งสามารถช่วยผู้อื่นให้ค้นพบวิธีการคิดตามหลัก
พระคัมภีร์

การทดสอบที่แท้จริงว่าเป็นอย่างนี้หรือไม่ก็เพียง
แค่สังเกตว่าสาวกใหม่มีความยินดีแค่ไหนในการรับใช้
ผู้อื่น “แม้แต่คนที่ไม่สมควรได้รับ” ก็ตาม และเป็น
แบบอย่างของสาวกไปพร้อมๆ กัน เราจะไม่เกิดผลใน
ความพยายามสร้างสาวกและสอนผู้อื่นของเราจนกว่า
สิ่งนั้นจะเริ่มต้นขึ้น

การติดตามพระเยซูมีความแตกต่างทางวัฒนธรรม
และการโต้ตอบด้านสัญชาติญาณอย่างมากจากสิ่งที่โลก
รอบตัวเราให้แนวทางไว้ ซึ่งเราไม่ควรคาดหวังว่าสาวก
ใหม่จะเกิดผลอย่างทันทีในการติดตามพระเยซูและการ
เป็นสาวก

จดหมายของเปาโลที่เขียนถึงนักเทศน์หนุ่มเกี่ยว
กับการสร้างสาวกอยู่ในหนังสือ 1, 2 ทิโมธี และทิทัส
ท่านแนะนำว่าสิ่งสำคัญที่ผู้เชื่อซึ่งเป็นผู้ใหญ่และมีความ
สามารถต้องทำคือการเป็นพี่เลี้ยงของผู้เชื่อใหม่และ
ยังไม่เติบโต เรามักเรียกจดหมายฝากสามฉบับนี้ว่า
“จดหมายฝากศิษยาภิบาล” แต่การอ่านหนังสือเหล่านี้
อย่างถี่ถ้วนอาจทำให้เราคิดว่าเราควรเรียกหนังสือ
ดังกล่าวว่าเป็น “คู่มือการเป็นพี่เลี้ยงสำหรับผู้รับใช้แห่ง
แผ่นดินของพระเจ้า”

การสร้างสาวก
อย่างเกิดผล
ต้องอาศัย
ชายและหญิงที่อุทิศตน
ซึ่งสามารถช่วยผู้อื่น
ให้ค้นพบวิธีการ
ติดตามหลักพระคัมภีร์

การเป็นพี่เลี้ยง

เมื่อเราเกิดผลในการใช้ความสัมพันธ์ตามธรรมชาติและการมีส่วนร่วมกับชุมชนเพื่อสร้างสาวก และสร้างกลุ่มที่มีพระเยซูเป็นศูนย์กลางเพื่อสอนคนอื่น ๆ ให้สร้างสาวกแล้ว เราควรมองหาโอกาสในการเป็นพี่เลี้ยงเพื่อให้ดีขึ้นด้วยขั้นตอนต่างๆ ที่เหมือนกัน

การเติบโตฝ่ายวิญญาณเป็นกระบวนการหรือการเดินทางมากกว่าเป็นเหตุการณ์เสมอ คนอื่นต้องการประโยชน์จากประสบการณ์และความสามารถของคนที่ทำก่อนหน้าเขา ลำดับขั้นตอนของการเป็นพี่เลี้ยงมีลักษณะต่อไปนี้

เราเริ่มต้นทำบางอย่างก่อนแล้วขอให้คนอื่นดู จากนั้นเราขอให้เขาทำด้วยกันกับเรา ต่อมาให้เขาทำด้วยตัวเขาเองแล้วเราเป็นผู้ดู สุดท้าย เราส่งเขาออกไปทำ

การเป็นพี่เลี้ยงแท้จริงแล้วบางครั้งก็เป็นเหมือนการสื่อสารสองทาง ผู้เชื่อทุกคนควรมีคำถามสองข้อในเรื่องนี้ว่า หนึ่ง ใครจะเป็นพี่เลี้ยงให้ข้าพเจ้า เพราะเราไม่เคยแก่เกินไปหรือดีเกินไปที่จะได้รับการสร้าง และสอง เรากำลังเป็นพี่เลี้ยงให้ใคร ถ้าเราไม่สามารถตอบคำถามเหล่านั้นได้ เราก็ควรหยุดและใช้เวลาทบทวนสักครู่

มุมมองที่สำคัญของการเป็นพี่เลี้ยงคือความสามารถที่จะแน่ใจว่าเราและคนที่เราเป็นพี่เลี้ยงเขาต่างประพฤติน้อย่างรับผิดชอบต่อบทบาทประสงค์ของพันธกิจ นี่เป็นโอกาสในการแบ่งปันช่วงเวลาที่เราก่อเกิดผลและเวลาที่ไม่ได้มีผลให้เก็บเกี่ยว ถือเป็นเวลาของการประเมินผลและพุดคุยกันด้วยความซื่อสัตย์เกี่ยวกับผลลัพธ์

ทั้งยังสามารถเป็นเวลาในการสร้างแบบอย่างที่สำคัญของการสามัคคีธรรมตามที่ลูกาเข้าใจและเป็นการอธิษฐานตามที่พระเยซูทรงทำเป็นแบบอย่างกับสาวกของพระองค์

หนึ่งในความท้าทายสำหรับทั้งการศึกษาพระคัมภีร์ตาม “คำสอนของอัครทูต” คือในการแสดงและในความสัมพันธ์ของการเป็นพี่เลี้ยงซึ่งมักมีลักษณะตัวต่อตัว ไม่ใช่เป็นกลุ่ม คือวิธีการสร้างและคงไว้ซึ่งการพูดคุยที่มีความหมายเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีและวัดได้

ขอให้อ่านกลับไปคิดถึงการพูดคุยของเราก่อนหน้านี้เกี่ยวกับเมืองฟิลิปปีและเปาโลในกิจการ 16 ลูกาเลือกใช้คำว่า “สนทนากัน” แทนที่จะใช้คำที่เป็นทางการมากกว่าว่า “ให้คำบรรยาย” ซึ่งมีความหมายที่เป็นไปได้ นี่ควรทำให้เราหยุดและคิด

การเติบโตฝ่ายวิญญาณเป็นกระบวนการหรือการเดินทางมากกว่าเป็นเหตุการณ์เสมอ

เราเริ่มต้นการสนทนา (พูดคุย) อย่างมีความหมายได้อย่างไร เราสามารถตั้งคำถามนำซึ่งเราคิดว่าสามารถเป็นจุดเริ่มต้นการพูดคุยซึ่งจะนำไปยังจุดที่เราต้องการไป ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเราต้องการสอนกลุ่มของเราเรื่องความชื่นชมยินดีของการอยู่ในพระคริสต์ เราก็ควรเริ่มต้นกับคำถามเปิดที่ว่า “อะไรทำให้คุณมี

ความชื่นชมยินดีอย่างมากในชีวิต”

ถ้าเราต้องการสอนเรื่อง “การใช้เวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุด” เราควรเริ่มต้นด้วยการถามว่า “ถ้าคุณมีเวลาทั้งวันโดยไม่มีอะไรทำ คุณจะใช้เวลาของคุณอย่างไร”

บางครั้งคำถามอย่างนั้น “เกาฏุกที่คันของผู้คน” แต่บางครั้งก็ไม่ถูก เขาแทบสามารถตอบสนองต่อรายการของผู้สอน/ผู้นำ มากกว่าความต้องการจริงของกลุ่ม

บางครั้งผู้นำก็ลืมไปว่ากลุ่มคนที่เราหวังว่าจะฝึกและเป็นพี่เลี้ยงให้เขากำลังต่อสู้กับปัญหาสารพัด และยิ่งเรามีความยืดหยุ่นในการสอนมากเท่าใด เราก็ก็น่าจะเข้าใจการมีส่วนร่วมที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

คุณจำชื่อหัวข้อของบทนี้ได้หรือไม่ บทนี้ชื่อ “การเป็นสาวกตามธรรมชาติ” ธรรมชาติมีความหมายโดยนัยทุกแบบ โดยมีการเจริญเติบโต การไวต่อสภาพแวดล้อม และแนวคิดที่เป็นหนึ่งเดียวต่อสถานการณ์

มีแหล่งข้อมูลนานาชาติเพื่อค้นหาวิธีการสร้างสาวกที่คาดการณ์ได้และมีแบบแผนมากขึ้น แต่ความท้าทายที่แท้จริงคือการมีส่วนร่วมให้มากในบริบททางวัฒนธรรมของบุคคลที่เราค้นพบวิธีการเฉพาะและเกิดผลเพื่อการสร้างสาวกให้เกิดผลและยั่งยืนต่างหาก

ใน 1 โครินธ์ 11:1 อัครทูตเปาโลหนุนใจผู้อ่านในหนังสือโครินธ์ด้วยถ้อยคำต่อไปนี้คือ “จงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า เหมือนกับที่ข้าพเจ้าทำตามแบบอย่างของพระคริสต์” นั่นเป็นการเปิดประตูสู่ความคิดที่ว่าความพยายามของเราในการ “สร้างสาวกตามธรรมชาติ”

สามารถได้รับพรโดย “การทำตามแบบอย่างพระเยซู”
บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่บางครั้งเราเห็นความคิดเห็น
ในพระกิตติคุณที่พูดถึง “วันเวลาในชีวิตของพระเยซู”

หนึ่งในพระคำเหล่านั้น และตอนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับ
แนวคิดเรื่องการสร้างสาวกคือในมัทธิว 9:35-39 ตามที่
มัทธิวบันทึกไว้ พระเยซู “ทรงดำเนินไปตามเมืองและ
หมู่บ้านโดยรอบ” การใช้คำกริยาของมัทธิวในที่นี้ชี้ให้
เห็นบางอย่างเช่น “พระเยซูจึงทรงดำเนินไปตามเมือง
และหมู่บ้านโดยรอบ” นั่นเป็น “การออกไป” ของพระ
มหาบัญชา

วันเวลาในชีวิตของพระเยซู

ในการออกไปของพระองค์เกี่ยวกับ การทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศพระกิตติคุณของแผ่นดินพระเจ้า และทรงรักษาโรคทุกชนิด “การออกไป” ของพระองค์เป็นความตั้งใจอย่างชัดเจนในแง่ของพันธกิจและการสร้างสาวก ในการทำกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ทำให้พระเยซูทรงเผชิญกับฝูงชนซึ่งมีผู้คนที่กำลังเดือดร้อนอย่างมากในด้านต่างๆ มัทธีวบรรยายถึงคนเหล่านั้นว่าเป็นเหมือน “ฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง”

แทนที่จะทรงรังเกียจฝูงชน หวาดกลัวฝูงชน หรือแม้กระทั่งทรงเลือกที่จะเพิกเฉยต่อฝูงชน พระองค์กลับมีพระเมตตาต่อฝูงชนและทรงเห็นคนเหล่านั้นเป็นเหมือน “ฝูงนาคที่เลื่องลือ” ในตอนนั้นพระเยซูจึงทรงบอกเราว่า “เพราะฉะนั้นท่านจงอ่อนน้อมพระองค์ ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ทรงส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์”

ถ้าเราพิจารณาสามวลีต่อไปนี้คือ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา ทรงประกาศพระกิตติคุณ และทรงรักษาโรค และค้นหาในพระกิตติคุณว่าตรงไหนที่พระเยซูทรงทำสิ่งเหล่านี้ เราก็จะพบได้อย่างรวดเร็วว่าวิธีการสร้างสาวกของพระองค์นั้นทรงทำด้วยความตั้งพระทัย

เมื่อทรงสั่งสอนในธรรมศาลาพระองค์ทรงถูกข่มขู่เอาชีวิตอยู่บ่อยๆ (อ่าน ลูกา 4:16-30 โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 28-30) เมื่อพระองค์ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า (อ่าน ลูกา 7:36-50) ผู้คนที่เคร่งศาสนาสมัยนั้นต่างเกลียดชังพระองค์

แม้กระทั่งเมื่อพระองค์ทรงรักษาโรคเราก็เห็นบ่อยๆ ว่าเหล่าผู้นำศาสนาต่างพร้อมที่จะทำลายพระองค์

(อ่าน มัทธิว 12:9-14) “การทำตามแบบอย่างพระเยซู” ไม่ได้หมายความว่าเราพยายามและเลียนแบบกิจกรรมของพระองค์ตามตัวอักษร แต่ให้เราค้นหาว่าพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงเหล่านั้นสามารถสำแดงออกในบริบททางวัฒนธรรมของเราได้อย่างไร ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงมีส่วนร่วมในโลกของพระองค์โดยทรงรับรู้ถึงความต้องการของโลก และทรงยินดีรับความเสี่ยงเพื่อตอบสนองความต้องการเหล่านั้น นั่นเป็นการสร้างสาวกแบบธรรมชาติที่ดีที่สุด

จากการสังเกตวิธีการที่มัทธิวพูดถึงเกี่ยวกับ “วันเวลาในชีวิตของพระเยซู” เราเรียนรู้ถึงสิ่งที่พระเยซูทรงทำสิ่งที่ทรงเห็น สิ่งที่ทรงรู้สึก และสิ่งที่พระองค์ทรงพูดหลังจากนั้น เราเรียนรู้ขั้นตอนนั้นในบริบทของการมีส่วนร่วมการรับรู้ และการยอมเสี่ยง

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราเข้ามีส่วนร่วมในบริบททางวัฒนธรรมของเราซึ่งทำให้เรารู้ตัวอย่างใกล้ชิดถึงความต้องการของชุมชนและยินดีรับความเสี่ยงเพื่อตอบสนองความต้องการเหล่านั้น ถ้าเราทำอย่างนั้น เราก็ทำสิ่งที่พระเยซูทรงทำ เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเห็น รู้สึกอย่างที่พระองค์ทรงรู้สึก และค้นพบว่าเรากลายเป็นคำตอบต่อคำอธิษฐานของเราเอง เมื่อเราอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการเก็บเกี่ยว

ทำสิ่งที่พระเยซู
ทรงทำ
รู้จักอย่างพระเยซู
ทรงรู้จัก
และเห็นสิ่งที่พระเยซู
ทรงเห็น

บทที่ 5

การทวิจำนวน

คำสั่งสอนของพระเยซูมักใช้คำอุปมาเกี่ยวข้องกับการเพาะปลูกเพื่อพูดถึงแนวคิดในการเติบโตของแผ่นดินของพระเจ้าและสาวกที่พยายามนำสวรรค์ลงมายังโลก ในบทก่อนหน้านี้เรายกตัวอย่างคำอุปมาเรื่องคนหว่านพืช ซึ่งเป็นเรื่องราวที่พบอยู่ในพระกิตติคุณทั้งสามเล่มที่บันทึกเรื่องเดียวกัน สิ่งที่เราควรจดจำจากเรื่องราวนี้ไม่ใช่เพียงแค่ความจริงที่ว่าเมล็ดพันธุ์ซึ่งตกลงบนดินดีแล้วให้ผลผลิตมากกว่าปกติ แต่ควรจดจำเมล็ดพันธุ์ที่ตกลงบนหนทาง บนหิน และท่ามกลางต้นหนามซึ่งไม่ให้ผลผลิต ทุกคนที่เคยพยายามปลูกพืช หรือแม้กระทั่งทำสวนครัวหลังบ้านต่างรู้ว่าชีวิตในโลกของการเพาะปลูกมีความท้าทาย

อุปมาเรื่องข้าวละมานซึ่งพบอยู่ในมัทธิว 13:24-30 เท่านั้น ถึงแม้ว่าเจ้าของนาสั่งให้คนงานของเขาไปหว่านข้าวพันธุ์ดีในทุ่งนา แต่ศัตรูก็แอบเข้ามาในตอนกลางคืนแล้วหว่านข้าวละมาน (วัชพืช) ลงไปปะปนกับข้าวพันธุ์ดี นี่เป็นเรื่องราวของแผนการร้ายซึ่งสามารถช่วยให้คนของแผ่นดินของพระเจ้าเรียนรู้ถึงปัญหา และเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ย้ำเตือนเราว่าชีวิตในโลกของการเพาะปลูกมีความท้าทาย

ชาวนาในโลกซึ่งอยู่ในพื้นที่ของพระเยซูเก็บเกี่ยวพืชผลของตนอย่างมีเป้าหมายในใจสำหรับปีถัดมา ที่นั่นไม่มีร้านขายเมล็ดพันธุ์ที่เกษตรกรสามารถซื้อหาได้ในระหว่างฤดูกาลเพาะปลูก เขาหว่านพืชในท้องทุ่งสำหรับฤดูกาลถัดไป เขาจำเป็นต้องทำอย่างนั้นแม้ในยามที่มีปัญหาเรื่องการเลี้ยงดูครอบครัวก็ตาม เขาเก็บเมล็ดพันธุ์จากต้นพืชพันธุ์ดีเพื่อนำไปปลูกครั้งต่อไป

เป้าหมายของเขาคือทิวทัศน์ผลผลิต ซึ่งสามารถช่วยให้เราเข้าใจภาษาอันทรงพลังของคำอุปมาเรื่อง คนหว่านพืชเมื่อพระเยซูตรัสว่าดินดีให้ผลผลิต “สามสิบเท่า หกสิบเท่า หรือร้อยเท่า” สดุดี 126:5-6 กล่าวว่า “ผู้ที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เก็บเกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องยินดี”

“ผู้ที่ร้องไห้ออกไปโดยหอบเมล็ดพืชเพื่อจะหว่าน จะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องยินดี โดยหอบฟ่อนข้าว มาด้วย” ชาวนาเหล่านี้ “หว่านด้วยน้ำตา” และ “ร้องไห้ออกไป” เพื่อครอบครัวของเขาซึ่งหิวโหย เขาจะอดอยากในปีหน้าถ้าไม่หว่านข้าวในปีนี้

เรื่องนี้ให้หลักการที่มีอนุภาพมากสำหรับการเป็นสาวก เมื่อเราปลูกพืชเราไม่เพียงหวังแค่ให้มีเมล็ดพันธุ์เล็กน้อยเต็มเข้ามาในยุ่งฉางของเราสำหรับฤดูหนาวที่จะมาถึงเท่านั้น แต่เรากำลังปลูกพืชเพื่อการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์มากซึ่งจะมาถึงในปีหน้า

การเป็นสาวกไม่เกี่ยวกับการเพิ่มจำนวนสมาชิกคริสตจักรหนึ่งหรือสองคนต่อปี พันธกิจของเราคือ การนำโลกมาถึงพระคริสต์ เราหว่านเมล็ดของพระกิตติคุณเพื่อที่เราจะเห็นการเก็บเกี่ยวที่สมบูรณ์ซึ่งให้เมล็ดพันธุ์มากมาย เพื่อนำไปปลูกในทุ่งนาแห่งใหม่ในปีต่อไป

เพื่อนทุกคนที่เรามีในฐานะคนรู้จักเป็นผลผลิตที่มีศักยภาพของจำนวนเมล็ดพันธุ์มากมายเพราะเพื่อนคนนั้นจะมีเพื่อนและคนรู้จักอีกหลายคน พระเยซูตรัสว่า “เราบอกพวกท่านว่า เกษนาขึ้นดุนาเกิด ทุ่งนา เหลืองอร่ามและถึงเวลาเกี่ยวแล้ว” (ยอห์น 4:35)

การย้ายเดือนผ่านทางภาพของจินตนาการว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นเรื่องของการเติบโตสามารถเป็นแรงจูงใจที่มีพลังเพื่อให้การสร้างสาวกเป็นเรื่องจริงจังมากขึ้นกว่าที่เราคิด แต่ในเวลาเดียวกันเราต้องไม่ลืมว่าการเพาะปลูกไม่ใช่หลักประกัน

ดีทริช บอนเฮฟเฟอร์ผู้เป็นศิษยาภิบาลและนักศาสนศาสตร์ชาวเยอรมันที่ยิ่งใหญ่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้เขียนหนังสือที่น่าพิศวงและมีความท้าทาย ชื่อ ค่าของการเป็นสาวก (The Cost of Discipleship) สารสำคัญของหนังสือเล่มนี้คือการติดตามพระเยซูเป็นการแสดงออกด้วยความเชื่อที่มีค่า และก่อนที่จะเริ่มดำเนินการบุคคลนั้นควรคิดถึงผลที่ตามมา

เหมือนกับคำอุปมาสั้น ๆ สองเรื่องที่พระเยซูตรัสไว้ในลูกา 14:28-33 ที่ทรงให้ข้อสังเกตว่าบุคคลที่คิดจะสร้างตึกควรรู้ว่าต้องใช้จ่ายเท่าไรก่อนเริ่มก่อสร้างเพื่อว่าโครงการของเขาจะไม่จบลงอย่างค้างคาและถูกเยาะเย้ย

หรือกษัตริย์ที่จะออกไปรบก็ต้องนับทรัพย์สินที่
ตนมีอยู่เพื่อให้แน่ใจว่าตนเองสามารถเอาชนะสงคราม
ได้ ถ้าไม่สามารถชนะสงครามกษัตริย์ก็ควรหาวิธีการ
เจรจาเพื่อสันติ ประเด็นที่รวมเอาภาพของการเติบโต
เข้ากับภาพของการนับสิ่งที่ต้องใช้ก็เพื่อเตือนเราว่าการ
สร้างสาวกบางครั้งพุดง่ายกว่าทำ

เมล็ดพันธุ์ที่ปลูกลงไปในคนรุ่นหนึ่งอาจไม่เริ่ม
งอกและเกิดผลจนกระทั่งคนรุ่นต่อมา มิซซันนารีรุ่น
แรกๆ ที่ไปประเทศเกาหลีหลังจากสงครามไม่ “ประสบ
ความสำเร็จ” ในแง่ของการรายงานถึงการเก็บเกี่ยวดวง
วิญญาณจำนวนมากที่นำไปถึงพระเจ้า

แต่คนเหล่านั้นจำนวนมากทำงานอย่างซื่อสัตย์ใน
การแบ่งปันข่าวประเสริฐและการสร้างสาวก เราจึงเห็น
แผ่นดินของพระเจ้าเติบโตในประเทศนั้นในคนรุ่นถัดมา

เราบอกพวกท่านว่า
เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด
ทุ่งนาเหลืองอร่าม
และถึงเวลาเกี่ยวแล้ว

ยอห์น 4:35

นี่ไม่ได้หมายความว่าคนรุ่นแรกทำงานล้มเหลว ที่จริงแล้วตรงกันข้าม คนรุ่นที่สองสามารถเรียนรู้ได้จากคนรุ่นก่อนว่าที่ไหนดินดี และก็คงเป็นเหมือนคำอุปมาเรื่องข้าวละมานด้วยเช่นกันว่าตรงไหนที่ศัตรูหว่านวัชพืชลงไปท่ามกลางเมล็ดพันธุ์ดี

เพราะว่าเราด้วยเช่นกันที่รับเอาวิธีการวัดผลจากทางโลกไม่ใช่จากแผ่นดินของพระเจ้า เราจึงมักคาดหวังการตอบสนองต่อความพยายามในการสร้างสาวกให้เป็นเหมือนกันทุกที่

ในที่สุดทำที่นั่นก็ผลักดันให้หลายคนที่รับใช้พระเจ้าในการสร้างสาวกมองเห็นว่าตัวเองล้มเหลว และไม่มีคุณค่าต่อแผ่นดินของพระองค์ ใน 2 ทิโมธี 2:15 เปาโลพูดกับชายหนุ่มที่กำลังประกาศกับผู้ที่ยังไม่เชื่อว่า “จงอุตส่าห์ถวายเป็นตัวท่านเองที่พระเจ้าทรงรับรองแล้วแต่พระองค์ เป็นคนงานที่ไม่อับอาย สอนพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง”

ถ้าคุณเติบโตมากับพระคัมภีร์ใหม่ฉบับคิงเจมส์ คุณอาจจำข้อความนี้ได้ว่า “จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเอง...” คำที่เปาโลใช้จริงๆ แปลไว้ว่า “จงอุตส่าห์” ซึ่งได้รับการแปลไว้ในพระคัมภีร์ฉบับต่างๆ ให้ทันสมัยใหม่โดยหมายความว่า “จงทำดีที่สุด” แปลความได้ว่า “จงทำดีที่สุดเท่าที่คุณสามารถทำได้”

กุญแจสำคัญที่เราต้องสังเกตตรงนี้คือ “คุณเอง” ซึ่งเป็นคำเอกพจน์ ทิโมธีจำเป็นต้องทำให้ดีที่สุด ไม่ใช่คนอื่นทำดีที่สุด เปาโลไม่ได้พูดว่า “ทำตัวอย่างที่ข้าพเจ้าทำ” พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้องให้เราเปรียบเทียบชีวิตและการงานกับคนอื่น พระองค์ทรงขอให้เรา

แต่ละคน “ทำดีที่สุด” ของเรา ไม่ใช่ดีที่สุดของคนอื่น
ประเด็นคือ การสร้างสาวกก็เหมือนกับการปลูกพืช
ซึ่งเป็นงานที่มีความเสี่ยง ดังที่เปาโลกล่าวชัดเจนกับชาว
โครินธ์ใน 1 โครินธ์ 3:5-9 ว่าคนหนึ่งปลูก คนหนึ่งรดน้ำ
แต่ที่สุดแล้วพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เมล็ดพืชเติบโต
เปาโลบอกชาวโครินธ์ว่าท่านเป็นผู้ที่ปลูกพระ
กิตติคุณในเมืองของเขา และอพอลโลเป็นผู้รดน้ำ แต่
พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้เจริญเติบโต
เมื่อเรารู้ทิศตนให้กับการสร้างสาวกและทำดีที่สุด
เท่าที่เราสามารถทำได้แล้ว เราทำส่วนที่พระเจ้าทรง
ต้องการจากเราแล้ว คือ “ทำดีที่สุด” และนั่นถูกต้องแล้ว
ไม่ว่าการเก็บเกี่ยวจะมากหรือน้อยก็ตาม
คนที่มีการเก็บเกี่ยวอันยิ่งใหญ่ก็ควรใส่ใจดูแลให้
มากเพื่อหลีกเลี่ยงความเย่อหยิ่งและโอ้อวด ส่วนคนที่
เก็บเกี่ยวน้อยเมื่อทำดีที่สุดแล้วก็ควรมีความอบอุ่นใจที่
ได้ทำสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงต้องการจากเราแล้ว

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

เดนิสใช้เวลาของเขาเพื่อชักชวนเพื่อนในทีม
โบว์ลิ่งไปคริสตจักรโดยใช้วิธีการตรง เมื่อเขาพูดถึง
ชีวิตที่พระเยซูทรงเปลี่ยนแปลง และเพื่อน ๆ ก็ควร
อยากให้ชีวิตของตนเปลี่ยนแปลงที่คริสตจักรด้วย
เช่นกัน สมาชิกในกลุ่มโบว์ลิ่งบางคนไม่สนใจ เพราะ
เคยมีประสบการณ์ที่ไม่ดีกับคริสตจักรมาก่อน เดนิส
จะสื่อสารกับเขาอย่างไร เขาตัดสินใจชวนคนเหล่านั้น
ไปใช้เวลาผ่อนคลายร่างกายหลังจากเล่นโบว์ลิ่งแล้ว
ที่บ้านของเขาและรับประทานอาหารว่างด้วยกัน ที่นี้
เขาสามารถพูดอย่างไม่เป็นทางการถึงชีวิตของเขาที่
เปลี่ยนแปลงไปจากก่อนที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า

จทอดวนของคุณไปอีกด้านหนึ่ง

เราอาจจำเป็นต้องเปลี่ยนความคิดและวิธีการของเราเพื่อให้การเก็บเกี่ยวเกิดผลมากมาย นี่เป็นบทสุดท้ายแล้ว ดังนั้นการใช้คำอุปมาเกี่ยวกับการปลูกพืชเพิ่มเติมก็คงไม่เสียหายอะไร ถ้าคุณต้องการปลูกกล้วยและต้องการมองหาพื้นที่ซึ่งดีที่สุดคุณก็คงเลือกปลูกกล้วยที่ประเทศอินเดีย บราซิล หรือเอกวาดอร์

ถ้าคุณไม่คุ้นเคยกับพื้นที่เขตร้อนและตัดสินใจจะพยายามปลูกกล้วยที่ประเทศฟินแลนด์ กล้วยของคุณก็คงเป็นน้ำแข็งและตายตั้งแต่ฤดูหนาวแรกเริ่มมาเยือนแล้ว คงไม่มีเกษตรกรคนไหนโง่พอที่จะทำเช่นนั้น แล้วทำไมเราจึงทำอย่างนี้กับคริสตจักรของเราละ

เมล็ดพันธุ์พืชชนิดต่าง ๆ ในพื้นที่ต่าง ๆ ต้องการการดูแลที่แตกต่างกัน กล้วยไม่สามารถเติบโตในพื้นที่หนาวเย็นอย่างตอนเหนือของทวีปยุโรป หรือเราไม่สามารถคาดหวังให้ต้นสนจากประเทศฟินแลนด์อยู่รอดได้ในทะเลทรายอาหรับ แต่เมื่อเป็นเรื่องของคริสตจักรก็ยังมีความต้องการลอกเลียนสิ่งที่เคยประสบความสำเร็จในพื้นที่แห่งหนึ่ง เพียงแค่ปลูกถ่ายทุกอย่างในพื้นที่วัฒนธรรม และผู้คนที่แตกต่างกันออกไปอย่างสิ้นเชิง แล้วคาดหวังว่านั่นจะได้ผลเหมือนกัน

ในยอห์น 21 เปโตรบอกกับสาวกหกคนของพระเยซูว่าท่านกำลัง “ไปจับปลา” และชวนเขาไปด้วยกัน เขาไปที่ทะเลกาลิลีและจับปลาทั้งคืน แต่จับไม่ได้เลยสักตัวเดียว บางทีพระเยซูคงกำลังสื่อข้อความที่เกี่ยวกับแผนการนี้ให้เปโตรทราบ ในขณะที่เขากำลังกลับเขี้ยว

ตาม
เรามา...

เช้าวันนั้นพระเยซู (แม้เขาจำพระองค์ไม่ได้) ตรัสถามว่า “ลูกเอ๋ย ยังไม่ได้ปลาหรือ” พระองค์ทรงก่อไฟเพื่อย่างปลาสำหรับอาหารเช้าไว้แล้ว

พระองค์ทรงบอกเขาว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือ แล้วจะได้ปลามาก” เขาเชื่อฟังคนแปลกหน้านี้และจับปลามากมายจนแทบนำกลับเข้าฝั่งไม่ไหว ในที่สุด เปโตรก็จำได้นั่นคือพระเยซู แล้วท่านจึงรีบกลับเข้าฝั่ง สวาทคนอื่น ๆ ต่างช่วยกันลากอวนเข้าฝั่ง วันนี้เขาได้ปลาทั้งหมด 153 ตัว

ไม่สำคัญว่าเราทำงานหนักแค่ไหน ไม่สำคัญว่าเราพยายามทุ่มเทเพียงใด และไม่สำคัญว่าน่าตื่นเต้นอย่างไรที่เราใช้เครื่องทำหมอกควันในที่มึนมัสการ นั่นไม่ช่วยให้อะไรเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด ชาวนาอาจดูแลพืชพันธุ์ของเขาทั้งกลางวันและกลางคืน เขารดน้ำตอนกลางวัน เขาคลุมต้นไม้จากหิมะ เขาใส่ปุ๋ยและให้อาหารแต่มันก็ยังไม่เติบโต สุดท้ายแล้วชาวนาเพียงแค่ควบคุมสิ่งที่เขาทำ เขาไม่สามารถควบคุมสิ่งที่พืชทำให้เหมือนที่เขาต้องการได้

เกษตรกรทุกคนรู้ว่าในที่สุดแล้วต้องมาถึงจุดที่คุณต้องหยุดควบคุมและมีเพียงความหวังเท่านั้น ในยอห์น 21 เปโตรทำงานหนักที่สุดเพื่อจับปลา ทั้ง ๆ ที่ท่านพยายามตลอดทั้งคืนก็ยังจับปลาไม่ได้เลย แม้ว่าท่านจะเป็นชาวประมงมืออาชีพก็ตาม แต่เพียงแค่ว่าท่านยอมยกการจับปลาให้กับพระเยซู ท่านได้นั่นอวนก็เต็มล้นไปด้วยปลา

ขอให้เรารวมแนวคิดทั้งสามนี้เข้าด้วยกัน การโต้เถียงกันในคริสตจักรเมืองโครินธ์เกิดขึ้นระหว่างคนที่

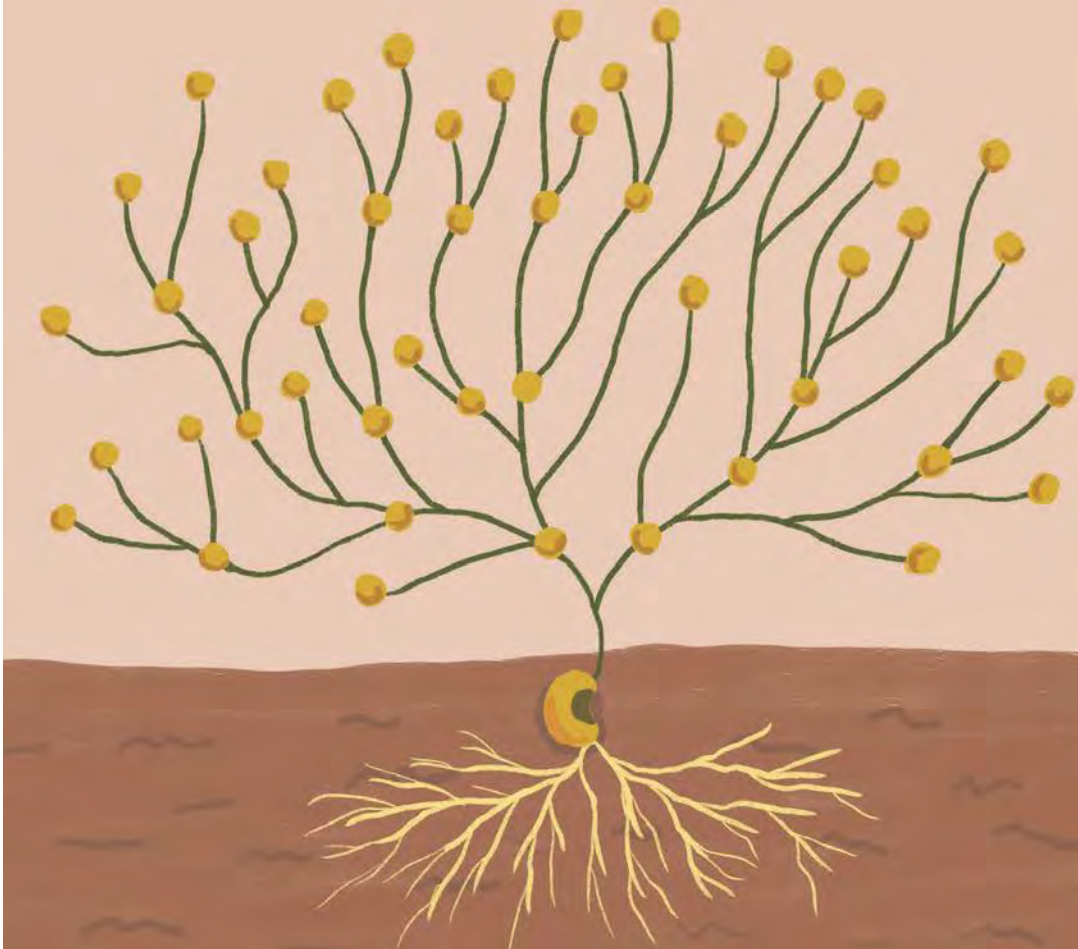
เห็นด้วยกับเปาโลและคนที่เห็นด้วยกับอปอลโล แต่เปาโลต้องการขยับมุมมองนี้ไปจากเขาเมื่อท่านพูดใน 1 โครินธ์ 3:6-9 ว่า “ข้าพเจ้าปลูก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต เพราะฉะนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน และทุกคนก็จะได้บำเหน็จตามการงานของตน เพราะว่าเราทำงานเพื่อพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระองค์”

เป็นหน้าที่ของเราในการปลูกและรดน้ำ ผู้ที่ปลูกอาจไม่ได้เห็นต้นพืชเติบโตขึ้น บางทีเขาหวานเมสิดไว้กับบุคคลหนึ่งในเมืองที่อยู่ห่างไกลออกไป แล้วก็ไม่เคยได้ยินอะไรจากที่นั่นเลย

ผู้ที่รดน้ำอาจเป็นพี่เลี้ยงคนนั้นด้วยเมสิดพันธุ์นี้เป็นเวลาหลายปี และรู้สึกเหมือนกับว่าไม่มีอะไรก้าวหน้าเลยทั้งๆ ที่เขาเพียรพยายาม แต่จากสิ่งที่เขาทำพระเจ้าอาจทรงกำลังทำให้เมสิดเติบโตขึ้นภายในซึ่งจะปรากฏให้เห็นในชุมชนของเขาในวิถีทางที่ผู้ปลูกและผู้รดน้ำไม่เห็นหรือแม้กระทั่งไม่เข้าใจ

ถ้าทุกคนพยายามควบคุมการเติบโตด้วยตนเอง บางทีการเติบโตอาจไม่เกิดขึ้นเลย แต่ถ้าเขายอมให้พระเจ้าทรงเป็นผู้ชี้แนะในความเป็นไปได้แล้ว ก็จะไม่มีความขัดแย้งกันเมสิดพันธุ์เหล่านี้ได้

จงออกไปและออกไป

ที่นี่เรามีความลำบากเกิดขึ้นในคริสตจักร ในความต้องการของเราที่จะรักษาการควบคุมเหนือการเติบโต เพื่อว่าจะได้ทำ “อย่างถูกต้อง” เราเสนอวิธีการของเราเข้าไปในขั้นตอนการเป็นสาวกและไม่มีที่ใดเป็นอย่างนี้มากไปกว่าในคริสตจักร

น่าสนใจในการเขียนหนังสือกิจการที่ลูกาแสดงถึงความไม่สนใจในโครงสร้างขนาดใหญ่ที่เป็นกลุ่มเดียว โดยทุกคริสตจักรท้องถิ่นซึ่งเปาโลช่วยก่อตั้งต้องทำตาม ในขณะที่โลกตะวันตกส่วนใหญ่ดูเหมือนจะให้ความสำคัญกับเรื่องนั้น แต่ส่วนอื่นๆ ของโลกดูเหมือนกับลูมากมากกว่าที่ไม่สนใจกับเรื่องนั้น

คณะนิกายสามารถช่วยได้ในด้านยุทธวิธี ความร่วมมือ หลักความเชื่อด้านศาสนศาสตร์ และการระดมทรัพยากร แต่ก็มีอันตรายของการยอมให้โครงสร้างแบบระบบราชการเข้ามากำหนดพันธกิจแทนที่การยอมให้ผู้ที่ทำงานการสร้างสาวกเป็นผู้กำหนดวิธีการปฏิบัติที่ดีที่สุด โครงสร้างที่เกิดมาจากผู้ “อยู่ไกล” บางครั้งอาจพยายามควบคุมพันธกิจแทนที่จะเป็นการสนับสนุนการพันธกิจ

อาจเป็นประโยชน์ที่จะคิดว่าทุกครั้งที่มีผู้เชื่อตัดสินใจติดตามพระเยซู บุคคลนั้นกำลังปักธงในนามของแผ่นดินของพระเจ้าเพื่อยึดครองเขตพื้นที่ใหม่ รอบๆ ฐานจินตนาการนั้น เหล่าผู้เชื่อสามารถพบกันในพระนามพระเยซูโดยเขาทั้งหลายอุทิศตัวเพื่อฟังคำสอนของบรรดาอัครทูตและร่วมสามัคคีธรรม รวมทั้งหักขนมปังและอธิษฐาน (กิจการ 2:42) เราอาจแวดล้อมไปด้วยคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า แต่ผ่านทางความเชื่อในพระเยซู

เราอ้างสิทธิ์ยึดครองพื้นที่แล้วเพื่อกษัตริย์แห่งแผ่นดินคือพระเยซูพระเมสสิยาห์
นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมคำว่า “ตัวแทนแผ่นดินของพระเจ้า” จึงเป็นคำอธิบาย
ที่เหมาะสมของความเป็นคริสตจักร และจากการเป็นตัวแทนแผ่นดินของพระเจ้า
เราจึงมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องในวัฒนธรรมที่อยู่รอบๆ ตัวเราเพื่อเสาะหาผู้คน
จากวัฒนธรรมนั้นซึ่งเราสามารถช่วยสร้างชุมชนของผู้ที่จะ “ปกป้องในนามของ
แผ่นดินของพระเจ้า” นี่คือการสัมพันธ์ระหว่างสถาบัน/องค์กรกับกลุ่มบุคคล
ที่มีความสำคัญ

โดยธรรมชาติแล้วสถาบัน/องค์กรมีระบบโครงสร้างแบบราชการมากกว่า
ความจำเป็นต้องมี และมักทำให้งานล่าช้า สถาบัน/องค์กรให้ความสำคัญกับ
โครงสร้างจนมองข้ามพันธกิจไป อีกด้านหนึ่งกลุ่มบุคคลมักมีอิสระในการ
ปฏิสัมพันธ์ในขณะนั้น มีขั้นตอนน้อย และสร้างความคืบหน้าให้กับแผ่นดินของ
พระเจ้าย่อยๆ รวมไปถึงการสร้างสาวกด้วยวิธีการที่เกิดผลยิ่งกว่ามาก

อย่างไรก็ตาม อันตรายนี้อาจเกิดจากการมีอิสระมากและไม่มีโครงสร้างกลุ่ม
บุคคลก็สามารถหลุดออกไปจากเส้นทางที่ถูกต้องของพระกิตติคุณได้ สถาบัน/
องค์กรสามารถช่วยเหลือกลุ่มบุคคลเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่เป็นอุปสรรคนั้นได้

ดังนั้น ประเด็นที่เราเห็นบ่อยมาก คือเราต้องเลือกว่าเป็นสถาบัน/
องค์กรหรือกลุ่มบุคคล แต่ทั้งสองสามารถช่วยให้แผ่นดินของพระเจ้าเติบโตได้
ผ่านทางพันธกิจเช่นการสร้างสาวก

ถ้าสิ่งที่เรากำลังคิดกันมาเกี่ยวกับการสร้างสาวกตามธรรมชาติเป็นไปตามพระ
คัมภีร์อย่างแท้จริง และนั่นสามารถทำได้โดยใครก็ได้และที่ไหนก็ได้แล้วปัญหา
ของกลุ่มบุคคลก็คงไม่ใช่เรื่องโครงสร้างและทรัพยากร แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นปัญหา
สำหรับสถาบัน/องค์กรที่ต้องปล้ำสู้

การทำงานที่สำคัญที่สุดของสถาบัน/องค์กรโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพันธ
กิจการสร้างสาวกที่เกิดขึ้นในพื้นที่อื่นๆ คือการให้ความช่วยเหลือแก่นักนำกลุ่ม
บุคคลในการค้นหาวิธีการที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมและถูกต้องตามหลักศาสนา
ศาสตร์เพื่อการสร้างสาวกในวัฒนธรรมที่หลากหลาย

เรานำไปประยุกต์
อย่างไร

เดนีสต้องการให้กลุ่มที่พบกันอย่างไม่เป็นทางการของเขาพัฒนาศักยภาพขึ้นและเริ่มนำเพื่อน ๆ ที่เล่นโบว์ลิ่งด้วยกันไปคริสตจักร แต่เขายังไม่ประสบความสำเร็จใดๆ แกมบางคนพูดถึงการชวนเพื่อนที่ไม่เล่นโบว์ลิ่งของเขามาร่วมในการพบปะกันนี้ ตอนแรกเดนีสเองอยากปฏิเสธเพราะคนมากจะยิ่งทำให้ยาก แต่คนเหล่านี้มีใช้หรือที่เขาพยายามให้ไปคริสตจักร ดังนั้น แทนที่การทำสิ่งใด ๆ เดนีสกลับถอยหลังหนึ่งก้าวเพื่อให้พระเจ้าตรัสกับเขา แล้วในที่สุดคนเหล่านั้นก็ได้รับการต้อนรับเริ่มแรกนี่เป็นการตัดสินใจที่ขัดใจเดนีสมากกับการมีคนแปลกหน้าเข้ามาในบ้านของเขา

เรื่องพระเจ้าค่อย ๆ สอดแทรกเข้ามาในการสนทนามากขึ้น ๆ ในระหว่างที่พูดคุยเรื่องยุทธวิธีการเล่นโบว์ลิ่งและการวิจารณ์การแข่งขันเบสบอล สองสามขั้นตอนแรกของการเป็นสาวกเริ่มต้นขึ้นแล้ว เดนีสไปพบศิษยาภิบาลของเขาบ่อย ๆ เพื่อพัฒนาตัวเองให้มีข้อมูลเมื่อการพูดคุยในกลุ่มจริงจังมากขึ้น ตอนนี้แทนที่จะนำบางคนในกลุ่มนี้ไปคริสตจักร เดนีสกลับมีเมล็ดพันธุ์แรกของการปลูกคริสตจักรใหม่แล้ว

สรุป

ขณะที่เราสรุปการเดินทางนี้เกี่ยวกับการเป็นสาวก และการสร้างสาวก ความท้าทายแรกของเราคือวิธีการ มองเห็นว่าการพูดคุยและการกระทำเกิดผลร่วมกัน ได้อย่างไรในการสร้างสาวก ภาสิตโบราณที่กล่าวกันมา ซ้ำๆ หลายพันครั้งตลอดหลายปีที่ผ่านมาย้ำเตือนเราว่า “คุณไม่สามารถเพียงแค่พูดอย่างเดียว แต่คุณต้องทำ ด้วย”

แต่เราเป็นคนที่ชอบพูด นอกจากการพูดแล้วเราก็เขียนหนังสือ เทศนา และสั่งสอนเพื่อที่เราจะสามารถ ต่อ ยอดการพูดของเรา ตลอดเวลาจึงเป็นการรอคอยการ ลงมือทำจริง ๆ

เราต้องไม่ลืมว่ายังฉางมีไว้สำหรับเก็บสิ่งต่างๆ แม้จะมีประโยชน์และบางครั้งเป็นสิ่งที่จำเป็น แต่ยังฉางก็เก็บศักยภาพมหาศาลเอาไว้ ศักยภาพที่ทิ้งให้อยู่เฉยๆ ก็จะค่อยๆ สืบเล็กลงเหมือนกลัมน้ำมันที่ไม่ได้ใช้งาน

คริสตจักรจำเป็นต้องได้รับการปลดปล่อยให้เป็น ผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งใจให้เป็น ผู้เชื่อทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจ คริสตจักรเติบโตเร็วที่สุดเมื่อผู้คนไม่ถูก ทำให้ติดอยู่กับที่นั่งในคริสตจักร แต่กลับเป็นผู้ที่ได้รับการขับเคลื่อนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ออกไปในโลก ที่อยู่รอบๆ เขา

เราจะเปลี่ยนวิธีคิดทั่วไปในปัจจุบันได้อย่างไร ต้องเริ่มต้นที่คุณ ถูกแล้ว ตัวคุณ ถ้าคุณศึกษาเนื้อหา มา ได้จนถึงจุดนี้ก็แสดงว่าคุณมีความสนใจในสิ่งที่พระเจ้า ทรงเตรียมไว้สำหรับคุณ ฉะนั้น จงออกไปและสำแดง

สิ่งเหล่านั้นในชีวิตของคุณ เริ่มต้นเล็กๆ ด้วยการจดจำ
ข้อสักขีหนึ่งไว้ เพราะการทรงเรียกจากเบื้องบนมาจาก
พระเจ้าเท่านั้น

ถ้าคุณเป็นศิษยาภิบาลหรือผู้นำ ก็ขอแสดงความ
ยินดีด้วย คุณมีโอกาสดำเนินกับทั้งคริสตจักรในการ
เป็นสาวก ขอให้เฝ้าสังเกตดูว่าพระเจ้า “ทรงให้การ
เติบโต” เกิดที่ไหน คุณมีความรับผิดชอบในการค้นหา
กลุ่มบุคคลและตัวบุคคลด้วยแรงกระตุ้น จงเลี้ยงดูและ
หนุนใจคนเหล่านั้น ถ้าพระเจ้าทรงให้บรรดาศิษยาภิบาล
คนด้วยไฟ นั้นขึ้นอยู่กับคุณในการรักษาไฟนั้นไว้ให้คง
อยู่กับเขาต่อไป

พระเจ้าทรงเขย่าคริสตจักรทั่วโลกวันนี้ การ
เคลื่อนไหวใหม่เริ่มหันกลับสู่ความเรียบง่ายในการแบ่ง
ปันชีวิตของเรากับผู้คนที่อยู่รอบข้างเรา การทวีก่อนสาวก
ไม่ยากแต่ต้องใช้เวลาหรือความพยายาม เราจะต้องสูญเสีย
ความภาคภูมิใจและความเห็นแก่ตัว พระเจ้าทรง
ต้องการสร้างเราใหม่เพื่อให้เราสะท้อนความบริสุทธิ์และ
ความรักของพระองค์

พระเจ้าทรงต้องการให้เราเห็นทุกคนที่เราพบว่าเป็น
คนที่พระองค์ทรงรัก และพระเจ้าทรงสิ้นพระชนม์
เพื่อเขา รูปแบบนี้สามารถนำไปใช้ได้ทุกที่ เพียงแต่ขึ้น
อยู่กับความยินดีของผู้คนในการติดตามพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ไปที่ไหนก็ตามที่พระองค์ทรงนำ

ที่ไหนก็ตาม
ที่พระองค์ทรงนำ...

ภาคผนวก

ขั้นตอนและเครื่องมือ

จุดประสงค์ของเรา
คือการให้ความจำเป็น
ของคนอื่นมาก่อน
ความจำเป็นของเรา
อย่างตั้งใจและสร้างสรรค์
และยอมให้ของประทาน
ของพระคริสต์บ่าล้าน
จากเราออกไปด้วย
ความอ่อนโยน
ความเคารพ และถ่อมใจ

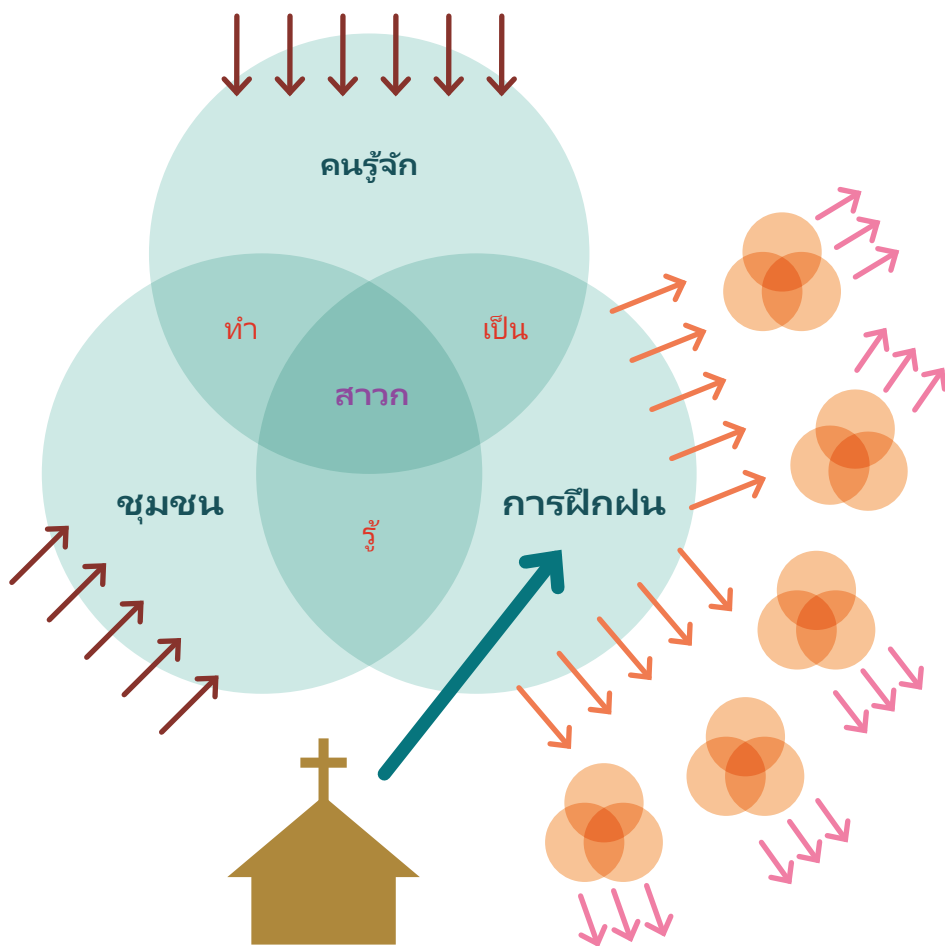
๕ ขั้นตอน

วิธีการปรับชีวิตของคุณ
เพื่อเปลี่ยนแปลงโลก

ความเชื่อ : ความรู้เรื่องพระเจ้า
ที่แสดงออกด้วยการกระทำ

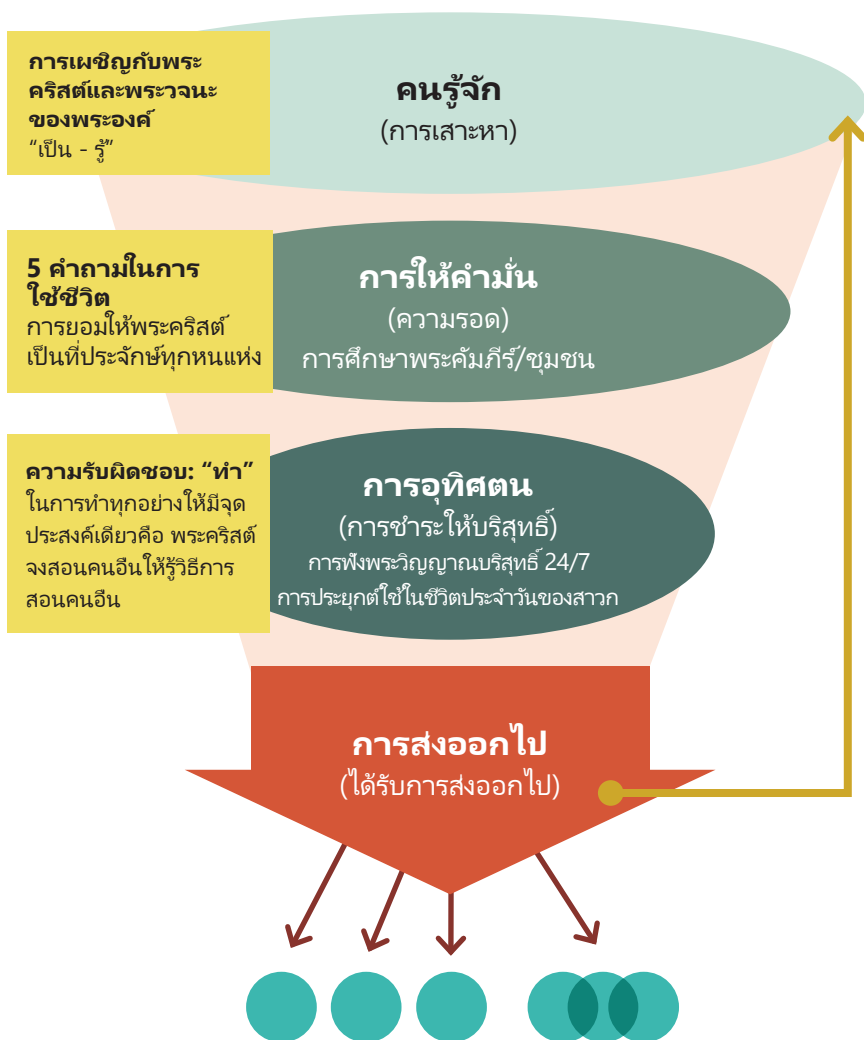
1 ฟัง (การอธิษฐาน)

2 กระทำ

การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น
โรม 14:23

เพียงสองคำที่บรรยายถึงแต่ละคนหรือกลุ่มคนที่ไม่สร้างสาวก
คือ ความโง่เขลา หรือบาป

1

คุณทำอะไรเลย

1. ฝึกฝนตามคำถามห้าข้อทุกๆ วัน ให้ตั้งนาฬิกาเพื่อเตือนคุณ :
 - ทุกชั่วโมงให้ถามว่า “ฉันกำลังทำอะไรอยู่ที่นี้ และฉันมีอะไรอยู่ในมือ”
 - ทุก 30 นาทีให้ถามว่า “ใครอยู่ตรงหน้าของฉัน” และ “คุณรู้หรือไม่ว่าคุณเป็นที่ซึ่งพระเจ้าทรงสถิตอยู่”
 - ทุกอาชีพ/การพบเจอเป็นเหตุให้พระเจ้าทรงใช้เพื่อติดต่อกับมนุษย์
2. จดบันทึกคำอธิษฐาน (การฟัง) “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าทุกคนสร้างสาวกเหมือนฉัน”
3. จากบันทึก (การฟัง) ขอให้คุณวางแผนประจำวันของคุณอย่างรอบคอบ จงฟังว่าพระเจ้าตรัสอะไรกับคนที่คุณติดต่อยู่ จงฟังทุกๆ สถานที่ ทุกช่วงเวลา และทุกคน
4. จดบันทึกรายการของความต้องการการรักษา ทุกคนต้องการการทรงสัมผัสของพระเจ้าเพื่อการรักษา
5. สร้างทีมที่ประกอบด้วยเพื่อนร่วมงานอย่างน้อยหนึ่งคน แต่ไม่เกิน 12 คน

2

สร้างกลุ่มคนที่ คุณรู้จัก

**จุดสำคัญ : ให้ผู้ที่ยังไม่เชื่อเห็น
พระคริสต์ในตัวคุณ**

ขอให้สร้างกลุ่มที่สนุกสนานเช่น กลุ่มงานอดิเรก กลุ่มเพื่อนบ้าน
หรือกลุ่มเพื่อนร่วมงาน จงทำให้มีความแตกต่างจนผู้คนถามว่า
“ทำไมคุณใจดีจัง” จากนั้น เมื่อพระวิญญาณทรงเร้าใจคุณ ก็ให้
เชิญเขาเข้าสู่กลุ่มชุมชนของคุณ

1. ฟัง แบ่งปัน ฟัง รัก ฟัง ฟัง ฟัง ...
2. สร้างความสัมพันธ์
3. หาจุดสนใจร่วมกัน
4. กาแฟ กีฬา อาหารกลางวัน โครงการของชุมชน การสอนเสริม ดนตรี
5. ติดต่อกับครอบครัว
6. นำเสนอเพื่อให้ความช่วยเหลือ/ขอความช่วยเหลือจากคนเหล่านั้น
7. สร้างบรรยากาศที่สนุกสนานให้มีความหมาย
8. เมื่อได้รับคำถาม ให้แสดงตัวตนของคุณในฐานะผู้ติดตามพระเยซู
แทนที่จะเป็นคริสเตียน

9. ให้ความรัก คือ เป็นการตัดสินใจว่าคุณยินดีให้ความจำเป็นของ
คนอื่นมาก่อนความจำเป็นของตัวเอง (แนะนำเบื้องต้น)
10. ให้เขาสอนคุณเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ธรรมเนียมปฏิบัติ
ความเชื่อ และภาษาของเขา แล้วให้ ความเคารพสิ่งเหล่านั้น
11. รอจนกว่าเขาจะตั้งคำถามกับคุณ
12. ตอบจากพระคัมภีร์
13. ตอบด้วยการตั้งคำถาม
14. ขอให้ตั้งใจฟัง แต่ไม่ต้องรีบร้อน จงสร้างความสัมพันธ์
15. ไม่ ไม่ ไม่พยายามเอาชนะในข้อโต้เถียง
16. แสวงหา ค้นคว้า และสร้างสะพานเชื่อม
17. เข้ามีส่วนร่วมกับการอภิปราย ชุมชน ฯลฯ
18. ชื่อสัตย์
19. รู้จักพระคำของพระเจ้า (ในฐานะลมหายใจของพระเจ้า)
20. จดจ่อที่พระเยซู
21. สุภาพ ถ่อมใจ และให้ความเคารพ
22. อย่าสับสนระหว่างวัฒนธรรมของคุณกับการติดตามพระเยซู
23. ไม่ใช่งานของคุณที่จะทำให้คนกลับใจ คุณเป็นช่องทางให้พระ
วิญญาณทรงใช้เพื่อเข้าสู่ชีวิตของเขา
24. มีความพร้อมสำหรับช่วงเวลานั้น
25. มีความพร้อมสำหรับการเป็นสาวก การฝึก และการเป็นพื้เลี้ยงที่
สอดคล้องกับบริบทท้องถิ่นตลอดชีวิต

“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน
ด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน
นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก
ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

มัทธิว 22:37-39

ทุกลมหายใจ...

“สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์
ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี
ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว
เพราะฉะนั้น:

1 จงออกไป

2 จงสร้าง

นำชนทุกชาติมาเป็นสาวก

3 จงให้บังเกิด

แก่เขาในพระนาม...

4 จงสอน

เขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่ง
พวกเขาไว้ และนี่แน่ะ

เราจะอยู่กับท่านทั้งหลาย

เสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค
มัทธิว 28:18-20

เป้าหมาย: การรับรู้ตลอดเวลา

3

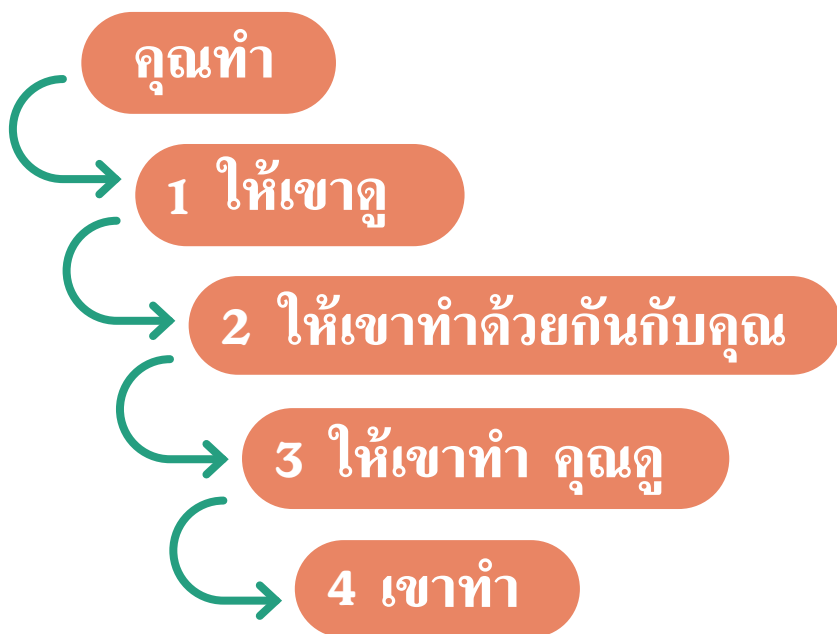
สร้างกลุ่มชุมชน

จุดสำคัญ: ความรอดและขั้นตอนแรกสู่ การติดตามพระเยซู

นี่เป็นเวลาที่คุณซึ่งยังไม่เป็นผู้เชื่อเผชิญหน้ากับพระวาทะ อาจมีคริสเตียนในนาม และคริสเตียนใหม่ซึ่งมีความรู้พระคัมภีร์จำกัด รวมอยู่ด้วย อาจพบกันตัวต่อตัวหรือมากกว่านั้น แต่ไม่ควรเกิน 12 คน ถ้ามีคนในกลุ่มเกิน 12 คนก็ให้เริ่มกลุ่มที่สอง

1. หลักการ 50/50: ควรมีจำนวนคริสเตียนในกลุ่มไม่เกินครึ่งหนึ่ง เมื่อเขาเป็นคริสเตียนให้ย้ายเขาไปยังกลุ่มฝึกหัดและให้การแนะนำเขาทันทีเพื่อเริ่มต้นกับคนรู้จัก/ชุมชน/กลุ่มของเขาเอง
2. เริ่มกลุ่มย่อย - ศึกษาลงลึก
3. จุดประสงค์เบื้องต้น: ฟังพระเจ้าและลงมือทำ
4. หมุนเวียนกันตั้งคำถามนำและนำการอภิปราย
5. การประยุกต์ใช้ ... ทำให้สนุกสนานอยู่เสมอ

6. ให้คำแนะนำไม่ใช่นำ
7. ไม่ต้องบอกเขา แต่ให้เขาบอกคุณ จากนั้นถามว่าทำไม
8. การประยุกต์ใช้กับชีวิตจริงให้นำมาจากชีวิตและคำอุปมาของพระคริสต์
9. เริ่มต้นกับพระกิตติคุณเล่มใดเล่มหนึ่ง
10. เน้นความสำคัญไปที่คำเทศนาบนภูเขา “นี่เป็นวิธีการดำเนินชีวิตอยู่เสมอของผู้ติดตามพระคริสต์ในทุกสถานการณ์”
11. ใช้พระคัมภีร์ และเครื่องมือเช่น การถืออดอาหาร การอธิษฐาน (ดู เครื่องมือ)
12. พบกันทุกสัปดาห์
13. แสดงให้เขาเห็น ไม่ใช่เพียงแค่บอกเขา
14. รายงานเมื่อคุณเห็นพระเจ้าทรงทำการ
15. เก็บพื้นที่ไว้สำหรับความสงสัย เช่น “คุณหมายความว่าอะไรที่ว่าพระเยซูทรงเป็นทางเดียว ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นความจริง ทำไมคริสเตียน ...”
16. ออกจากความชั่วร้ายคือ “ฉันก่อน” และมุ่งสู่ความรักคือ “คุณก่อน” พระเจ้าทรงเป็นความรัก
17. ให้บังเกิดมาในพระนามพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
18. การสอนให้เชื่อฟังทุกอย่าง
19. ศึกษาพระวาจา-ฟัง-พระวาจา-ฟังอย่างมีระบบและสม่ำเสมอ
20. แสดงให้เขาเห็นพันธกิจ ฟังการทรงเรียกของเขาและผลของการทำพันธกิจของเขา
21. ใฝ่ดู ฟัง และทบทวน
22. ค้นหาว่าสาวกรู้คำสั่งของพระเยซูหรือไม่
23. ค้นหาว่าสาวกเชื่อฟังพระเยซูจริงหรือไม่
24. ออกไป สร้าง ให้บังเกิดมา สั่งสอน
25. “ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรักนั้นสำคัญ” (กาลาเทีย 5:6)

การเป็นสาวกหมายถึงการแสดงตัวตนคุณเอง
อย่างตั้งใจด้วยความสนใจของพระเจ้า
ที่มีในคนอื่น

Richard Foster

4

กลุ่มฝึกหัด

เลื่อนจากผู้เชื่อสู่สาวก

จุดสำคัญ: การชำระให้บริสุทธิ์
ดำเนินชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ ทุกก้าวอย่าง
ที่เราไปคือพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

ถ้าคุณพูดว่าคุณเป็นสาวก ... จงพิสูจน์ นี่สำหรับผู้เชื่อทุกคน นับ
จากผู้เชื่อใหม่ไปจนถึงผู้ที่อยู่ในคริสตจักรมานานแล้ว

1. พบกันทุกสัปดาห์ (ครั้งละไม่เกินสองชั่วโมง) โดยมีพี่เลี้ยง/ครูฝึก และคนอื่นๆ ในกลุ่ม
2. คุณจะสอนเขาอย่างไรถึงวิธีการที่เขาจะสอนคนอื่นให้สร้างสาวกต่อไป
3. คนรุ่นที่สาม: คุณไม่สามารถพูดได้ว่าคุณสร้างสาวกมาจนกระทั่งสาวกคนนั้นสอนคนอื่น ๆ ถึงวิธีการสร้างสาวก ฉันสามารถสร้างรูปแบบและสอนสาวกของฉันให้ค้นหา/เป็นตัวอย่าง/สอนสาวกให้มีทักษะในการค้นหา/เป็นตัวอย่าง/สอนสาวก อย่างไร
4. แบบอย่างการแสดงให้เห็นและบอกเล่า: ออกไปในชุมชนและแสดงวิธีการสร้างกลุ่มคนรู้จักและชุมชน
5. ทำให้แน่ใจว่าเขาสามารถสอนเรื่องการอธิษฐาน การถืออดอาหาร และการเรียนพระคัมภีร์
6. ทีมงานไม่ควรมีมากกว่าหกคน

- [illegible]

เครื่องมือ

I

แบบอย่าง บทเรียนแรก ของบทเรียน ฝึกหัด

“ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำ
ด้วยความรักนั้นสำคัญ”

กาลาเทีย 5:6

1

ความรับผิดชอบร่วมกัน

“...เขาทูลพระเยซู
ถึงสิ่งที่ได้ทำนั้น” ลูกา 9:10

ความรัก

สาวกรับผิดชอบร่วมกันสำหรับความรักของ
พระเจ้าที่พระเจ้าทรงมอบให้เขา ความรักคือ
การตัดสินใจที่จะให้ความจำเป็นของผู้อื่นมา
ก่อนของตัวเอง

1

การยอมรับการทรงสถิตอยู่ด้วยของ พระเจ้าผ่านการอธิษฐานและการ แสดงออกในชุมชน

สัปดาห์นี้ ...

- ก. สัปดาห์นี้ฉันเห็นพระเจ้าทรงทำการที่ไหน
- ข. พระเจ้าทรงพูดอะไรเกี่ยวกับฉัน (อะไรที่เป็นการตอบสนอง
ของฉัน)
- ค. อะไรที่ฉันให้ความสำคัญ

2

การสารภาพ

สัปดาห์นี้ ...

- ก. คุณเคยตั้งใจไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือไม่
- ข. การทดลองอะไรที่คุณเผชิญ
- ค. คุณทำอะไรที่คุณตั้งใจเก็บเป็นความลับ
- ง. คุณใช้เวลาของพระเจ้าและเงินของพระเจ้าอย่างไร
- จ. ใครที่พระเจ้าทรงให้คุณรับผิดชอบในสัปดาห์นี้
- ฉ. ที่ไหน/เมื่อไหร่/อย่างไรที่ความชื่นชมยินดีและความรักของพระเจ้า
หลังไหลออกไปจากคุณ
- ช. สัปดาห์นี้ฉันจดจ่อกับพระเจ้า _____ ชั่วโมง และ _____ นาที
- ซ. บรรยายการใช้เวลาของคุณกับพระเจ้า

3

ข้อสังเกตและการใคร่ครวญ

สัปดาห์นี้ ...

- ก. ฉันเรียนรู้อะไรบ้างจากพระเจ้า (การตอบสนองของฉัน)
- ข. ฉันอ่านอะไรบ้าง (พระคัมภีร์และอื่นๆ)
- ค. ฉันอธิษฐานเพื่อสามครั้งต่อวันคือ
 - สมาชิกในกลุ่ม:
 - 3/6 ผู้ที่ยังไม่เชื่อ/ผู้เชื่อ:
- ง. ระหว่างที่ใช้เวลากับพระเจ้า ฉันอธิษฐานเพื่อครอบครัวอื่น เพื่อนๆ
และกิจกรรมต่างๆ
- จ. การใช้เวลากับพระเจ้าตามลำพังของฉันส่งผลใน _____
- ฉ. สิ่ง que ฉันเรียนรู้เมื่อสัปดาห์ที่แล้วและลงมือปฏิบัติคือ _____
- ช. ฉันตั้งใจให้ความจำเป็นของคนอื่นเจ็ดคนมาก่อนความจำเป็น
ของตนเอง (ผล)
- ซ. โอกาสที่ไม่คาดคิด (พลาดหรือเพิ่งค้นพบ) ในการให้ความจำเป็น
ของคนอื่นมาก่อนความจำเป็นของตนเองเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

2

การได้รับความรู้

“... จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะ ไม่ใช่
เป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้น” ยากอบ 1:22

ความเชื่อ

สาวกต้องรับผิดชอบร่วมกันสำหรับความเชื่อ
ที่พระเจ้าทรงมอบให้เขา ความเชื่อคือความรู้
เรื่องพระเจ้าที่แสดงออกเป็นการกระทำ

สัปดาห์นี้ ...

- ก. ศึกษาพระคัมภีร์: เช่น 1 ยอห์น
- ข. หัวข้อ: วิธีการศึกษาพระคัมภีร์
- ค. การสนทนาและการปกป้องความเชื่อ
- ง. หนังสือ: **My Utmost for His Highest, Oswald Chambers; Celebration of Discipline, Richard Foster**

ฉันเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้า

ฉันเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับมนุษย์

ฉันเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตัวฉันเอง

3

พันธกิจที่ลงมือทำ

“พระเยซูทรงแต่งตั้ง... ทรงใช้พวกเขาออกไป
เป็นคู่ ๆ ล่วงหน้าไปก่อนพระองค์ เข้าไปทุกเมือง
และทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น” *ลูกา 10:1*

- 1 องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงต้องการทำอะไรในข้าพระองค์และผ่านทางข้าพระองค์สัปดาห์นี้

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
1. สืบขอบน. “ฉันจะรับใช้”	1.	1.	1.	1.	1.	1.
2.	2.	2.	2.	2.	2.	2.
3.	3.	3.	3.	3.	3.	3.
4.	4.	4.	4.	4.	4.	4.

- 2 สิ่งสำคัญลำดับแรกๆ ของฉันในสัปดาห์นี้คือ ...

- 3 ฉันจะรับใช้อย่างไรในสัปดาห์นี้

ก. ในความรัก ข. ในความจริง ค. ในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

- 4 สัปดาห์นี้ฉันได้รับมอบหมายงานจาก

ก. พระเจ้า ข. ตัวฉันเอง ค. กลุ่ม ง. อื่นๆ

- 5 ความจำเป็นอะไร/ของใครที่ฉันจะเผชิญ

- 6 ฉันจะเตรียมตัวอย่างไร

- 7 ให้สอบถามกันและกัน: อะไรที่คุณและพระเจ้ากำลังทำที่...
เวลา 14.00 น. วันอังคาร หรือ 17.00 น. วันพฤหัสบดี หรือ
10.00 น. วันเสาร์ ... เป็นต้น

เราจำเป็นต้องวาง
ตัวเราเอง
ไว้ต่อหน้าพระพักตร์
พระเจ้า
เพื่อให้พระองค์
ทรงเปลี่ยนแปลงเรา

II

การอธิษฐาน (การฟัง) การเขียนบันทึก

นี่เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่สำคัญที่สุดเพื่อการสร้างสาวกเมื่อคุณออกไป “การอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” อย่างแท้จริงช่วยให้แต่ละคนได้ยินและเห็นพระเจ้าตลอดทั้งวัน ซึ่งเป็นการช่วยให้ทุกขั้นตอนบริสุทธิ ในตอนค่ำให้สาวกคิดถึงวันรุ่งขึ้นว่าทุกชั่วโมงเขาจะอยู่ที่ไหนและอย่างน้อยมีหนึ่งคนที่เขาคาดหวังว่าจะได้พบ ให้เขาเขียนเรื่องนี้ใน “แผนงานประจำวัน” และฟังคำแนะนำของพระเจ้าว่าอะไรที่เขาควรพูดและทำในระหว่างที่พบกัน เมื่อจบวันถัดมาก็ให้เขาเขียนผลลัพธ์และเริ่มขั้นตอนสำหรับวันต่อไป สิ่งนี้ควรทำทุกวันตลอดสัปดาห์ นี่เป็นวิธีการง่าย ๆ ที่ชัดเจนที่สุดและเร็วที่สุดในการปรับความสนใจของเราใหม่จากตัวเราเองสู่การฟังเสียงของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เราเดินในความงดงามของความบริสุทธิ์และผู้คนที่อยู่รอบข้างเราเพื่อพบกับพระคริสต์ การทำเช่นนี้สามารถนำมารวมเข้าไว้ในแชร์แอปของกลุ่มฝึกหัดเพื่อว่าทีมจะสามารถอธิษฐานเผื่อกันและกัน และรับผิดชอบร่วมกัน

แผนการอธิษฐานอย่างจริงจัง
ประจำวัน

วันจันทร์				
เวลา	ใคร	ที่ไหน	อะไร	ผลลัพธ์
08:00				
09:00				
10:00				
11:00				
12:00				
13:00				
14:00				
15:00				
16:00				
17:00				
18:00				
19:00				
20:00				

ตัวอย่างแผนงานประจำวัน

ความเชื่อคือความรู้เรื่องพระเจ้า
ที่แสดงออกเป็นการกระทำ

“ถ้าไม่มีความเชื่อ
จะไม่เป็น
ที่พอพระทัยพระเจ้า”

III

ตัวอย่าง คำถาม

การถามซึ่งกันและกัน
เพื่อปรับความสนใจ
จากผู้เชื่อบุสาวก

A

เขาคำเนินชีวิตอย่างไร

1. ในฐานะพระวิหารของพระเจ้า เขาจะตอบสนองอย่างไรกับคนที่พระวิญญูณบริสุทธิทรงนำเข้าสู่การทรงอยู่ด้วยของพระองค์
2. อะไรคือเป้าหมายสำคัญของเขาในการทำงานขณะนี้
3. เขาใช้เวลาโดยทั่วไปอย่างไรใน 24 ชั่วโมงของวันอังคาร
4. อะไรที่เป็นทรัพย์สินที่มีค่าที่สุดของเขา
5. อะไรที่เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขา
6. ถ้าเขาได้รับเงิน 25,000 บาท เขาจะใช้เงินนี้อย่างไร
7. เขาใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้ามากแค่ไหนในหนึ่งสัปดาห์
8. พนักงานที่ร้านซึ่งเขาไปซื้ออาหารซื้ออะไร
9. อะไรที่ทำให้เขามีความสุขมากที่สุด
10. เขาทำอะไรที่เป็นการแสดงความเมตตามากที่สุดแก่คนแปลกหน้า
11. ถ้าเขาต้องเลือกระหว่างสองคำเพื่อบรรยายเกี่ยวกับตัวเอง เขาจะเลือกคำไหน: ผู้นำ หรือ ผู้รับใช้
12. ขอให้บอกถึงหัวใจที่เขาคิดว่าความจำเป็นของคนอื่นมาก่อนของเขาเองในสัปดาห์ที่ผ่านมา
13. บ้านในฝันของเขาหน้าตาเป็นอย่างไร
14. ให้เขาบอกชื่อบุคคลที่เขาชื่นชมมากที่สุดห้าคน ที่ไม่ใช่บุคคลในพระคัมภีร์
15. เขาใช้เวลากับพี่เลี้ยงมากแค่ไหน
16. ให้เขาบอกชื่อเพื่อนบ้านห้าคนที่อยู่ใกล้ที่สุดที่อยู่ของเขามากที่สุด
17. เขาให้ของกับคนอื่น ๆ บ่อยแค่ไหน
18. ใครคือวีรบุรุษสามคนที่ยังมีชีวิตอยู่ของเขา
19. อะไรที่ทำให้เขาโกรธ
20. เขาจะตอบสนองอย่างไรเมื่อมีคนพูดว่าพระคัมภีร์ไม่ใช่พระคำของพระเจ้า แต่เป็นความคิดของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้า

21. ถ้าเขาไม่มีอะไรทำทั้งวัน เขาจะใช้เวลารวันนั้นอย่างไร
22. เขารับใช้ผู้อื่นอย่างไร
23. เขารับผิดชอบใคร
24. เพราะคุณเป็นธรรมบัญญัติใหม่ คุณจะให้พระเจ้าออกมาจากหีบอย่างไร

B

เขาใช้เวลาสื่อสารกับพระเจ้าอย่างไร

1. เขาเปลี่ยนแปลงอย่างไรเมื่ออยู่ในการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าในการอธิษฐาน การศึกษา การถืออดอาหาร และการเฝ้าเดี่ยว
2. คุณกับพระเจ้าพูดคุยอะไรกัน
3. คุณกับพระเจ้าพบกันที่ไหน
4. คุณพบพระเจ้าบ่อยแค่ไหนและที่ใด
5. ขอให้บอกถึงลักษณะของการสนทนาของคุณกับพระเจ้า
6. อะไรที่เป็นความไฝ่ฝันของคุณ
7. พระเจ้าทรงคิดอะไรเกี่ยวกับคุณ
8. ขอให้บอกชื่อหนังสือหกเล่มที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของคุณ
9. คุณตอบสนองต่อพระบัญญัติของพระเจ้าที่ว่า “จงบริสุทธิ์” อย่างไร
10. พิธีศีลมหาสนิทมีความหมายอะไรต่อคุณ
11. คุณได้ยื่นพระเจ้าอย่างไรและเมื่อไหร่
12. บ่อยแค่ไหนที่คุณใช้เวลาทั้งวันเพื่ออยู่ตามลำพังกับพระเจ้า
13. พระคัมภีร์มีบทบาทอย่างไรในชีวิตของคุณ
14. อะไรที่พระเจ้าทรงบอกคุณเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับเพื่อนของคุณ
15. พระเจ้าทรงมีความคิดเห็นอะไรเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานของคุณ
16. คุณกำลังอ่านหนังสืออะไรอยู่
17. คุณอดอาหารเมื่อไหร่และเพราะอะไร

18. คุณและพระเจ้าพูดคุยอะไรเกี่ยวกับเวลาที่พระองค์ทรงเลี้ยงดูเพื่อนบ้านของคุณ
19. ขอให้ยกตัวอย่างวิธีการที่คุณรักพระเจ้า
20. บาปคืออะไร
21. คุณศึกษาพระคัมภีร์เพราะอะไร และอย่างไร
22. คุณนมัสการอย่างไร
23. ที่ไหน/เมื่อไหร่/อย่างไรที่คุณได้ยินจากพระเจ้าชัดเจนที่สุดในชีวิตปีนี้ เดือนนี้ สัปดาห์นี้ ... วันนี้

เขาจะสร้างสาวกกับคนอื่นอย่างไร

1. องค์ประกอบอะไรบ้างที่เขาคิดว่าสำคัญที่สุดในการเรียนรู้เพื่อการสร้างสาวก
2. จงบอกรายการของสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบให้เขาเพื่อสร้างสาวก
3. จงยกตัวอย่างของวิธีการที่เขาแนะนำคนให้พบกับพระคริสต์
4. อะไรที่เป็นประสบการณ์การเป็นสาวกที่เป็นรางวัลสูงสุดของเขา
5. เขาใช้เวลามากแค่ไหนกับคนที่พระเจ้าทรงมอบไว้ให้เขา
6. เขาพบกับคนที่เขากำลังสร้างสาวกที่ไหน
7. อะไรที่เป็นองค์ประกอบซึ่งนำมาประยุกต์ใช้ได้ผลในกลุ่มการเป็นสาวกของเขา
8. ให้อ้างอิงโครงร่างการประชุมการเป็นสาวกสำหรับหกสัปดาห์
9. อะไรคือเป้าหมายซึ่งวางไว้สำหรับสาวกแต่ละคน
10. ขอให้บอกถึงวิธีการที่เขาแนะนำคนที่เพิ่งเริ่มติดตามพระเยซูเข้าสู่ชีวิตแห่งความปิติยินดี ที่ยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

11. สาวกเหล่านี้ดำเนินชีวิตประจำวันของเขาในความบริสุทธิ์อย่างไร
12. อะไรที่เป็นประสบการณ์การเป็นสาวกที่น่าผิดหวังที่สุดของเขา
13. ใครเป็นผู้สร้างสาวก/พี่เลี้ยง/ผู้ฝึกให้เขา
14. กี่คนที่เขาสร้างสาวกด้วยและกำลังสร้างสาวกอยู่ในขณะนี้
15. อะไรที่จำเป็นในการพบปะโดยทั่วไปกับสาวก
16. มีพื้นที่สำหรับการสารภาพในกลุ่มการเป็นสาวกหรือไม่
17. เขาใช้ขั้นตอนอะไรบ้างในการสร้างสาวกกับคนที่ยังไม่เชื่อ
18. เนื่องจากเขาได้รับการทรงเรียกให้เตรียมผู้ที่ติดตามพระเยซูเพื่อเป็นผู้รับใช้ เขาต้องการเครื่องมืออะไร
19. เขาอธิบายอย่างไรว่าพระคัมภีร์แตกต่างจากคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาอื่น
20. เขาใช้วิธีการอะไรในการสร้างสาวกในครอบครัวของเขา
21. เขาใช้วิธีการอะไรในการศึกษาพระคัมภีร์เพื่อสอนคนอื่น
22. เขาจะทำอะไรต่อไปในการศึกษา ประยุกต์ใช้ รับผิดชอบร่วมกัน เป็นพี่เลี้ยง ทวีคูณ

ชีวิตของพระเจ้าในเราสำแดงออกด้วยตัวเอง
ในฐานะชีวิตของพระเจ้า ไม่ใช่ชีวิตของ
มนุษย์ที่พยายามเป็นพระเจ้า
ออสวอลด์ เชมเบอร์ส

ถ้าคุณไม่ดำเนินชีวิตในทางนี้ ก็ไม่มีใคร
รอบข้างคุณ (เพื่อนร่วมงาน เพื่อน ครอบครัว
พนักงานเสิร์ฟ พนักงานในร้าน) มองเห็น
พระเจ้า เขาจะเห็นเพียงแต่ตัวคุณ

“จงมุ่งมั่นที่จะได้อยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
และที่จะได้ความบริสุทธิ์ เพราะถ้าปราศจาก
ความบริสุทธิ์แล้ว
ก็ไม่มีใครได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย”

ฮีบรู 12:14

“พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นบริสุทธิ์อย่างไร
พวกท่านเองก็จึงเป็นคนบริสุทธิ์ในชีวิต
ทุกด้านอย่างนั้นเพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า
‘พวกท่านจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเองบริสุทธิ์’”

1 เปโตร 1:15-16

นิสัยของการเป็นสาวกช่วย
เปิดโอกาสให้พระวิญญาณที่สถิตอยู่ภายใน
แผ่ซ่านไปทั่วทั้งชีวิตของเราด้วยสันติสุข
และทะลุผ่านชีวิตของเราด้วยความรัก
สร้างความเชื่อที่มองเห็นทุกสิ่ง
ในแง่มุมแห่งพระสงฆ์ของพระเจ้า
ซึ่งเรียกเราให้มีส่วนร่วมในการกลับมาคืนดี
ของมนุษยชาติที่หลงหาย
ช่วยเราให้มีความหวังที่ยืนหยัดมั่นคง
ในสถานการณ์ที่น่าท้อใจที่สุด
เสริมกำลังเราให้ทำสิ่งที่ถูกต้อง
และยืนหยัดต่อสู้กับพลังอำนาจของความชั่ว
โดยสรุป สิ่งนี้คือความไพบูลย์ที่เต็มล้น
ด้วยความยินดีของชีวิตตามที่พระเยซูตรัสว่า
พระองค์เสด็จมาเพื่อนำมาให้กับทุกคน
ที่ติดตามพระองค์
ริชาร์ด ฟอสเทอร์

IV

สอนวิธี

การสอน

1. ให้การแนะนำไม่ใช่นำ
2. ให้สาวกนำศึกษาบทเรียนในพระคัมภีร์
เสมอ นอกจากว่าคุณกำลังแสดงบางอย่าง
ใหม่ นี่สามารถทำกันเป็นทีมหรือคนเดียว
ก็ได้
3. ไม่ต้องบอกเขา ... ให้ทีมบอกคุณ จากนั้น
ให้ถามว่าทำไม

1

พระคัมภีร์

เขาจะได้เรียนรู้วิธีการหลายอย่าง
ในการสอนคนอื่นถึงวิธีการสอนพระคัมภีร์
เราให้วิธีการบางอย่างไว้ข้างล่าง
ขอให้แน่ใจว่าคุณสังเกตเห็นเขาใช้วิธีการทั้งหมด
พูดคุยกันว่าวิธีการใดใช้ได้ผลดีที่สุด
ในบริบทต่างๆ

“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า
และเป็นประโยชน์ในการสอน
การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด
และการอบรมในความชอบธรรม
เพื่อคนของพระเจ้าจะมีความสามารถ
และพร้อมเพื่การดีทุกอย่าง”

2 ทิโมธี 3:16-17

1

วิธีการโดยรวม

ก. สรุป

การเล่าเรื่อง ทำให้เข้าใจเนื้อหา

ข. ทำความเข้าใจ

อะไรคือความหมายของเรื่องนี้ ทำไมพระเจ้าทรงเลือกเรื่องนี้ และคำเหล่านี้/กาล/วลี/บุคคล/เรื่องราว/สาระสำคัญ อะไรคือจุดประสงค์

ค. การประยุกต์ใช้

คำสอนนี้เปลี่ยนแปลงฉันอย่างไร ในมุมมองของพระคัมภีร์ตอนนี้ ฉันจะใช้ชีวิตอย่างไร

2

คำต่อคำ

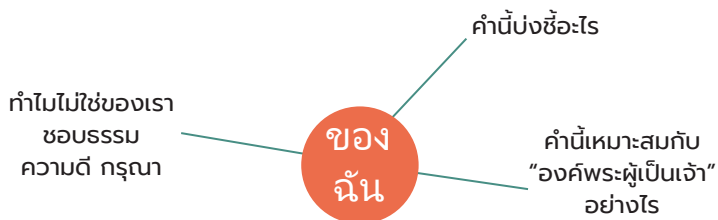
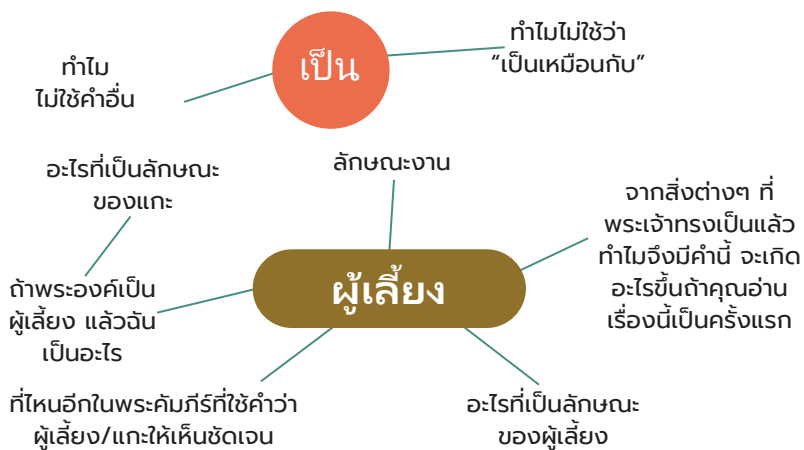
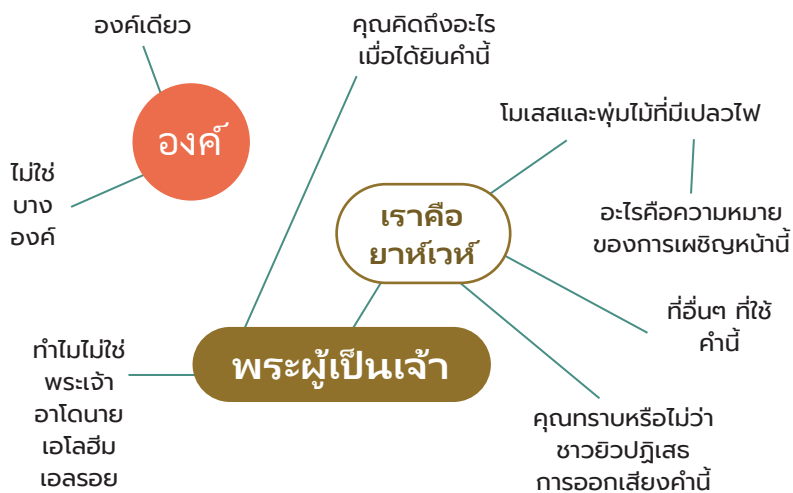
“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า”

- ก. อะไรคือความหมายของคำ/กาล/วลี/บุคคล/สาระสำคัญ
- ข. ทำไมจึงเลือกใช้คำนี้และทำไมจึงอยู่ตรงนี้
- ค. คำอะไรที่น่าจะถูกเลือกนำมาใช้
- ง. อะไรที่เป็นความหมาย (หรือเชิงลบ)
- จ. ที่ไหนในพระคัมภีร์ที่ใช้คำเหล่านี้

ตัวอย่าง : สดุดี 23

ให้สาวกอ่านทั้งบทแล้วตั้งคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับแต่ละคำ

- องค์: _____
- พระผู้เป็นเจ้า: _____
- เป็น: _____
- ผู้เลี้ยง: _____
- ของข้าพเจ้า: _____

3

ศึกษาคำกริยา

ตัวอย่าง : สดุดี 23

การกระทำของพระเจ้า

- พระองค์ทรงเป็น
- พระองค์ทรงทำ
- พระองค์ทรงนำ
- พระองค์ทรงคืน
- พระองค์สถิตกับข้าพระองค์
- คทาและธำมรงค์ของพระองค์
- พระองค์ทรงจัดเตรียม
- พระองค์ทรงเจิม

การกระทำของมนุษย์

- ข้าพระองค์เดิน
- ข้าพระองค์จะไม่
- ชัดสน/กลัว
- ข้าพเจ้าอยู่ใน

4

Phrase Study

ตัวอย่าง : “จงมาหาเรา” ในพระกิตติคุณมัทธิว

- 5:24 – จงไปและคืนดีกับพี่น้องเสียก่อนแล้วจึงค่อยมา ...
- 8:11 – คนจำนวนมากที่มาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตกจะมาร่วมงานเลี้ยงกับอับราฮัม
- 11:28 – บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา
- 14:28 – องค์พระผู้เป็นเจ้า...ขอตรัสให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์
- 16:24 – ถ้าใครต้องการจะติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง... แยก... ตาม...
- 19:14 – จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาเฝ้าเรา... เพราะ
- 19:21 – ถ้าท่านต้องการจะเป็นคนดีพร้อม จงไปขาย... แจกจ่าย... และจงตามเรามา
- 25:34 – ท่านทั้งหลายที่ได้รับพร... จงมารับ...

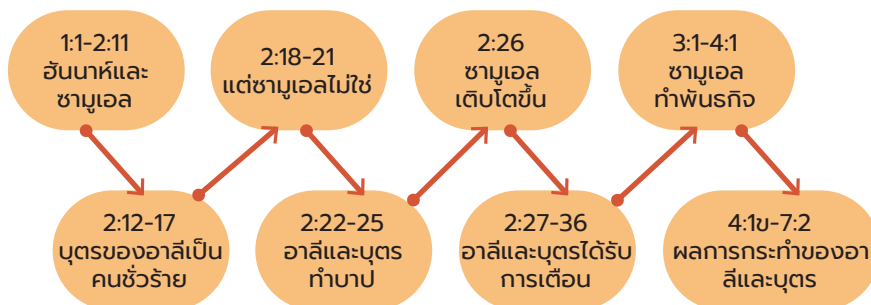
5 การศึกษาสาระสำคัญ

ตัวอย่าง : สิทธิอำนาจของพระเยซูในพระกิตติคุณมัทธิว

- บทที่ 5, 6 และ 7 – การสั่งสอน: เนื้อหาการประพาดิของมนุษย์ และธรรมเนียมปฏิบัติในพระคัมภีร์เดิม
- บทที่ 8
 - เนื้อหาการเจ็บป่วย
 - ประเภทยาเย่ที่สุด 1-4 (ทรงสัมผัสและตรัส)
 - คนต่างชาติและอยู่ห่างไกล 5-13 (ตรัส)
 - ปกติและไม่ปกติ 14-16
 - (ทรงสัมผัสเท่านั้น และตรัสเท่านั้น)
 - เนื้อหาคำพยากรณ์ (ในอดีต) 17
 - เนื้อหาแรงใจของมนุษย์
 - เนื้อหาธรรมชาติ 23-27
 - เนื้อหาผีมารชาตาน 28-34
- บทที่ 9 – เนื้อหาบาป

6 โครงสร้าง

ตัวอย่าง : การสลับเปลี่ยนด้านชีวิตประวัติใน 1 ซามูเอล

2

การอธิษฐาน

เราได้รับการสั่งสอน “โดยการอธิษฐานและการวิงวอน
พร้อมกับการขอบพระคุณ ... ให้ทรงทราบทุกสิ่งที่คุณทำนอบ”

การอธิษฐานคือการฟัง

“จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ

1 เซสโลนิกา 5:17

- เมื่อทรงอยู่ตามลำพัง (มัทธิว 14:23; มาระโก 1:35; ลูกา 9:18; 22:39-41)
- เมื่อทรงอยู่ในที่ชุมชน (ยอห์น 11:41-42; 12:27-30)
- ก่อนทรงรับประทานอาหาร (มัทธิว 26:26; มาระโก 8:6; ลูกา 24:30; ยอห์น 6:11)
- ก่อนการทรงตัดสินใจที่สำคัญ (ลูกา 6:12-13)
- ก่อนการทรงรักษาโรค (มาระโก 7:34-35)
- หลังการทรงรักษาโรค (ลูกา 5:16)
- การทำตามพระทัยของพระบิดา (มัทธิว 26:36-44)
- คำสอนเรื่องความสำคัญของการอธิษฐาน (มัทธิว 21:22 มาระโก 11:24-26; มัทธิว 7:7-11; ลูกา 11:9-13; ยอห์น 14:13-14; ยอห์น 15:7, 16; 16:23-24; มัทธิว 5:44; ลูกา 6:27-28; มัทธิว 6:5-15 - คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าในลูกา 11:2-4; มัทธิว 18:19-20)
- ทรงวางมือและอธิษฐานเพื่อเด็กเล็กๆ (มัทธิว 19:13-15)
- การทูลขอพระบิดาให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ (ยอห์น 12:27-28)

- ในอาหารมื้อค่ำขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มัทธิว 26:26)
- ทรงอธิษฐานเพื่อความเชื่อของเปโตรเมื่อซาตานขอ “ผีตร้อน” ท่าน (ลูกา 22:31-32)
- ทรงอธิษฐานเพื่อพระองค์เอง สาวกของพระองค์ และผู้เชื่อทุกคนก่อนเสด็จไปยังสวนเกทเสมนี (ยอห์น 17:1-26)
- ในสวนเกทเสมนีก่อนที่พระเยซูทรงถูกทรมาน พระองค์ทรงอธิษฐานแยกเป็น 3 ส่วน (มัทธิว 26:36-46)
- ทรงรับบัพติศมา (ลูกา 3:21-22)
- ทรงอธิษฐานตอนเช้า (มาระโก 1:35-36)
- ทรงอธิษฐานตลอดทั้งคืน (ลูกา 6:12-13)
- ขณะตรัสกับผู้นำยิว (มัทธิว 11:25-26)
- ทรงขอบพระคุณพระบิดาก่อนเลี้ยงอาหารแก่คนห้าพันคน (ยอห์น 6:11)
- ทรงอธิษฐานก่อนทรงดำเนินบนทะเล (มัทธิว 14:23)
- ขณะที่ทรงรักษาคนหูหนวกและเป็นใบ้ (มาระโก 7:31-37)
- ทรงขอบพระคุณพระบิดาก่อนเลี้ยงอาหารแก่คนสี่พันคน (มัทธิว 15:36)
- ก่อนที่เปโตรเรียกพระเยซูว่า “พระคริสต์” (ลูกา 9:18)
- เมื่อทรงจำแลงพระกาย (ลูกา 9:28-29)
- เมื่อสาวก 72 คนเดินทางกลับมา (ลูกา 10:21)
- ก่อนการสอนสาวกเรื่องคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ลูกา 11:1)
- ก่อนทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นมาจากความตาย (ยอห์น 11:41-42)
- ทันทีที่ทรงถูกตรึงบนกางเขน พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า ขอทรงยกโทษพวกเขา เพราะเขาไม่รู้ที่กำลังทำอะไร” (ลูกา 23:34)
- ขณะทรงอยู่บนกางเขน (มัทธิว 27:46)
- ขณะใกล้สิ้นพระชนม์ พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46)
- ทรงอธิษฐานก่อนหักขนมปังยื่นให้สาวก หลังการคืนพระชนม์ (ลูกา 24:30)
- ทรงอวยพรสาวกก่อนเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (ลูกา 24:50-53)
- พระองค์ยังคงอธิษฐานเพื่อเรา (โรม 8:34; ฮีบรู 7:25; 1 ยอห์น 2:1)

“เพราะฉะนั้นพวกท่านจงอธิษฐานเช่นนี้ว่า
‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย
ผู้สถิตในสวรรค์
ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่
ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์
ในสวรรค์เป็นอย่างไร
ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก
ขอประทานอาหารประจำวัน
แก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้
และขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์
เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษ
บรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์
และขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์
เข้าไปในการทดลอง
แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย”

มัทธิว 6:9-13

ทุกคนที่ดำเนิน
กับพระเจ้าคิดว่า
การอธิษฐานเป็นภารกิจหลัก
ในชีวิตของเขา
ริชาร์ด ฟอสเทอร์

ชายคนหนึ่งอธิษฐาน
ตอนแรกเขาคิดว่าการอธิษฐาน
เป็นการพูดคุย แต่เมื่อเขายิ่งนั่งเงียบ
มากขึ้นๆ จนในที่สุดเขารู้ว่า
การอธิษฐานคือการฟัง
โซเรน เคียร์เคการ์ด

1

การอธิษฐานคือการเปลี่ยนแปลง

ถ้าเราไม่ยอมเปลี่ยนแปลง เราจะไม่ใส่ใจในการอธิษฐานซึ่งเป็น
ลักษณะนิสัยที่สังเกตเห็นได้ในชีวิตของเรา

- “ฉันมีงานเยอะ ฉันไม่สามารถทำให้เสร็จได้ถ้าไม่ได้ใช้เวลาสามชั่วโมงต่อวันในการอธิษฐาน” (มาร์ติน ลูเธอร์)
- “พระเจ้าไม่ทรงทำอะไร แต่ทรงตอบคำอธิษฐาน” (จอห์น เวสเลย์)
- “ผมถอยออกจากการทำธุรกิจของผมเจ็ดครั้งในหนึ่งวันเพื่ออธิษฐาน” (อโดนิรัม จัตสัน)

พระเจ้าทรงพบกับเราในที่ซึ่งเราอยู่ แล้วทรงเคลื่อนเราช้า ๆ ไปสู่
สิ่งที่ลึกล้ำมากขึ้น

2

คำอธิษฐานที่เรียบง่าย

จงอธิษฐานตามที่คุณสามารถ ไม่ใช่ตามที่คุณไม่สามารถ

- การเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถสื่อสารกับเราได้ในทุกจุดเชื่อมต่อปกติของชีวิตประจำวันคือการเริ่มต้นการอธิษฐาน
- ที่เดียวที่พระเจ้าทรงอวยพรเราคือที่ซึ่งเราอยู่ เพราะนั่นเป็นเพียงที่เดียวซึ่งเราอยู่
- คำอธิษฐานที่เรียบง่ายมาจากคนธรรมดาที่นำปัญหาธรรมดาไปสู่พระบิดาผู้ทรงรักและเมตตา

3

คำอธิษฐานของคนที่ไม่ศกเศร้า

“คนที่โศกเศร้า ก็เป็นสุข” มัทธิว 5:4

ความรอด

- ก. การยอมรับ: มีปัญหาและพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงแก้ไขได้
- ข. การสารภาพ: ข้าพระองค์รู้สึกผิด
- ค. ทูลขอการยกโทษ: ขอทรงยกโทษการทำผิดของข้าพระองค์...
- ง. การกลับใจใหม่: ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดเช่นนี้อีก
- จ. การรับ: การยกโทษของพระเจ้า
- ฉ. เชื้อฟักการทรงนำของพระเจ้า

การชำระให้บริสุทธิ์

- ก. การยอมรับ
- ข. การสารภาพ “ข้าพระองค์” คือปัญหา
- ค. กลับใจจากการเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางและยอมจำนนอย่าง
สิ้นเชิงในความเป็นข้าพระองค์และทุกอย่างที่ข้าพระองค์ทำ
- ง. การรับการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์
- จ. ออกไปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และสร้าง
สาวก

ความชื่นชมยินดีเป็นผลของจิตใจที่ยอมสำนึกผิด

“ผู้ที่หวนด้วยน้ำตา จะได้เก็บเกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องยินดี”

สดุดี 126:5

“ใจที่แตกสลายและสำนึกผิดนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะไม่ทรง
ดูถูก” สดุดี 51:17

4

คำอธิษฐานแห่งการตรวจสอบ

“ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงตรวจค้นข้าพระองค์ และทรงรู้จักจิตใจของข้าพระองค์
ขอทรงทดสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักความคิดของข้าพระองค์” สดุดี 139:23

การตรวจสอบภายนอก

- ก. พระเจ้าทรงสำแดงต่อเราอย่างไร
- ข. เรานำเสนอพระเจ้าต่อผู้อื่นอย่างไร
- ค. เราตอบสนองต่อการทรงสถิตอยู่ของพระองค์อย่างไร
- ง. เราเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณของพระองค์อย่างไร
- จ. ท่องจำพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

การตรวจสอบภายใน

- ก. เวลาของฉันในการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าวันนี้
ส่งผลในสิ่งต่อไปนี้...
- ข. ความคิด ความต้องการ ทำที่ ค่านิยม การกระทำ
ของฉันแตกต่างจากเมื่อวาน สัปดาห์ก่อน เดือน
ก่อน ปีก่อนอย่างไร

ถ้าการตรวจสอบเป็นเพียงการตรวจสอบตัวเองเท่านั้น
เราก็จะจบลงที่การสรรเสริญที่เกินพอหรือดำเนินดีเตียน
เสมอ

5

การอธิษฐานอย่างตั้งใจ

การเริ่มต้นจากการพบกันครั้งแรกกับบุคคลเพื่อช่วยเหลือ ส่งเสริม
เขา และเตรียมเขาให้ฟังและเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์

ทุก ๆ วันจงซื้อสัตย์ในการหยุดและเขียนบันทึกการฟังในการ
อธิษฐานของคุณ พระเจ้าจะทรงเปลี่ยนแปลงคุณ พระเจ้าจะส่ง
ผลกระทบต่อบุคคลที่คุณพบเมื่อคุณออกไป

6

คำสัญญาอธิษฐาน

การให้คำมั่นในการเชื่อฟังด้วยความบริสุทธิ์: โดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์
เวลา คนอื่น ผลลัพธ์

- ก. เวลา: ทุกชั่วขณะเวลาเป็นของพระองค์ จงแน่ใจว่าคุณปลีก
เวลาเพื่อสบทบต่อหน้าพระองค์ทุกวัน
- ข. สถานที่: ทุกก้าวย่างคือพื้นดินศักดิ์สิทธิ์เพราะว่าพระองค์ทรง
สถิตอยู่ในเรา ... เสมอ
- ค. ความคิดและจิตใจ: พระองค์ทรงเป็นจุดศูนย์รวมเพียงหนึ่ง
เดียวของเรา “เราได้รับการซื้อมาด้วยราคา เราไม่ใช่เป็นของตัวเอง
เราเอง”

7

คำอธิษฐานของการยอมสละ

“อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

- ก. การชำระให้บริสุทธิ์: เราเรียกร้องให้พระคริสต์ลงมาและแก้ปัญหา
ของเรา หรือเราพร้อมกับพระองค์บนทางเขน
 - “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรง
มีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะ
นี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้
ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กา
ลาเทีย 2:20)
 - ความมั่นใจในพระลักษณะของพระเจ้าทำให้เกิดการตายต่อ
ความปรารถนาของตัวเอง “พระเจ้าทรงสร้างทุกอย่างจากความ
ว่างเปล่า ... และทุกอย่างที่พระเจ้าทรงใช้ พระองค์ทรงเริ่มต้น
ด้วยการลดลงไปสู่การไม่มีอะไรเลย” (โซเรน เคียร์เคการ์ด)
- ข. รูปแบบของคำอธิษฐาน: การสละตัวเอง การยอมจำนน การละทิ้ง
การหลุดพ้น การเป็นขึ้น
- ค. เมื่อดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงหายไป (การตรวจสอบ) ถ้าเรา
สามารถทำให้พระเจ้าผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกปรากฏตามที

เราสิ่ง เราก็คงไม่ได้ร่วมอยู่ในกลุ่มเดียวกันกับพระเจ้าของ
อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

- ง. เรายึดพระเจ้ามากกว่าของประทานที่พระเจ้าทรงมอบให้
- จ. การชำระตนให้บริสุทธิ์
- ฉ. ผลลัพธ์ภายนอก (นั่นไม่ใช่ตัวขับเคลื่อนเรามากต่อไป)
- ช. ความสำเร็จ สุขภาพ ความมั่งคั่ง การงาน ตำแหน่ง การยอมรับ
- ซ. ผลลัพธ์ภายใน (อารมณ์และความรู้สึกไม่ใช่ตัวขับเคลื่อนเรามากต่อไป)
- ณ. สันติสุข ความชื่นชมยินดี “ความสุขสบาย” ความพึงพอใจ
ชัยชนะ ความดี
- ญ. เราแสวงหาความรู้ ได้ยินเสียงและความเข้าใจพระเจ้า

8

การอธิษฐานนัยย่อง

ไม่ใช่เพื่อให้ทรงพอพระทัย แต่ขอบพระคุณพระองค์

- ก. พระองค์เป็นใคร
- ข. พระองค์ทรงทำอะไร

9

การอธิษฐานเกี่ยวกับพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์

การจดจ่อที่จิตใจ ความคิด และอารมณ์ของเรา

10

การอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ

การเฝ้าอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า การผจญภัยชีวิตร่วมกัน
แต่ละชั่วโมง/นาที

11

การอธิษฐานวิงวอน

คำทูลขอของเรา

- ก. เข้าใจพระทัย/พระลักษณะของพระเจ้า
- ข. เข้าใจความต้องการ/ลักษณะของเรา

12

การอธิษฐานเพื่อ

ของขวัญของเราที่ให้กับผู้อื่น

13

การฝึกหัด (อธิษฐาน)

เพื่อช่วยลดการรบกวนต่างๆ ภายใน

ขอให้สร้างสถานที่ซึ่งมีความเงียบสงบ สวยงามในความคิดของคุณ อาจเป็นส่วนที่มีสีสน หรือริมทะเล หรือริมลำธาร เชิญพระเยซูมาที่นั่นแล้วเข้าไปนั่งที่พระบาทของพระองค์ (อะไรที่พระองค์ทรงชอบ) จากนั้น จงตื่นขึ้นในความคิดของคุณแล้วออกไปหาแต่ละคนที่เป็นเพื่อน/คนในครอบครัว/เพื่อนร่วมงาน... นำเขามาอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าทีละคนๆ และให้เขานั่งลงที่พระบาทพระองค์ “พระเยซู นี่บ๊อบ เพื่อนของข้าพระองค์ เขาทำงานที่ 7-11 ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงรู้จักเขาดีกว่าข้าพระองค์ เขาดูเศร้าๆ เมื่อสองวันก่อนพระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์พูดอะไรกับเขาเมื่อข้าพระองค์พบเขา สำหรับปัญหาของคุณที่มีความกลัวและสิ่งรบกวน ก็ให้นำคนเหล่านั้นใส่ลงในกล่องแล้วยื่นให้พระเยซู “ขณะนี้คนเหล่านี้เป็นของพระองค์ ข้าพระองค์ต้องการเพียงได้ยินและเห็นพระองค์เท่านั้น” การสร้างภาพสถานที่ซึ่งช่วยลดความคิดวอกแวกในขณะที่เราใช้เวลาเงียบๆ กับพระคริสต์ (ฉันหิว สงสัยว่าอาหารเที่ยงเป็นอะไร เราลืดอกประตูล้วนยังนะ ไม่น่าเชื่อเลยว่าหัวหน้าของฉัน...) ภาพสถานที่นี้ช่วยให้เรามีสมาธิมากขึ้น จึงทำให้ความคิดของเราไม่ล่องลอยออกไป บางคนฟังเพลงบรรเลงด้วยผลลัพธ์ที่คล้ายกันนี้ ขอให้ลองและดูว่าช่วยได้หรือไม่

การจับมือกันในการอธิษฐานคือการเริ่มต้นของการ

ลุกขึ้นต่อต้านความผิดปกติของโลก

คาร์ล บาร์ธ

3

การถืออดอาหาร

“เขาจะถืออดอาหาร” – พระเยซู

ทุกทีในโลกนี้ที่ข้าพเจ้าเดินทางไป ผู้คนพูดว่า “ใช่ ผม/ดิฉันอธิษฐาน ไข่ ผม/ดิฉันอ่านพระคัมภีร์ แต่เมื่อถามเกี่ยวกับการถืออดอาหาร เกือบทุกทีมีความเจ็บที่น้ำอืดอืดเสมอ แต่พระเยซูตรัสว่าสาวกของพระองค์จะถืออดอาหาร ถ้าเราไม่ถืออดอาหารเราก็ไม่ใช่สาวกที่แท้จริงของพระองค์ ใช่หรือไม่ การถืออดอาหารเป็นการเติมเชื้อเพลิงให้การฟังพระเจ้า และการดำเนินชีวิตที่ทุกก้าวอย่างมีความบริสุทธิ์ ปราศจากการถืออดอาหารเราก็ถูกเปียงเบนได้ง่ายจากทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วเสียงของพระเจาก็ค่อยๆ แผ่วเบาลงจนกระทั่งเราไม่ได้ยินอีกต่อไปเป็นวันๆ สัปดาห์ๆ และเดือนๆ การถืออดอาหารเป็นเส้นทางสู่ชีวิตที่ไร้ข้อจำกัดกับพระเจ้า ซึ่งนำทุกคนที่คุณพบปะเข้าสู่การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

- โมเสส ดาวิด ดาเนียล อันนา เอลิยาห์ เอสเธอร์ เปาโล และพระเยซู
ทุกคนถืออดอาหาร ...แล้วคุณล่ะ
- “เมื่อท่านให้ ...”
- “เมื่อท่านอธิษฐาน ...” (มัทธิว 6:1-18)
- “เมื่อท่านถืออดอาหาร ...”
- “เมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาหรือ แต่วันหนึ่งเจ้าบ่าวจะถูกพรากไป
จากเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะถืออดอาหาร” (มัทธิว 9:15)
- “เมื่อเจ้าทั้งหลายอดอาหาร ... เจ้าได้อดอาหารเพื่อเราหรือ” (เศ
คาริยาห์ 7:5)
- ขอให้การถืออดอาหารอยู่ภายใต้องค์พระผู้เป็นเจ้าโดยสายตาของ
เราจดจ้องอยู่ที่พระองค์เท่านั้น ขอให้ความตั้งใจของเราเป็นของ
พระองค์เพียงผู้เดียว เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าของเรา (จอห์น
เวสเลย์)
- การถืออดอาหารเปิดเผยสิ่งที่เรายึดติด ... สิ่งที่ควบคุมเรา
- “พระเยซูจึงตรัสกับบรรดาสาวกของพระองค์ว่า ‘ถ้าใครต้องการจะ
ติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตาม
เรามา’” (มัทธิว 16:24)
- การถืออดอาหารแสดงให้เห็นกุญแจเปิดประตูอำนาจของพระเจ้า
ในชีวิตของเราและผ่านชีวิตของเรา
- การถืออดอาหารตามพระคัมภีร์ให้ความสำคัญเสมอกับการตั้ง
ความสนใจของเราออกจากโลกของวัตถุสู่การเป็นคนของพระคริสต์
- การถืออดอาหารคนเดียวและเป็นกลุ่ม
- คริสตจักรยุคแรกถืออดอาหารในวันพุธและวันศุกร์

ข้อเสนอแนะ

- จำกัด
 - หนึ่งรายการ (โทรศัพท์/ทีวี)
 - มีอาหารหรืออาหาร/เครื่องดื่มที่ชอบ
 - กิจกรรม (กอล์ฟ)
- บางส่วน
 - อาหาร: 24 ชั่วโมง
 - วิธีการ: ไม่ขับรถส่วนตัว แต่ใช้รถประจำทางหรือแท็กซี่ เพื่อให้พระเยซูพบกับผู้คนมากขึ้นด้วยวิธีการนี้
 - กิจกรรม: แทนที่จะใช้วันหยุดสุดสัปดาห์เพื่อการแข่งขันฟุตบอล ก็ให้สันโดษฝ่ายวิญญาณเพื่อใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้า
- การขยายเวลา
 - การใช้เวลามากขึ้นหรือไม่กำหนดขอบเขตเวลา (ต้องแน่ใจว่ามาจากพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อให้ถูกใจคนอื่น บังคับพระเจ้าให้ทำบางอย่าง หรือลงโทษตัวเอง) อย่าลืมว่าเหตุผลของการถืออดคือการช่วยให้เราจดจ่อที่พระเจ้าและฟังเสียงของพระองค์เท่านั้น
- “ระหว่างที่เขาทั้งหลายกำลังนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหารอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า...” (กิจการ 13:2)
- “ภายหลังสาวกทั้งหลายของพระเยซูมาหาพระองค์เป็นการส่วนตัว พูลถามว่า “ทำไมพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้” พระเยซูตรัสตอบว่า “เพราะว่าพวกท่านมีความเชื่อน้อย เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ... พวกท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเคลื่อนจากที่นี่ไปที่โน้น’ มันก็จะเคลื่อนไป และสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่านจะไม่มีเลย” (มัทธิว 17:19-21) (ฉบับแปลโบราณในข้อ 21 มีการกล่าวต่อไปว่า “แต่ผีชนิดนี้จะขับไม่ออกเว้นไว้แต่การอธิษฐานและการอดอาหาร”-ผู้แปล)

ก้าวแรกใน
การเป็นสาวก
คือการฟังพระองค์จาก

พระคัมภีร์

การอธิษฐาน

การถืออดอาหาร

“เมื่อท่านทั้งหลายทำอะไร
ไม่ว่าจะด้วยวาจา
หรือด้วยการประพฤติ
จงทำทุกสิ่งในพระนามของ
พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า”
โคโลสี 3:17

“ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา (คำว่า บิดา ของทุกตระกูล
ในสวรรค์ก็ดี บนแผ่นดินโลกก็ดี มาจากคำว่าพระบิดานี้)
ข้าพเจ้าทูลขอให้ประทานความเข้มแข็งภายในจิตใจด้วย
ฤทธิ์านุภาพที่มาทางพระวิญญาณของพระองค์แก่พวกท่าน
ตามพระสิริอันอุดมของพระองค์ ให้พระคริสต์ประทับ
ในใจของท่านโดยทางความเชื่อ ให้ท่านได้หยั่งรากและ
ตั้งมั่นอยู่ในความรัก ข้าพเจ้าทูลขอให้ท่านสามารถเข้าใจ
ร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมดถึงความกว้าง ความยาว ความ
สูง และความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์
ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพวกท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของ
พระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ขอให้พระเกียรติมีแด่พระองค์
ผู้ทรงสามารถทำทุกสิ่งได้มากกว่าที่เราทูลขอหรือคิด
โดยฤทธิ์านุภาพที่ทำงานอยู่ภายในเรา ขอให้พระเกียรติจงมี
แด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ตลอดทุก
ชั่วอายุคนเป็นนิตย์ อาเมน”

เอเฟซัส 3:14-21

คุณสามารถเรียนรู้
เพิ่มเติมเกี่ยวกับ
หนทางการสร้างสาวก
ของคุณได้ที่

vision441.org

เกี่ยวกับผู้เขียน

คาร์ล ริกสปีมีส่วนร่วมในเครือข่ายการทวิคูณการสร้างสาวกทั่วโลก และร่วมงานกับหลากหลายคณะนิกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเน้นความสำคัญกับพื้นที่ซึ่งการประกาศพระกิตติคุณเป็นเรื่องผิดกฎหมายหรือถูกจำกัด ดร. ริกสปีเป็นพยานได้ถึงการเจริญเติบโตที่น่าตื่นตาตื่นใจของแผ่นดินของพระเจ้าในพื้นที่ยากลำบากที่สุดในโลก เมื่อแต่ละคนตอบสนองต่อพระมหาบัญชาของพระคริสต์ให้สร้างสาวก “เมื่อคุณดำเนินชีวิตปกติประจำวัน” ไม่ว่าพระเจ้าทรงวางคุณไว้ที่ไหนก็ตาม

ดร. ริกสปียังเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยคริสเตียนและมหาวิทยาลัยทั่วไป รวมทั้งนำเสนอการประชุมเชิงปฏิบัติการและให้การบรรยายในประเทศต่างๆ กว่าหนึ่งร้อยประเทศ